

การศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

นางสาวจาริณี จันทร์ศรี

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ภาควิชามัธยมศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2543

ISBN 974 – 13 – 1376 – 4

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A STUDY OF CLASSROOM MOTIVATIONAL STRATEGIES OF ENGLISH
LANGUAGE TEACHERS AT THE LOWER SECONDARY EDUCATION
LEVEL IN SCHOOLS UNDER THE DEPARTMENT OF GENERAL
EDUCATION, BANGKOK METROPOLIS

Miss Charinee Chansri

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education in Teaching English as a Foreign Language

Department of Secondary Education

Faculty of Education

Chulalongkorn University

Academic Year 2000

ISBN 974 – 13 – 1376 – 4

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา
สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

โดย

นางสาวจาริณี จันทศรี

สาขาวิชา

การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

อาจารย์ที่ปรึกษา

รองศาสตราจารย์ ดร. สุมิตรา อังวัฒนกุล

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

.....คณบดีคณะครุศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร. ไพฑูรย์ สินลารัตน์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(อาจารย์สุจิตรา สวัสดิวงศ์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษา
(รองศาสตราจารย์ ดร. สุมิตรา อังวัฒนกุล)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์พร้อมพรรณ อุดมสิน)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุมาลี ชีโนกุล)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จารีณี จันทรศิริ : การศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร (A STUDY OF CLASSROOM MOTIVATIONAL STRATEGIES OF ENGLISH LANGUAGE TEACHERS AT THE LOWER SECONDARY EDUCATION LEVEL IN SCHOOLS UNDER THE DEPARTMENT OF GENERAL EDUCATION, BANGKOK METROPOLIS) อาจารย์ที่ปรึกษา : รองศาสตราจารย์ ดร. สุมิตรา อังวัฒนกุล, 122 หน้า. ISBN 974-13-1376-4.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งประกอบด้วย กลวิธีใน 5 ด้าน ได้แก่ กลวิธีในการสร้างความสนใจ กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียน กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน และกลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และเพื่อศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตัวอย่างประชากรเป็นครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 24 คน ที่ได้มาด้วยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสังเกตพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ และค่าร้อยละของการใช้กลวิธีที่ปรากฏ

ผลการวิจัยพบว่า

1. พฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในแต่ละระดับชั้น และรวมทุกระดับชั้น ที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ กลวิธีในการสร้างความสนใจ รองลงมา คือ กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียน กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และกลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน ตามลำดับ ทั้งนี้ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนทั้ง 5 ด้าน มากที่สุด รองลงมา คือ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 และครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 ตามลำดับ

2. การใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ การตกแต่งห้องเรียนด้วยสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ รองลงมา คือ การให้ผู้เรียนจัดป้ายนิทรรศการเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และวันสำคัญต่างๆ ของเจ้าของภาษา การจัดมุมหนังสือ และเอกสารอื่นๆ ไว้ให้ผู้เรียนศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ และการจัดแสดงผลงานของผู้เรียน ตามลำดับ ทั้งนี้ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียน มากที่สุด รองลงมา คือ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 และครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 ตามลำดับ

ภาควิชา.....มัธยมศึกษา.....	ลายมือชื่อนิสิต.....
สาขาวิชา.....การสอนภาษาอังกฤษ.....	ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ปีการศึกษา.....2543.....	ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม.....

4183664627 : MAJOR TEACHING ENGLISH AS A FOREIGN LANGUAGE

KEYWORD : CLASSROOM MOTIVATIONAL STRATEGIES / ENGLISH LANGUAGE TEACHERS

CHARINEE CHANSRI : A STUDY OF CLASSROOM MOTIVATIONAL STRATEGIES OF ENGLISH LANGUAGE TEACHERS AT THE LOWER SECONDARY EDUCATION LEVEL IN SCHOOLS UNDER THE DEPARTMENT OF GENERAL EDUCATION, BANGKOK METROPOLIS). THESIS ADVISOR : ASSO. PROF. SUMITRA ANGWATANAKUL, Ph.D. 122 pp. ISBN 974-13-1376-4.

The purposes of this research were to study the classroom motivational strategies in the instructional aspect of English language teachers at the lower secondary education level, consisted of five strategies : the attention-focusing strategies, the relevance strategies, the confidence-building strategies, the satisfaction strategies, and the culture strategies, and to study the classroom motivational strategies in the environmental aspect of English language teachers at the lower secondary education level. The samples were 24 English language teachers at the lower secondary education level in schools under the jurisdiction of the Department of General Education, Bangkok Metropolis, selected by multi-stage random sampling technique. The research instrument was the behavior observation form of the classroom motivational strategies, constructed by the researcher. The obtained data were analyzed by means of frequency and percentage.

The findings were follows:

1. The type of the behavior of the classroom motivational strategies in the instructional aspect that English language teachers at the lower secondary education level, in each level and in all three levels, used the most was the attention-focusing strategies. Next were the satisfaction strategies, the relevance strategies, the culture strategies, and the confidence-building strategies, respectively. The teachers who used the behavior of the classroom motivational strategies in the instructional aspect the most were mathayom suksa three English language teachers. Next were mathayom suksa two English language teachers and mathayom suksa one English language teachers, respectively.

2. The type of the classroom motivational strategies in the environmental aspect that English language teachers at the lower secondary education level used the most was decorating classroom with things relating to English. Next were decorating boards with information of the native speakers' culture and of the native speakers' important days by the learners, providing English books corner and other supplementary sheets for learners' self-study, displaying the learners' work on bulletin boards. The teachers who used the classroom motivational strategies in the environmental aspect the most were mathayom suksa three English language teachers. Next were mathayom suksa two English language teachers and mathayom suksa one English language teachers, respectively

Department.....Secondary Education.....	Student's signature.....
Field of study.....Teaching English.....	Advisor's signature.....
Academic year.....2000.....	Co-Advisor's signature.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีด้วยความกรุณาของรองศาสตราจารย์ ดร.สุมิตรา อังวัฒนกุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งได้ให้คำแนะนำ คำปรึกษา ตลอดจนตรวจแก้ไขและให้ข้อคิดเห็นต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดี และขอกราบขอบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์สุจิตรา สวัสดิวงษ์ รองศาสตราจารย์พร้อมพรรณ อุดมสิน และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุมาลี ชีโนกุล ที่ได้กรุณาตรวจแก้ไข และเป็นคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ได้กรุณาให้ข้อเสนอแนะในการตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และขอขอบคุณผู้เชี่ยวชาญทั้งสองท่านที่ได้กรุณาสังเกตและบันทึกข้อมูล เพื่อให้ผู้วิจัยได้นำไปหาค่าความสอดคล้องของการสังเกต

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (วิทยาเขตหาดใหญ่) และทบวงมหาวิทยาลัย ที่ได้ให้เงินทุนสนับสนุนการศึกษาในระดับปริญญาโทมาบัดนี้ ตลอดจนบัณฑิตวิทยาลัยที่ได้ให้เงินทุนอุดหนุนบางส่วนในการวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ และอาจารย์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่เป็นตัวอย่างประชากร ซึ่งให้ความร่วมมือในการทดลองใช้เครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอาจารย์วิมล กระจ่างทอง อาจารย์ชุลีกร โชติดี คุณสุพัตรา ผู้จินดา และเพื่อน ๆ พี่ ๆ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือ และให้คำแนะนำต่าง ๆ ตลอดจนเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยด้วยความห่วงใยมาโดยตลอด

ท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ คุณน้า และขอขอบคุณน้องชาย ตลอดจนญาติ ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ที่คอยให้กำลังใจ ให้ความห่วงใย ความเอาใจใส่ และดูแลผู้วิจัยด้วยความรักเสมอมา ตลอดจนให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนจนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี

นางสาวจาริณี จันทร์ศรี

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ

บทที่

1	บทนำ.....	1
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	7
	ขอบเขตของการวิจัย.....	7
	ข้อตกลงเบื้องต้น.....	8
	คำนิยามศัพท์.....	8
2	วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
	แรงจูงใจ.....	11
	ความหมายของแรงจูงใจ.....	11
	ความสำคัญของแรงจูงใจ.....	13
	ประเภทของแรงจูงใจ.....	16
	องค์ประกอบของแรงจูงใจ.....	18
	กลวิธีสร้างแรงจูงใจ.....	19
	ความหมายของกลวิธีสร้างแรงจูงใจ.....	19
	ความสำคัญของกลวิธีสร้างแรงจูงใจ.....	20
	ประเภทของกลวิธีสร้างแรงจูงใจ.....	21
	การสังเกตพฤติกรรมกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน.....	28
	ความหมายของการสังเกตพฤติกรรมกรรมการเรียนการสอน ในชั้นเรียน.....	28
	ความสำคัญของการสังเกตพฤติกรรมกรรมการเรียนการสอน ในชั้นเรียน.....	30

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
	วิธีการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน.....32
	ระบบที่ใช้ในการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน.....33
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....36
	งานวิจัยในประเทศ.....36
	งานวิจัยต่างประเทศ.....41
3	วิธีดำเนินการวิจัย.....45
	ประชากรและการสุ่มตัวอย่างประชากร.....45
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....46
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....51
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....52
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....53
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....55
5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....72
	สรุปผลการวิจัย.....73
	อภิปรายผลการวิจัย.....74
	ข้อเสนอแนะ.....79
	รายการอ้างอิง.....82
	ภาคผนวก.....91
ภาคผนวก ก	รายนามผู้ทรงคุณวุฒิที่ตรวจแบบสังเกตพฤติกรรมการใช้ กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ และรายนามผู้เชี่ยวชาญทางด้านกลวิธีสร้างแรงจูงใจ.....92
ภาคผนวก ข	หนังสือขอเชิญผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้เชี่ยวชาญ และขอความร่วมมือ ในการวิจัย.....94
ภาคผนวก ค	รายชื่อโรงเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากร.....109

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ภาคผนวก ง	การหาค่าความสอดคล้องของแบบสังเกตพฤติกรรมการใช้ กลยุทธ์สร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ...111
ภาคผนวก จ	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....118
ประวัติผู้เขียน.....	122

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่

หน้า

1	ค่าความถี่ และค่าร้อยละของพฤติกรรมการใช้กลวิธี สร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียน.....	56
2	ค่าความถี่ และค่าร้อยละของพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการ สร้างความสนใจ.....	58
3	ค่าความถี่ และค่าร้อยละของพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความ เชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียน.....	61
4	ค่าความถี่ และค่าร้อยละของพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความ มั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน.....	63
5	ค่าความถี่ และค่าร้อยละของพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความ พึงพอใจในการเรียนรู้.....	65
6	ค่าความถี่ และค่าร้อยละของพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการกระตุ้นให้ ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา.....	67
7	ค่าความถี่ และค่าร้อยละของการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจด้านสิ่งแวดล้อม ในชั้นเรียน.....	70
8	ค่าความถี่ และค่าร้อยละของความแตกต่างในการสังเกตและบันทึกการใช้ กลวิธีของผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญทางด้านกลวิธีสร้างแรงจูงใจ คนที่ 1.....	112
9	ค่าความถี่ และค่าร้อยละของความแตกต่างในการสังเกตและบันทึกการใช้ กลวิธีของผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญทางด้านกลวิธีสร้างแรงจูงใจ คนที่ 2.....	114
10	ค่าความถี่ และค่าร้อยละของความแตกต่างในการสังเกตและบันทึกการใช้ กลวิธีทั้งสองครั้งของผู้วิจัย.....	116

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ยุคปัจจุบันเป็นยุคของข้อมูลข่าวสาร (Information Technology Age) ในแต่ละวันจะมีการรับข้อมูลและความรู้ใหม่ ๆ อยู่ตลอดเวลา จากทั้งในและนอกประเทศ การรู้ภาษาต่างประเทศจึงเป็นเครื่องมือสำคัญอันหนึ่งในการรับและแสวงหาข้อมูลข่าวสารเหล่านั้น และในบรรดาภาษาต่างประเทศทั้งหลาย ภาษาอังกฤษจัดว่าเป็นภาษาที่มีความสำคัญมากเนื่องจากเป็นภาษาที่คนทั่วโลกใช้ติดต่อสื่อสารกันมากที่สุด ดังที่ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540 : 1) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษสรุปได้ว่า ความก้าวหน้าทางด้านอุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ตลอดจนความสะดวกรวดเร็วในการติดต่อคมนาคม ทำให้ประเทศต่าง ๆ มีความใกล้ชิดกัน ต้องพึ่งพาอาศัยกันมากขึ้น จึงเกิดความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาต่างประเทศเป็นสื่อกลางในการติดต่อในด้านต่าง ๆ ภาษาอังกฤษจึงนับว่าเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญและแพร่หลายที่สุด อาจกล่าวได้ว่า แทบทุกประเทศในโลกเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้ วรวรรณ เหมชะญาติ (2542 : 28) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษว่า ภาษาอังกฤษเปรียบเสมือนเครื่องมือพื้นฐานในการใช้เทคโนโลยีเพื่อการสื่อสารและการสืบค้นข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งยังอาจเป็นตัวชี้นำที่สำคัญตัวหนึ่งอันแสดงให้เห็นถึงการมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลของสังคมและความสำเร็จในการพัฒนาประชาคมของสังคมเพื่อการเรียนรู้ที่ยั่งยืน ด้วยเหตุที่ภาษาอังกฤษเป็นกุญแจสำคัญในการค้นคว้าหาความรู้ ในปัจจุบันจึงมีผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นจำนวนมากดังที่ นิตยา กาญจนวรรณ (2543 : 61) ได้กล่าวไว้ว่า “ในโลกปัจจุบันมีผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักมากกว่า 300 ล้านคน และใช้เป็นภาษาที่สองอีกเป็นจำนวนมากกว่านั้นหลายเท่า” จึงอาจกล่าวได้ว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในฐานะที่เป็นภาษาสากลของโลก

สำหรับประเทศไทย ภาษาอังกฤษก็เป็นภาษาต่างประเทศที่ได้เข้ามามีบทบาทในด้านต่าง ๆ เป็นเวลานานแล้ว ดังที่ มาลินี จันทวิมล อ้อยทิพย์ กรมกุล และกิ่งกมล ทวีชชาติวิทกุล (2541 : 1) ได้กล่าวถึงภาษาอังกฤษว่าเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญมาก

ที่สุดสำหรับคนไทย เนื่องจากเป็นสิ่งจำเป็นในการนำมาใช้งานด้านการลงทุน การอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว ด้านเทคโนโลยี และวิทยาศาสตร์ ตลอดจนสาขาแพทย์ นอกจากนี้ บัญชา อึ้งสกุล (2541 : 63) ยังได้กล่าวถึงภาษาอังกฤษว่าเป็นภาษาสากลที่ควรจะได้เรียนรู้ เป็นภาษาแรกเพราะทำให้ติดต่อกับชนชาติต่าง ๆ ได้ ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อส่วนตัว การเจรจาทางการทูต ทางการเมือง การค้าขาย และการท่องเที่ยว ภาษาอังกฤษยังเข้ามาเกี่ยวข้องกับในชีวิตประจำวันของคนไทยอย่างมาก ดังนั้นคนในสังคมจึงมีความต้องการความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นทุกวงการอาชีพ

กระทรวงศึกษาธิการได้เห็นถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ จึงจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขึ้นในโรงเรียนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา อย่างไรก็ตามในช่วงระยะเวลาหลายสิบปีที่ผ่านมาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ดังที่ ปรุณ พวงนัลดดา (2541 : 4) ได้กล่าวไว้ว่า “เรื่องการสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทยเป็นเรื่องใหญ่มานานแล้ว และด้วยเหตุผลนานาประการ การเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนปกติของเราแต่ไหนแต่ไรมา สรุปได้ว่าได้ผลในระดับหนึ่ง ยังไม่ถึงขั้นเป็นที่น่าพอใจ โดยเฉพาะในแง่ปริมาณของนักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ” จากการสังเคราะห์ผลการวิจัยที่เกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา ของ สุพัฒน์ สุขมลสันต์ (2532 : 172) พบว่า สัมฤทธิ์ผลโดยทั่วไปอยู่ในระดับต่ำในทุก ๆ ด้าน และอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ จากการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ และของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ของ สุमितรา อังวัฒนกุล (2539 : 57-77) พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา มีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ ส่วนนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษมีความสามารถในการสื่อสารอยู่ในระดับปานกลาง แต่ก็ยังไม่อยู่ในเกณฑ์ที่ดีพอที่จะเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้อื่นได้ นอกจากนี้ จากการสำรวจผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ฝ่ายนิเทศวิชาการ, 2540 อ้างถึงในหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา, 2540 : 16) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษา

อังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาทั้งระดับตอนต้นและตอนปลายค่อนข้างต่ำ กล่าวคือ นักเรียนที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่า 2.00 มีจำนวนมากกว่านักเรียนที่มีผลการเรียน 2.00 ขึ้นไป จึงอาจกล่าวได้ว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทุกๆระดับยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร

ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ ดังกล่าส เอช บราวน์ (Douglas H. Brown, 1980 : 112) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจว่าเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อความสำเร็จดังกล่าว แกรห์ม ครูคส์ และ ริชาร์ด ดับบลิว ชมิดท์ (Graham Crookes and Richard W. Schmidt, 1991 : 502) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจว่าแรงจูงใจมีความเกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษา นอกจากนี้ โรเบิร์ต ซี การ์ดเนอร์ และปีเตอร์ ดี แมคอินไทร์ (Robert C. Gardner and Peter D. MacIntyre, 1993 : 1) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจว่าเป็นปัจจัยทางด้านจิตพิสัย (Affective Variables) ปัจจัยหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ภาษา รีเบคกา ออกซ์ฟอร์ด และ จิลล์ เซอริน (Rebecca Oxford and Jill Shearin, 1994 : 12) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจว่าเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลโดยตรงต่อการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษา ซึ่งสอดคล้องกับที่ โซลตัน ดอร์นเย (Zoltán Dörnyei, 1994 : 273) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจว่าเป็นตัวแปรหลักที่กำหนดความสำเร็จในการเรียนรู้ นอกจากนี้ โซลตัน ดอร์นเย และ กาทา ซิสเซอร์ (Zoltán Dörnyei and Kata Csizér, 1998 : 203) มีความเห็นว่าแรงจูงใจเป็นตัวกระตุ้นการเรียนรู้ และเป็นพลังขับเคลื่อนให้กระบวนการเรียนรู้นั้นคงอยู่

จากแนวคิดที่ว่าแรงจูงใจมีความสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ จึงมีผู้สนใจศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจและความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น อี เลน (E. Laine, 1977 cited in Robert C. Gardner and Peter D. MacIntyre, 1993 : 3) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความมั่นใจในตนเอง แรงจูงใจ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ชเนตี สวีสติฤกษ์ (2526 : 68-69) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม นิสัยทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับ ธีรพงศ์ แก่นอินทร์ (2532 : 93-98) ซึ่งได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรบางตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรด้านความสนใจในการเรียน แรงจูงใจ เพื่อบูรณาการ และแรงจูงใจเพื่อประโยชน์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ ปราโมทย์ ครองบุญศรี (2532 : 53) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังนักเรียน แรงจูงใจ และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร

เนื่องจากแรงจูงใจมีความสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนภาษาอังกฤษ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ให้แก่ นักเรียน ทั้งนี้ในการสร้างแรงจูงใจดังกล่าว จำเป็นต้องอาศัยความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับองค์ประกอบของแรงจูงใจโดยทั่ว ๆ ไป ซึ่งเป็น ปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจ จอห์น เอ็ม เคลเลอร์ (John M. Keller, 1983 cited in Ra - shane Meesri, 2543 : 107 - 108) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบหลัก ๆ ของแรงจูงใจว่ามี 4 ด้าน ได้แก่ ความสนใจของผู้เรียนที่มีต่อบทเรียน ความเกี่ยวข้องระหว่างบทเรียนกับตัวผู้เรียน ความคาดหวังที่ผู้เรียนมีต่อความสำเร็จในการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ และความพึงพอใจที่ผู้ เรียนได้รับเมื่อผู้เรียนทำงานสำเร็จ ซึ่งองค์ประกอบของแรงจูงใจดังกล่าว จะเป็นพื้นฐานใน การสร้างแรงจูงใจ และในการสร้างแรงจูงใจดังกล่าว ครูเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญที่สุด ดังที่ ดอน อาร์ โกรสนิคเคิล และ วิลเลียม บี ทีเฮล (Don R. Grossnickle and William B. Thiel, 1988 : 7) ได้กล่าวถึงความสำคัญของครูว่า ครูมีบทบาทและหน้าที่อันสลับซับซ้อนใน การสร้างแรงจูงใจของผู้เรียน ทิมโมธี เจ นิวบาย (Timothy J. Newby, 1991 : 195) มีความเห็นว่าพฤติกรรมในชั้นเรียนของครูมีผลต่อแรงจูงใจของนักเรียน นอกจากนี้ วิลเบิร์ต เจ แมคเคียชี (Wilbert J. Mckeachie, 1994 : 355) ได้กล่าวถึงความสำคัญของครูว่าเป็น ผู้สร้างแรงจูงใจในชั้นเรียน

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า ครูมีบทบาทสำคัญในการสร้างแรงจูงใจใน การเรียนรู้ของผู้เรียนภาษาอังกฤษ และในการสร้างแรงจูงใจดังกล่าว ครูภาษาอังกฤษจำเป็น ต้องอาศัยกลวิธีต่าง ๆ ในการสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียน เนื่องจากกลวิธีสร้างแรงจูงใจเป็น ปัจจัยที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ รวมทั้งก่อให้เกิดประ สติภาพในการเรียนการสอน โซลตัน ดอร์นเย และกาตา ชิสเซอร์ (Zoltán Dörnyei and Kata Csizér, 1998 : 211-213) ได้ทำการสำรวจกลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนภาษา อังกฤษ โดยตัวอย่างประชากรเป็นครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในประเทศฮังการี จำนวน

200 คน ซึ่งสอนตั้งแต่ระดับปฐมวัยจนถึงอุดมศึกษาโดยมีทั้งครูที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่อเจ้าของภาษา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่ง โชลตัน ดอร์นเย และกาตา ซิสเซอร์ (Zoltán Dörnyei and Kata Csizér) สร้างขึ้น โดยใช้แนวคิดของ อาร์ ซี การ์ดเนอร์ (R. C. Gardner) และแนวคิดของ จอห์น เอ็ม เคลเลอร์ (John M. Keller) ผลการวิจัยพบว่ากลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนที่ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษเห็นว่ามีค่ามากที่สุด 10 กลวิธี เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่

1. กลวิธีในการเป็นแบบอย่างที่ดีในชั้นเรียน
2. กลวิธีในการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน
3. กลวิธีในการใช้งานปฏิบัติ
4. กลวิธีในการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้เรียน
5. กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน
6. กลวิธีในการสร้างความสนใจ
7. กลวิธีในการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง
8. กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียน
9. กลวิธีในการส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมาย
10. กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

เมื่อพิจารณากลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ อาจสรุปกลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ออกเป็น 5 ด้านใหญ่ ดังนี้

1. กลวิธีในการสร้างความสนใจ ได้แก่ วิธีการต่าง ๆ ที่ครูใช้เพื่อทำให้ผู้เรียนสนใจใคร่รู้บทเรียน ซึ่งหมายถึง กลวิธีที่ 6 กลวิธีในการสร้างความสนใจ
2. กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียน ได้แก่ วิธีการต่าง ๆ ที่ครูใช้เพื่อทำให้ผู้เรียนเห็นบทเรียนเป็นเรื่องใกล้ตัว ซึ่งหมายถึง กลวิธีที่ 8 กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียน
3. กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน ได้แก่ วิธีการต่าง ๆ ที่ครูใช้เพื่อทำให้ผู้เรียนรู้สึกมั่นใจในการใช้ภาษาของตนเอง ซึ่งครอบคลุม กลวิธีที่ 3 กลวิธีในการใช้งานปฏิบัติ กลวิธีที่ 5 กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน กลวิธีที่ 7 กลวิธีในการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง และกลวิธีที่ 9 กลวิธีในการส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมาย

4. กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของตนเอง ได้แก่ วิธีการต่าง ๆ ที่ครูใช้เพื่อทำให้ผู้เรียนรู้สึกเพลิดเพลินและผ่อนคลาย ซึ่งครอบคลุม กลวิธีที่ 1 กลวิธีการเป็นแบบอย่างที่ดีในชั้นเรียน กลวิธีที่ 2 กลวิธีในการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน และกลวิธีที่ 4 กลวิธีในการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้เรียน

5. กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ได้แก่ วิธีการต่าง ๆ ที่ครูใช้เพื่อทำให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ซึ่งหมายถึง กลวิธีที่ 10 กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ทั้งนี้เพราะในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการที่จะทำให้ผู้เรียนสนใจการเรียนภาษาและมีความเข้าใจอย่างถ่องแท้

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับกลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษข้างต้น จะเห็นได้ว่า มีผู้สนใจศึกษาและทำการวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูอยู่บ้าง อย่างไรก็ตาม ไชลตัน ดอร์นเย และ กาทา ซิสเซอร์ (Zoltán Dörnyei, and Kata Csizér, 1998 : 207-208) พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่ที่ศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจของผู้เรียนภาษาต่างประเทศมักมุ่งศึกษาประเภทของแรงจูงใจ และมุ่งตรวจสอบทฤษฎีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจมากกว่าที่จะมุ่งศึกษาเทคนิคในการสร้างแรงจูงใจ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในประเทศไทยโดยใช้การสังเกตพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษในชั้นเรียน เพื่อที่จะได้ทราบถึงสภาพการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นว่า ครูภาษาอังกฤษระดับดังกล่าวใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนกลวิธีใดบ้าง และใช้มากน้อยเพียงใด เพื่อที่จะได้นำผลการวิจัยไปใช้ในการเสนอแนะ และปรับปรุงการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อเพิ่มพูนศักยภาพในการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษระดับดังกล่าวต่อไป การที่ผู้วิจัยสนใจศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเนื่องจากเป็นระดับที่เป็นรอยต่ออันสำคัญระหว่างการศึกษาระดับมัธยมศึกษาในระดับประถมศึกษาซึ่งเป็นระดับที่ผู้เรียนได้มีการศึกษาภาษาอังกฤษในระดับเริ่มต้น และในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายซึ่งเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา ดังนั้นจึงควรที่จะส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้อังกฤษในระดับนี้ให้มีประสิทธิภาพเพื่อที่จะเป็นพื้นฐานที่ดีในการศึกษาภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ใน 5 ด้าน คือ
  - 1.1 กลวิธีในการสร้างความสนใจ
  - 1.2 กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนและผู้เรียน
  - 1.3 กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน
  - 1.4 กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน
  - 1.5 กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
2. เพื่อศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร
2. การศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในการวิจัยนี้ ใช้วิธีการสังเกตพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอน และเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม
  - 2.1 กลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้
    - 2.1.1 กลวิธีในการสร้างความสนใจ
    - 2.1.2 กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนและผู้เรียน
    - 2.1.3 กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน
    - 2.1.4 กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน
    - 2.1.5 กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
  - 2.2 กลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ครอบคลุมการสร้างสิ่งแวดล้อมทางกายภาพที่ส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในชั้นเรียน เท่านั้น

3. การวิจัยครั้งนี้ไม่คำนึงถึงเพศ อายุ ภูมิหลังทางด้านเศรษฐกิจ และวุฒิการศึกษาของผู้สอน และสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ในโรงเรียน

ข้อตกลงเบื้องต้น

กลวิธีสร้างแรงจูงใจสามารถสังเกตได้จากพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

คำนิยามศัพท์

1. **กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ** หมายถึง วิธีการต่าง ๆ ที่ครูผู้สอนใช้ในการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน เพื่อให้ผู้เรียนสนใจในการเรียนรู้ และมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอน ในการวิจัยครั้งนี้ศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนจากพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ และจากการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียนโดยผสมผสานแนวคิดของ ไชลตัน ดอร์นเย และ กาดา ซิสเซอร์ (Zoltán Dörnyei and Kata Csizér, 1998 : 203-208) และแนวคิดของ ทิมโมธี เจ นิวบาย (Timothy J. Newby, 1991 : 195-200)

2. **กลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียน** หมายถึง วิธีการต่าง ๆ ที่ครูผู้สอนใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน เพื่อให้ผู้เรียนสนใจในการเรียนรู้ และมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งจำแนกออกเป็น 5 ด้าน โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1 กลวิธีในการสร้างความสนใจ หมายถึง วิธีการต่าง ๆ ที่ครูใช้เพื่อให้ผู้เรียนสนใจใคร่รู้บทเรียน

2.2 กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนและผู้เรียน หมายถึง วิธีการต่าง ๆ ที่ครูใช้เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกคุ้นเคยกับบทเรียน เห็นบทเรียนเป็นเรื่องใกล้ตัว

2.3 กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน หมายถึง วิธีการต่าง ๆ ที่ครูใช้เพื่อให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในความสามารถในการใช้ภาษาของตนเอง

2.4 กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน หมายถึง วิธีการต่าง ๆ ที่ครูใช้เพื่อทำให้ผู้เรียนรู้สึกเพลิดเพลิน และผ่อนคลายในชั้นเรียน

2.5 กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา หมายถึง วิธีการต่าง ๆ ครูใช้เพื่อทำให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

3. กลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียน หมายถึง วิธีการต่าง ๆ ที่ครูผู้สอนใช้ในการสร้างสิ่งแวดล้อมทางกายภาพที่ส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้เรียนสนใจในการเรียนรู้ และมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอน

4. **ครูภาษาอังกฤษ** หมายถึง ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษมาตรฐานพื้นฐาน ต่อก่อนกลางให้นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

สถาบันวิจัยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในงานวิจัยเรื่อง “การศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร” ผู้วิจัยได้ศึกษาหนังสือ บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศ และต่างประเทศ เพื่อเป็นพื้นฐานในการวิจัย ซึ่งจะนำเสนอตามลำดับดังนี้

1. แรงจูงใจ

- 1.1 ความหมายของแรงจูงใจ
- 1.2 ความสำคัญของแรงจูงใจ
- 1.3 ประเภทของแรงจูงใจ
- 1.4 องค์ประกอบของแรงจูงใจ

2. กลวิธีสร้างแรงจูงใจ

- 2.1 ความหมายของกลวิธีสร้างแรงจูงใจ
- 2.2 ความสำคัญของกลวิธีสร้างแรงจูงใจ
- 2.3 ประเภทของกลวิธีสร้างแรงจูงใจ

3. การสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน

- 3.1 ความหมายของการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน
- 3.2 ความสำคัญของการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน
- 3.3 วิธีการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน
- 3.4 ระบบที่ใช้ในการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 4.1 งานวิจัยในประเทศ
- 4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. แรงจูงใจ

1.1 ความหมายของแรงจูงใจ

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้หลากหลาย ดังนี้

ซามูเอล บอลล์ (Samuel Ball, 1982 : 1256) ได้ให้คำนิยามของแรงจูงใจว่า หมายถึง “กระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการกระตุ้น การควบคุมพฤติกรรม หรือการทำให้พฤติกรรมนั้นคงอยู่”

รอสส์ บัค (Ross Buck, 1988 : 5) ได้ให้คำจำกัดความของแรงจูงใจว่า หมายถึง “กระบวนการซึ่งกระตุ้น และทำให้เกิดพฤติกรรมตามเป้าหมาย”

โรเบิร์ต เอ บาร์อน (Robert A. Baron, 1989 : 301) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า หมายถึง “กระบวนการภายในที่อนุมานว่าเป็นตัวกระตุ้นที่ก่อให้เกิดพฤติกรรม และทำให้พฤติกรรมนั้นคงอยู่”

เลสเตอร์ สโดโรว์ (Lester Sdorow, 1990 : 324) ได้ให้คำนิยามของแรงจูงใจว่า หมายถึง “กระบวนการทางจิตวิทยา ซึ่งเร้า กระตุ้น และทำให้พฤติกรรมนั้นคงอยู่”

จอห์นมาร์แชลล์ รีฟ (Johnmarshall Reeve, 1996 : 2) ได้ให้คำนิยามของแรงจูงใจว่า หมายถึง “กระบวนการภายใน ซึ่งก่อให้เกิดพฤติกรรมที่มีพลังและทิศทาง โดยพลัง หมายถึง ความแข็งแกร่ง ความเข้ม และความยาวนานของพฤติกรรม ส่วนทิศทาง หมายถึง การที่พฤติกรรมนั้น ๆ มีเป้าหมายในตัวเองที่จะก้าวไปให้ถึงจุดหมายนั้น ๆ”

โรเบิร์ต เอส เฟลด์แมน (Robert S. Feldman, 1996 : 320) ได้ให้คำนิยามของแรงจูงใจว่า หมายถึง “กระบวนการที่ก่อให้เกิดพฤติกรรม และควบคุมพฤติกรรมนั้น ๆ ของมนุษย์ หรือสิ่งมีชีวิต”

อย่างไรก็ตามยังมีนักการศึกษาอีกกลุ่มหนึ่งได้ให้ความหมายของแรงจูงใจแตกต่างออกไป ดังนี้

เดวิด จี ไมเยอร์ (David G. Myers, 1992 : 351) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจว่า หมายถึง ความต้องการหรือความปรารถนาที่ทำหน้าที่ควบคุมพฤติกรรม และกระตุ้นให้บุคคลก้าวไปสู่เป้าหมาย

เนล อาร์ คาร์ลสัน (Neil R. Carlson, 1993 : 358-359) ได้ให้คำนิยามของแรงจูงใจว่า หมายถึง “พลังขับเคลื่อนที่ทำให้เรากระทำการใดสิ่งหนึ่ง”

เดนนิส คูน (Dennis Coon, 1994 : 374) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจว่า หมายถึง “พลัง ซึ่งก่อให้เกิดการเริ่มต้นของพฤติกรรม ทำให้กิจกรรมนั้นคงอยู่ และเป็นตัวชี้ว่ากิจกรรมนั้นควรเป็นไปในแนวทางใด”

อาจสรุปได้ว่าแรงจูงใจมีความหมายได้สองประการใหญ่ ๆ ประการแรก หมายถึง กระบวนการภายในซึ่งก่อให้เกิดพฤติกรรมและทำให้พฤติกรรมนั้น ๆ คงอยู่ และประการที่สอง หมายถึง ความต้องการ หรือ ความปรารถนา ซึ่งเป็นพลังก่อให้เกิดพฤติกรรมตามเป้าหมายที่วางไว้

ในส่วน of แรงจูงใจในการเรียน ได้มีนักการศึกษาให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ดังนี้

เจ เอ็ม สตีเฟนส์ และ อี ดี อีแวนส์ (J. M. Stephens and E. D. Evans, 1973 : 138) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจในการเรียนว่า หมายถึง “การที่ผู้เรียนตื่นตัวหรือสนใจสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือเงื่อนไขใดเงื่อนไขหนึ่ง ซึ่งเกิดจากการที่ครูเป็นผู้กระทำ ทั้งยังหมายถึง การที่ผู้เรียนตอบสนองเงื่อนไขที่ครูวางไว้ให้อีกด้วย”

แอนิตา อี วูลโฟล์ค (Anita E. Woolfolk, 1987 : 312) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจในการเรียนว่า หมายถึง สิ่งที่ควบคุม และกระตุ้น ก่อให้เกิดพฤติกรรมในการเรียนรู้

เจมส์ เอช แม็คมิลแลน และ โดเนลสัน อาร์ ฟอรัซซี (James H. McMillan and Donelson R. Forsyth, 1991 : 39) ได้ให้คำจำกัดความของแรงจูงใจในการเรียนว่า หมายถึง “กระบวนการที่เริ่มและทำให้พฤติกรรมในการเรียนรู้นั้น ๆ คงอยู่”

ลินดา เอส ลัมสเดน (Linda S. Lumsden, 1994 : 13) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจในการเรียนว่า หมายถึง ความต้องการที่จะเข้าร่วมกระบวนการเรียนรู้ และยังเกี่ยวข้องกับเหตุผลหรือเป้าหมายที่อยู่เบื้องหลังการกระทำนั้น ๆ ด้วย

สำหรับแรงจูงใจในการเรียนภาษานั้น มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้
อาร์ ซี การ์ดเนอร์ (R. C. Gardner, 1985 : 53) ได้กล่าวถึงความหมายของแรงจูงใจในการเรียนภาษาว่า หมายถึง “ความพยายาม ความต้องการ ที่จะเรียนภาษาให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้”

รีเบคคา ออกซ์ฟอร์ด และ จิลล์ เชียร์ริน (Rebecca Oxford and Jill Shearin, 1994 : 13) ได้กล่าวถึงความหมายของแรงจูงใจในการเรียนภาษาว่า คือ พลังในการเรียนรู้ภาษา เพื่อให้ก้าวไปถึงเป้าหมายที่ผู้เรียนตั้งไว้ โดยพลังนี้มีแหล่งกำเนิดมาจาก ความต้องการที่จะบรรลุเป้าหมายในการเรียนรู้ ซึ่งเป็นทัศนคติทางบวกต่อการเรียนรู้ภาษา และความพยายามที่จะเรียนรู้ภาษา

อาจสรุปความหมายของแรงจูงใจ ได้ว่า หมายถึง ความต้องการซึ่งเป็นกระบวนการภายในที่กระตุ้นให้บุคคลกระทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง ตามเป้าหมายที่วางไว้ ทั้งนี้อาจหมายถึง ความต้องการ หรือ ความปรารถนาซึ่งเป็นพลังที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ในส่วนแรงจูงใจในการเรียนก็เช่นกัน อาจกล่าวได้ว่า แรงจูงใจในการเรียน หมายถึง กระบวนการซึ่งก่อให้เกิดพฤติกรรมในการเรียนรู้ และยังอาจหมายถึง ความต้องการของผู้เรียนที่จะเข้าร่วมกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งความต้องการดังกล่าวเป็นตัวกระตุ้นและควบคุมพฤติกรรมต่าง ๆ ของผู้เรียนให้เป็นไปตามเป้าหมาย สำหรับแรงจูงใจในการเรียนภาษานั้น หมายถึง ความต้องการ ความพยายาม และทัศนคติทางบวกที่มีต่อการเรียนภาษา ซึ่งกระตุ้นให้ผู้เรียน เรียนรู้ภาษาตามเป้าหมายที่ตนเองตั้งไว้

1.2 ความสำคัญของแรงจูงใจ

จากการศึกษาเอกสารพบว่า นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจในการเรียนไว้ ดังนี้

เจ เอ็ม สเตปีเฟนส์ และ อี ดี อีแวนส์ (J. M. Stephens and E. D. Evans, 1973 : 135-136) กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจสรุปได้ว่า สำหรับครูแรงจูงใจเป็นสิ่ง

สำคัญเนื่องจากแรงจูงใจก่อให้เกิดการแสดงออกทางการเรียนรู้ของผู้เรียน กล่าวคือ การเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนต้องการตอบสนองต่อตัวกระตุ้นที่ครูใช้ หรือเมื่อผู้เรียนได้รับการเสริมแรง

เรย์มอนด์ เจ. วลอคโดวสกี (Raymond J. Wlodkowski, 1985 : 3) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากแรงจูงใจทำให้บุคคลก้าวผ่านสิ่งที่ยากลำบากต่าง ๆ ผู้ที่มีแรงจูงใจจึงมักก้าวล้ำหน้าผู้ที่ไม่มีความสนใจในสถานการณ์เดียวกัน

เจียร์ อี โบรफी และ นีแลม เคอร์ (Jere E. Brophy and Neelam Kher, 1986 : 257) กล่าวว่า “แรงจูงใจเป็นตัวแปรทำนายที่มีผลต่อความสามารถระหว่างบุคคล”

เชอริล สปอลดิง (Cheryl Spaulding, 1992 : 4) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจว่า เมื่อผู้เรียนมีแรงจูงใจที่จะทำงาน ผู้เรียนจะเรียนรู้ที่จะเข้าร่วมกิจกรรมอย่างเต็มความสามารถ ด้วยเหตุผลดังกล่าว การที่ครูจะทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อเพิ่มแรงจูงใจของผู้เรียนจึงเป็นสิ่งที่คุ้มค่า ดังนั้น ในการเพิ่มแรงจูงใจของผู้เรียนจึงเป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนรู้สึกกระตือรือร้น และสนใจบทเรียน

บาร์บารา แอล แม็คคอมบส์ และ เจมส์ อี โปบ (Barbara L. McCombs and James E. Pope, 1994 : 10) กล่าวว่า “แรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้ของผู้เรียน ด้วยเหตุนี้จึงมีความจำเป็นที่ครูจะต้องจูงใจผู้เรียนให้เรียนรู้”

จอห์นมาร์แชลล์ รีฟ (Johnmarshall Reeve, 1996 : 2-3) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ยิ่งใหญ่ในตัวผู้เรียน แรงจูงใจเป็นอุปาย เป็นความลับที่ทำให้ผู้เรียนก้าวไปสู่ความเป็นเลิศทางการศึกษา

สรุปได้ว่า แรงจูงใจมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน เนื่องจากเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการแสดงออกทางการเรียนรู้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ทั้งยังเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนก้าวผ่านสถานการณ์ที่มีความยากลำบากในการเรียนรู้

สำหรับความสำคัญของแรงจูงใจในการเรียนภาษา ได้มีผู้กล่าวถึงดังนี้

ดักลาส เอช บราวน์ (Douglas H. Brown, 1980 : 112) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจในการเรียนภาษาว่า แรงจูงใจเป็นตัวแปรที่อธิบายความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการทำงานปฏิบัติ กล่าวคือ ผู้เรียนภาษาจะประสบความสำเร็จเมื่อมีแรงจูงใจที่เหมาะสม

แกรห์ม ครูคส์ และริชาร์ด ดับบลิว ชมิทท์ (Graham Crookes and Richard W. Schmidt, 1991 : 470) กล่าวว่า “แรงจูงใจได้รับการกล่าวถึงว่าเป็นพื้นฐานเบื้องต้นที่มีอิทธิพลต่อการตั้งเป้าหมายในการเรียนรู้ภาษาอังกฤเป็นภาษาที่สอง”

โซลตัน ดอร์นเย (Zoltán Dörnyei, 1994 : 273) กล่าวว่า “แรงจูงใจเป็นตัวแปรหลักที่กำหนดความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาอังกฤเป็นภาษาที่สอง และการเรียนรู้ภาษาอังกฤเป็นภาษาต่างประเทศ”

โซลตัน ดอร์นเย และกาตา ชิสเซอร์ (Zoltán Dörnyei and Kata Csizér, 1998 : 203) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจว่า แรงจูงใจเป็นตัวกระตุ้นกระบวนการเรียนรู้ภาษา และเป็นพลังขับเคลื่อนให้กระบวนการเรียนรู้นั้นคงอยู่

อาจสรุปได้ว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาเป็นตัวแปรที่กำหนดความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการเรียนรู้ของผู้เรียนภาษา เนื่องจากเป็นตัวกระตุ้นกระบวนการเรียนรู้ภาษา ทำให้กระบวนการดังกล่าวคงอยู่

อาจสรุปความสำคัญของแรงจูงใจได้ว่า แรงจูงใจเป็นตัวแปรที่สำคัญยิ่งต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน เนื่องจากเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนก้าวไปสู่ความเป็นเลิศทางการศึกษา โดยผู้ที่มีอิทธิพลสูงสุดต่อแรงจูงใจในชั้นเรียนก็คือครูผู้สอนนั่นเอง และแรงจูงใจในการเรียนก็มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนเช่นกัน เนื่องจากเป็นตัวกระตุ้นการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน ซึ่งมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนทั้งโดยตรงและโดยอ้อม

1.3 ประเภทของแรงจูงใจ

มีนักการศึกษาจำนวนมากไม่น้อยที่ได้กล่าวถึงประเภทของแรงจูงใจในการเรียนไว้ดังนี้

เจมส์ ดับบลิว กาแลท (James W. Kalat, 1990 : 339) ได้แบ่งแรงจูงใจไว้ 2 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. แรงจูงใจภายใน หมายถึง แรงจูงใจที่จะกระทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยตัวของผู้เรียนเอง
2. แรงจูงใจภายนอก หมายถึง แรงจูงใจที่จะกระทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยอยู่บนพื้นฐานของรางวัล และการลงโทษ

ทิมโมธี เจ นิวบาย (Timothy J. Newby, 1991 : 195) ได้แบ่งแรงจูงใจไว้ 2 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน หมายถึง ความต้องการที่จะทำงานให้สำเร็จ ซึ่งเกิดจากตัวน้องานเอง
2. แรงจูงใจภายนอก หมายถึง ความต้องการที่จะทำงานให้สำเร็จ ซึ่งเกิดจากปัจจัยภายนอก เช่น รางวัล หรือ การลงโทษ

เดวิด จี ไมเยอร์ (David G. Myers, 1992 : 373) ได้แบ่งแรงจูงใจไว้ 2 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน หมายถึง ความต้องการที่จะกระทำพฤติกรรมด้วยความต้องการหรือความชอบส่วนตัว เช่น การที่ผู้เรียนอ่านหนังสือเนื่องจากหนังสือที่อ่านน่าสนใจ
2. แรงจูงใจภายนอก หมายถึง ความต้องการอันเนื่องมาจากรางวัลภายนอก หรือ การหลีกเลี่ยงการลงโทษ เช่น การที่ผู้เรียนอ่านหนังสือสอบเนื่องจากกังวลกับคะแนน

เจมส์ ราฟฟินี (James Raffini, 1993 : 3) ได้แบ่งแรงจูงใจไว้ 2 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน หมายถึง แรงจูงใจที่จะทำงานให้สำเร็จโดยไม่มีรางวัลจากภายนอกเข้าเกี่ยวข้อง เช่น การที่ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมนั้น ๆ ด้วยตัวเอง

2. แรงจูงใจภายนอก หมายถึง แรงจูงใจที่จะทำงานให้สำเร็จ เนื่องจากเหตุผลภายนอกที่ไม่เกี่ยวกับกิจกรรมที่ทำอยู่ เช่น การที่ผู้เรียนต้องการทำคะแนนให้ดีเพราะต้องการให้คนอื่นชื่นชม

เนล อาร์ คาร์ลสัน (Neil R. Carlson, 1993 : 366) ได้แบ่งแรงจูงใจไว้ 2 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน หมายถึง แรงจูงใจซึ่งเป็นผลมาจากแรงเสริมภายใน อันเป็นส่วนหนึ่งของงานเอง เช่น การที่ผู้เรียนรู้สึกพอใจที่ฝึกเขียนตัวอักษรได้สวยงาม

2. แรงจูงใจภายนอก หมายถึง แรงจูงใจซึ่งเป็นผลมาจากแรงเสริมภายนอก หลังจากที่คุณครูทำงานเสร็จสิ้นแล้ว เช่น การที่ผู้เรียนฝึกเขียนตัวอักษรเนื่องจากต้องการคำชมของครู และพ่อแม่

ลารู อัลเลน และจอห์น ดับบลิว แซนทรอค (Larue Allen and John W. Santrock, 1993 : 344) ได้แบ่งแรงจูงใจไว้ 2 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน หมายถึง ความต้องการภายในที่จะมีความสามารถ และทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพราะต้องการหรือชอบ

2. แรงจูงใจภายนอก หมายถึง ความต้องการที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยได้รับอิทธิพลมาจากรางวัลภายนอก หรือการลงโทษ

เพ็นนี่ เฮอร์ (Penny, Ur, 1996 : 277-280) ได้แบ่งแรงจูงใจไว้ 2 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน หมายถึง ความต้องการที่จะเรียนรู้ด้วยตัวเนื้องานเอง ซึ่งมักเกิดจากทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่องาน เช่น การที่ผู้เรียนเห็นว่างานมีคุณค่า หรือการที่ผู้เรียนชอบภาษานั้น ๆ และวัฒนธรรมของชนในชาติ

2. แรงจูงใจภายนอก หมายถึง ความต้องการที่จะเรียนรู้ ซึ่งเกิดจากอิทธิพลของแรงกระตุ้นภายนอกมากกว่าที่จะเป็นความต้องการที่จะเรียนรู้หรือความสนใจในตัวเอง เช่น การที่ผู้เรียนต้องการเรียนให้ได้ดีเพราะต้องการทำให้พ่อแม่ และครูพอใจ

เลสเตอร์ เอ เลฟตัน (Lester A. Leffton, 1997 : 306-307) ได้แบ่งแรงจูงใจไว้ 2 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน หมายถึง แรงจูงใจซึ่งเป็นผลมาจากความเพลิดเพลิน และความพึงพอใจในกิจกรรมนั้น ๆ
2. แรงจูงใจภายนอก หมายถึง แรงจูงใจซึ่งเป็นผลมาจากรางวัลจากสิ่งแวดล้อมภายนอก เช่น คำชม หรือ สิ่งของ

สำหรับประเภทของแรงจูงใจในการเรียนภาษา อาร์ ซี การ์ดเนอร์ (R.C. Gardner, 1985 : 51-56) ได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจไว้ 2 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจเชิงบูรณาการ (Integrativeness) หมายถึง ความต้องการที่จะมีปฏิสัมพันธ์และเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับสมาชิกภายในกลุ่ม
2. แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ (Instrumentality) หมายถึง ความต้องการที่จะนำภาษาไปใช้ในทางปฏิบัติ เช่น เพื่อให้ได้งานที่ดีขึ้น หรือเงินเดือนสูงขึ้น

อาจกล่าวได้ว่า นักการศึกษาได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจทั่ว ๆ ไปไว้ 2 ประเภท เหมือนกัน ได้แก่ แรงจูงใจภายใน และแรงจูงใจภายนอก โดยแรงจูงใจภายใน หมายถึง ความต้องการที่จะเข้าร่วมกระบวนการเรียนรู้เนื่องจากความต้องการหรือความชอบส่วนตัวผู้เรียนเอง ในขณะที่ แรงจูงใจภายนอก หมายถึง ความต้องการที่จะเข้าร่วมกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งเกิดจากอิทธิพลของปัจจัยภายนอก เช่น รางวัล หรือ คำชม ส่วนแรงจูงใจในการเรียนภาษา แบ่งเป็น 2 ประเภท เช่นกัน ได้แก่ แรงจูงใจเชิงบูรณาการ และแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ ซึ่งแรงจูงใจเชิงบูรณาการ หมายถึง ความต้องการที่จะใช้ภาษาเพื่อเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกลุ่ม ส่วนแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ หมายถึง ความต้องการที่จะนำภาษาไปใช้เนื่องจากอิทธิพลของรางวัลภายนอก เช่น เพื่อให้ได้งานที่ดีขึ้น

1.4 องค์ประกอบของแรงจูงใจ

สำหรับองค์ประกอบของแรงจูงใจ ซึ่งเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจนั้น มีนักการศึกษากล่าวถึงไว้ ดังนี้

จอห์น เอ็ม เคลเลอร์ (John M. Keller, 1983 cited in Ra-shane Meesri, 2543 : 107-108) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบหลัก ๆ ของแรงจูงใจไว้ ดังนี้

1. ความสนใจ (Interest) หมายถึง ความอยากรู้อยากเห็น และความสนใจ ของผู้เรียน
2. ความเกี่ยวข้อง (Relevance) หมายถึง ความเกี่ยวข้องระหว่างการเรียนรู้ การสอนกับความต้องการตลอดจนความสนใจของผู้เรียน
3. ความคาดหวัง (Expectancy) หมายถึง ความคาดหวังที่ผู้เรียนมีต่อความสำเร็จในการเข้าร่วมกิจกรรมและการทำงานต่าง ๆ
4. ความพึงพอใจ (Satisfaction) หมายถึง การที่ผู้เรียนได้รับรางวัลเมื่อผู้เรียนทำงานสำเร็จ

เอ็ดเวิร์ด ดับบลิว ฮูทสไตน์ (Edward W. Hootstein, 1998 : 58-59) ได้แบ่งองค์ประกอบของแรงจูงใจไว้ ดังนี้

1. ความเกี่ยวข้อง (Relevance) หมายถึง ความเกี่ยวข้องระหว่างบทเรียนกับความต้องการ ความสนใจ และประสบการณ์ของผู้เรียน
2. ความสนใจ (Interest) หมายถึง ความกระหายใคร่รู้ของผู้เรียนที่มีต่อข้อมูลที่แปลกใหม่ดูเหมือนขัดแย้ง หรือดูเป็นไปไม่ได้ แต่ในความเป็นจริงกลับเป็นไปได้
3. ความพึงพอใจ (Satisfaction) หมายถึง การที่ผู้เรียนได้รับแรงเสริมเมื่อผู้เรียนประสบความสำเร็จ
4. ความคาดหวัง (Expectation) หมายถึง การที่ผู้เรียนเชื่อว่าความพยายามสามารถนำไปสู่ความสำเร็จได้

อาจสรุปได้ว่า องค์ประกอบของแรงจูงใจโดยทั่วไปประกอบด้วย ความสนใจซึ่งหมายถึง ความอยากรู้อยากเห็น ใคร่รู้บทเรียน ความเกี่ยวข้อง ซึ่งหมายถึง ความเกี่ยวข้องระหว่างสิ่งที่เรียนหรือบทเรียนกับผู้เรียน ความคาดหวัง ซึ่งหมายถึง ความคาดหวังในความสำเร็จในการเรียนรู้ และ ความพึงพอใจ ซึ่งหมายถึง ความสนุกสนาน ความเพลิดเพลินที่ผู้เรียนได้รับจากการเรียนรู้

2. กลวิธีสร้างแรงจูงใจ

2.1 ความหมายของกลวิธีสร้างแรงจูงใจ

จากการศึกษาหนังสือและบทความ มีนักการศึกษาได้ให้ความหมาย

ของกลวิธีสร้างแรงจูงใจไว้ ดังนี้

โทมัส แอล กูด และ เจียร์ อี โบรफी (Thomas L. Good and Jere E. Brophy, 1987 : 307) ได้กล่าวถึงความหมายของกลวิธีสร้างแรงจูงใจ โดยแยกอธิบายคำว่า “แรงจูงใจ” และ คำว่า “กลวิธี” กล่าวคือ แรงจูงใจ หมายถึง โครงสร้างเชิงสมมติฐานซึ่งอธิบายว่าเหตุใดคนเราจึงทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ส่วนกลวิธี หมายถึง วิธีการที่ครูใช้เพื่อให้ผู้เรียนก้าวไปสู่เป้าหมาย ซึ่งเป็นการตอบสนองของแรงจูงใจนั่นเอง

แจ๊ค ซี ริชาร์ดส์ และชาร์ลส์ ล็อคฮาร์ท (Jack C. Richards and Charles Lockhart, 1994 : 106) ได้ให้ความหมายของกลวิธีสร้างแรงจูงใจว่า หมายถึง กลวิธีที่ครูใช้เพื่อก่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน และบรรยากาศในการเรียนรู้

เอ็ดวาร์ด ดับบลิว ฮูทสไตน์ (Edward W. Hootstein, 1998 : 59) ได้ให้ความหมายของกลวิธีสร้างแรงจูงใจว่า หมายถึง วิธีการที่ครูใช้เพื่อทำให้การเรียนรู้นั้นน่าสนใจและมีความท้าทาย และทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้มากขึ้น

จึงอาจสรุปได้ว่า กลวิธีสร้างแรงจูงใจ หมายถึง วิธีการที่ครูใช้เพื่อทำให้ผู้เรียนสนใจในการเรียนรู้ และในกระบวนการเรียนการสอน ตลอดจนทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนก้าวไปสู่เป้าหมายที่วางไว้

2.2 ความสำคัญของกลวิธีสร้างแรงจูงใจ

เกี่ยวกับความสำคัญของกลวิธีสร้างแรงจูงใจ มีนักการศึกษาได้กล่าวถึง ดังต่อไปนี้
โทมัส แอล กูด และ เจียร์ อี โบรफी (Thomas L. Good and Jere E. Brophy, 1987 : 305) กล่าวถึงความสำคัญของกลวิธีสร้างแรงจูงใจว่า การที่ครูใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจมิได้เพียงแต่ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้นั้น หากยังทำให้ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ อย่างกระตือรือร้น และพยายามพัฒนาความรู้ หรือทักษะตามที่ครูต้องการอีกด้วย

เอ็ดวาร์ด ดับบลิว ฮูทสไตน์ (Edward W. Hootstein, 1998 : 58) ได้กล่าวถึงความสำคัญของกลวิธีสร้างแรงจูงใจว่า กลวิธีสร้างแรงจูงใจช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อ

หน่วยในการเรียนรู้ ทั้งยังช่วยกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนและทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้

โซลตัน ดอร์นเย และ กาทา ซีสเซอร์ (Zoltán Dörnyei and Kata Csizér, 1998 : 207) ได้กล่าวถึงความสำคัญของกลวิธีสร้างแรงจูงใจว่าเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนการสอน

ไมเคิล เจ พาลาร์ดี (Michael J. Palardy, 1999 : 120) กล่าวว่า “กลวิธีสร้างแรงจูงใจสามารถลดปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการขาดแรงจูงใจ”

สรุปได้ว่า กลวิธีสร้างแรงจูงใจมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนการสอน เนื่องจากกลวิธีสร้างแรงจูงใจสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนเข้าร่วมกระบวนการเรียนรู้ และพยายามพัฒนาทักษะตามที่ครูต้องการ ตลอดจนสามารถลดปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการขาดแรงจูงใจได้ รวมทั้งทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้อีกด้วย

2.3 ประเภทของกลวิธีสร้างแรงจูงใจ

มีนักการศึกษาจำนวนมากกล่าวถึงประเภทของกลวิธีสร้างแรงจูงใจไว้ ดังต่อไปนี้

เรย์มอนด์ เจ วลือดโกสกี (Raymond J. Wlodkowski, 1985 : 253-257) ได้แบ่งกลวิธีสร้างแรงจูงใจออกเป็น 6 ด้านใหญ่ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. กลวิธีในการสร้างทัศนคติที่ดีของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนรู้ ได้แก่
  - 1.1 สร้างทัศนคติที่ดีของผู้เรียนที่มีต่อครู
  - 1.2 สร้างทัศนคติที่ดีของผู้เรียนที่มีต่อรายวิชา และสถานการณ์ในการเรียนรู้
  - 1.3 พัฒนาแนวคิดที่ผู้เรียนมีต่อตนเองในการเรียนรู้ในทางบวก
  - 1.4 สร้างความคาดหวังของผู้เรียนที่มีต่อความสำเร็จ
2. กลวิธีในการสนองตอบความต้องการของผู้เรียน ได้แก่
  - 2.1 ทำให้ผู้เรียนมั่นใจว่าการเรียนการสอนนั้นสนองตอบความต้องการของผู้เรียน
  - 2.2 เชื่อมโยงการเรียนการสอนให้เข้ากับความต้องการของผู้เรียน
  - 2.3 ทำให้ผู้เรียนรู้สึกปลอดภัย และสบายใจในกระบวนการเรียนการสอน

- 2.4 ทำให้ผู้เรียนรู้สึกที่ได้รับการยอมรับ
- 2.5 ทำให้ผู้เรียนรู้สึกชื่นชมในตนเอง
- 2.6 ทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าตนเองมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอน
3. กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ ได้แก่
  - 3.1 ทำให้ผู้เรียนรู้สึกกระตือรือร้น
  - 3.2 ทำให้ผู้เรียนสนใจการเรียนการสอน
  - 3.3 ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง
4. กลวิธีในการทำให้ผู้เรียนตอบสนองการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่
  - 4.1 ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีอารมณ์ร่วมในการเรียนรู้
  - 4.2 ทำให้ผู้เรียนมีอารมณ์ร่วมในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง
5. กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในความสามารถของผู้เรียน
6. กลวิธีในการเสริมแรง ได้แก่
  - 6.1 ให้การเสริมแรงเป็นรางวัลภายนอก
  - 6.2 ทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงความเปลี่ยนแปลงในทางบวกของตน
  - 6.3 ยืนยันถึงความสำคัญของบทเรียน

เจียร์ อี โบรफी (Jere E. Brophy, 1987 : 43-47) ได้แบ่งกลวิธีสร้างแรงจูงใจไว้ 5 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. กลวิธีสร้างแรงจูงใจโดยการคงระดับความคาดหวังที่มีต่อความสำเร็จของผู้เรียน หมายถึง กลวิธีที่ทำให้ผู้เรียนเห็นความเชื่อมโยงระหว่างความพยายามกับผลที่ออกมาเพื่อให้ผู้เรียนคงระดับความคาดหวังที่มีต่อความสำเร็จของตนเองต่อไปเรื่อย ๆ ได้แก่
  - 1.1 วางแผนให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จอย่างต่อเนื่อง
  - 1.2 สอนทักษะในการตั้งเป้าหมาย ทักษะในการประเมินค่าตนเอง และทักษะในการเสริมแรงตนเองให้แก่ผู้เรียน
    - 1.3 ชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมโยงระหว่างความพยายามกับผลที่ตามมา
    - 1.4 ให้ออกาสผู้เรียนแก้ไขข้อผิดพลาด
2. กลวิธีสร้างแรงจูงใจภายนอก หมายถึง กลวิธีที่ทำให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของงานที่กำลังทำอยู่ ได้แก่
  - 2.1 ให้ออกาส

- 2.2 สร้างบรรยากาศการแข่งขันที่เหมาะสม
- 2.3 กระตุ้นให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของกิจกรรมทางการศึกษา
3. กลวิธีสร้างแรงจูงใจภายใน หมายถึง กลวิธีที่ทำให้ผู้เรียนเพลิดเพลิน และเต็มใจเข้าร่วมกิจกรรมโดยไม่ต้องอาศัยรางวัลจากภายนอก ได้แก่
  - 3.1 ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้เรียนสนใจ
  - 3.2 ใช้วิธีการสอนที่หลากหลาย
  - 3.3 เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ตัดสินใจด้วยตนเอง
  - 3.4 เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ตอบสนองอย่างกระตือรือร้น
  - 3.5 ให้คำวิจารณ์ในทันที
  - 3.6 เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสร้างสรรค์ผลงาน
  - 3.7 ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมการเรียนการสอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการ
  - 3.8 ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีลักษณะคล้ายเกม
  - 3.9 ตั้งคำถามที่กระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ทักษะในระดับสูง
  - 3.10 ให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม
4. กลวิธีสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ หมายถึง กลวิธีที่ทำให้ผู้เรียนเห็นว่ากิจกรรมการเรียนการสอนนั้น ๆ มีความหมาย และมีคุณค่าในการเรียนรู้ ได้แก่
  - 4.1 เป็นแบบอย่างที่ดีในการเรียนรู้
  - 4.2 พยายามสื่อสารกับผู้เรียนอย่างเข้าใจความต้องการของผู้เรียน
  - 4.3 ลดความวิตกกังวลของผู้เรียน
  - 4.4 ใช้วัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอน
  - 4.5 กระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้อย่างกระตือรือร้น
  - 4.6 ชี้ให้เห็นว่ากิจกรรมการเรียนการสอนนั้น ๆ น่าสนใจ
  - 4.7 กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความกระหายใคร่รู้
  - 4.8 นำเสนอบทเรียนที่มีเนื้อหาแปลกใหม่
  - 4.9 อธิบายสิ่งที่เป็นนามธรรมให้เป็นรูปธรรม
  - 4.10 ให้ผู้เรียนแสดงความสนใจของตนเอง
  - 4.11 บอกจุดประสงค์ในการเรียนรู้
  - 4.12 แสดงกระบวนการคิดให้ผู้เรียนดูเป็นตัวอย่าง

โทมัส แอล กูด และ เจียร์ อี โบรफी (Thomas L. Good and Jere E. Brophy, 1987 : 311-338) ได้แบ่งกลวิธีสร้างแรงจูงใจไว้ 5 ด้าน เช่นเดียวกับที่ เจียร์ อี โบรफी (Jere E. Brophy, 1987 :43-47) ได้แบ่งกลวิธีดังกล่าวไว้ข้างต้น แต่ได้เพิ่มเติมกลวิธีย่อยของกลวิธีสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. กลวิธีสร้างแรงจูงใจโดยการคงระดับความคาดหวังที่มีต่อความสำเร็จของผู้เรียน หมายถึง กลวิธีที่ทำให้ผู้เรียนเห็นความเชื่อมโยงระหว่างความพยายามกับผลที่ตามมาเพื่อให้ผู้เรียนคงระดับความคาดหวังที่มีต่อความสำเร็จของตนเองต่อไปเรื่อย ๆ ได้แก่

1.1 วางแผนให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จอย่างต่อเนื่อง

1.2 สอนทักษะในการตั้งเป้าหมาย ทักษะในการประเมินค่าตนเอง และทักษะในการเสริมแรงตนเองให้แก่ผู้เรียน

1.3 ชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมโยงระหว่างความพยายามกับผลที่ตามมา

1.4 ให้โอกาสผู้เรียนแก้ไขข้อผิดพลาด

2. กลวิธีสร้างแรงจูงใจภายนอก หมายถึง กลวิธีที่ทำให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของงานที่กำลังทำอยู่ ได้แก่ การให้รางวัลที่เป็นสิ่งของ รางวัลที่เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนพึงพอใจ คะแนน คำชม และรางวัลที่เกี่ยวข้องกับตัวครู เช่น โอกาสในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ครู หรือการได้รับความสนใจเป็นพิเศษ เป็นต้น

3. กลวิธีสร้างแรงจูงใจภายใน หมายถึง กลวิธีที่ทำให้ผู้เรียนผลิตเพลิดิน และเต็มใจเข้าร่วมกิจกรรมโดยไม่ต้องอาศัยรางวัลจากภายนอก ได้แก่

3.1 ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้เรียนสนใจ

3.2 ตั้งคำถามที่กระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ทักษะในระดับสูง

3.3 ให้คำวิจารณ์ในทันที

3.4 ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีลักษณะคล้ายเกม

3.5 เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสร้างสรรค์ผลงาน

3.6 ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมการเรียนการสอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการ

3.7 ให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม

4. กลวิธีสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ หมายถึง กลวิธีที่ทำให้ผู้เรียนเห็นว่ากิจกรรมการเรียนการสอนนั้น ๆ มีความหมาย และมีคุณค่าในการเรียนรู้ ได้แก่

4.1 เป็นแบบอย่างที่ดีในการเรียนรู้

4.2 พยายามสื่อสารกับผู้เรียนอย่างเข้าใจความต้องการของผู้เรียน

- 4.3 ลดความวิตกกังวลของผู้เรียน
- 4.4 ซึ่ให้เห็นความสำคัญของกิจกรรมการเรียนการสอน
- 4.5 ซึ่ให้เห็นว่ากิจกรรมการเรียนการสอนนั้น ๆ น่าสนใจ
- 4.6 ซึ่ให้เห็นคุณค่าของกิจกรรมการเรียนการสอน
- 4.7 กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความกระหายใคร่รู้
- 4.8 อธิบายสิ่งที่เป็นนามธรรมให้เป็นรูปธรรม
- 4.9 ซึ่ให้เห็นว่ากิจกรรมการเรียนการสอนนั้น ๆ น่าทำท่าย
- 4.10 เชื่อมโยงบทเรียนเข้ากับประสบการณ์เดิมของผู้เรียน
- 4.11 บอกจุดประสงค์ในการเรียนรู้
- 4.12 ให้ข้อมูลป้อนกลับ
- 4.13 แสดงกระบวนการคิดในการแก้ปัญหาให้ผู้เรียนดูเป็นตัวอย่าง
- 4.14 ซึ่ให้ผู้เรียนตระหนักถึงกระบวนการคิดของตน
- 4.15 ฝึกให้ผู้เรียนเตรียมตัวที่จะเรียน
- 4.16 สอนเทคนิคในการจำให้แก่ผู้เรียน
- 4.17 สอนกลวิธีในการเก็บรายละเอียดให้แก่ผู้เรียน
- 4.18 สอนให้ผู้เรียนจัดระบบโครงสร้างของเนื้อหา
- 4.19 สอนกลวิธีในการตรวจสอบตนเองให้แก่ผู้เรียน
- 4.20 เน้นความสำคัญของการเรียนอย่างมีความสุข

ทิมโมธี เจ นิวบาย (Timothy J. Newby, 1991 : 195-196) ได้แบ่งกลวิธีสร้างแรงจูงใจเป็น 4 ด้านใหญ่ ๆ โดยจำแนกกลวิธีสร้างแรงจูงใจตามองค์ประกอบของแรงจูงใจทั้ง 4 ด้าน ของ จอห์น เอ็ม เคลเลอร์ (John M. Keller) ได้แก่ ความสนใจ ความเกี่ยวข้อง ความคาดหวัง และความพึงพอใจ ซึ่งกลวิธีสร้างแรงจูงใจของ นิวบายมีดังต่อไปนี้

1. กลวิธีในการสร้างความสนใจ (Attention-Focusing Strategies) หมายถึงกลวิธีที่ครูใช้เพื่อทำให้ผู้เรียนกระหายใคร่รู้บทเรียน และคงระดับความอยากรู้อยากเห็นดังกล่าวไว้ เช่น ใช้การเน้นเสียง เว้นระยะในการพูด ใช้วัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอนที่หลากหลาย หรือ การยกตัวอย่างที่ตลกขบขัน เป็นต้น

2. กลวิธีในการสร้างความเกี่ยวข้อง (Relevance Strategies) หมายถึง กลวิธีที่ครูใช้เพื่อตอบคำถามที่ว่าเหตุใดผู้เรียนจึงต้องเรียนบทเรียนนี้ กล่าวคือ เป็นการสร้างความเชื่อมโยง

โยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียน เช่น ถามความรู้เดิมของผู้เรียน หรือ ชี้ให้เห็นประโยชน์และคุณค่าของบทเรียน เป็นต้น

3. กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองของผู้เรียน (Confidence-Building Strategies) หมายถึง กลวิธีที่ครูใช้เพื่อทำให้ผู้เรียนเห็นว่างานปฏิบัตินั้น ๆ ทำทนาย แต่ก็ไม่ยากเกินความสามารถของผู้เรียน เช่น ชี้ให้เห็นว่างานปฏิบัติไม่ใช่สิ่งที่ยากเกินความพยายามของผู้เรียน เป็นต้น

4. กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจ (Satisfaction Strategies) หมายถึง กลวิธีที่ครูใช้เพื่อทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนาน และเพลิดเพลินไปกับบทเรียน เช่น ให้รางวัลหรือลงโทษ หรือให้คำชม เป็นต้น

ลินดา เอส ลัมสเดน (Linda S. Lumsden, 1994 : 15-16) ได้แบ่งกลวิธีสร้างแรงจูงใจไว้ ดังนี้

1. กลวิธีในการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน (Classroom Climate) หมายถึง กลวิธีที่ครูใช้เพื่อทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่างบรยากาศในชั้นเรียนนั้นอบอุ่น ปลอดภัย และมีส่วนสนับสนุนการเรียนรู้

2. กลวิธีในการใช้งานปฏิบัติ (Task) หมายถึง กลวิธีที่ครูใช้เพื่อทำให้งานปฏิบัติ นั้น ๆ น่าสนใจ ทำทนายผู้เรียน และกระตุ้นความกระหายใคร่รู้ของผู้เรียน

3. กลวิธีในการให้รางวัล (Reward) หมายถึง กลวิธีที่ครูใช้ในการให้รางวัลแก่ผู้เรียนเมื่อผู้เรียนทำงานสำเร็จ

เอ็ดวาร์ด ดับบลิว ฮูทสไตน์ (Edward W. Hootstein, 1998 : 58-59) ได้แบ่งกลวิธีสร้างแรงจูงใจไว้ ดังนี้

1. กลวิธีในการสร้างความเกี่ยวข้อง (Relevance) หมายถึง กลวิธีที่ครูใช้เพื่อทำให้ผู้เรียนเห็นความเชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้บทเรียนกับสิ่งที่ผู้เรียนจะได้รับจากบทเรียน

2. กลวิธีในการสร้างความสนใจ (Interest) หมายถึง กลวิธีที่ครูใช้เพื่อทำให้ผู้เรียนกระหายใคร่รู้บทเรียน โดยการนำเสนอข้อมูลที่แปลกใหม่ ดุซัดแย้ง หรือดูเป็นไปไม่ได้ แต่ในความเป็นจริงกลับเป็นไปได้

3. กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจ (Satisfaction) หมายถึง กลวิธีที่ครูใช้เพื่อทำให้ผู้เรียนรู้สึกชื่นชอบ และสนุกสนานกับบทเรียน

4. กลวิธีในการสร้างความคาดหวังในความสำเร็จ (Expectations) หมายถึง กลวิธีที่ครูใช้เพื่อทำให้ผู้เรียนเชื่อว่าความพยายามสามารถนำไปสู่ความสำเร็จได้

ไมเคิล เจ พาลาร์ดี (Michael J. Palardy, 1999 : 116-120) แบ่งกลวิธีสร้างแรงจูงใจไว้ ดังนี้

1. ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการตั้งจุดประสงค์ในการเรียนรู้
2. ตั้งจุดประสงค์ในการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนแต่ละคน
3. เรียงลำดับความสำคัญของเนื้อหา
4. ชี้ให้ผู้เรียนเห็นความเกี่ยวข้องระหว่างบทเรียนกับผู้เรียน
5. ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง
6. ทำให้ประสบการณ์ครั้งแรกของผู้เรียนเป็นไปในเชิงบวก
7. สอนเนื้อหาที่ผู้เรียนไม่คุ้นเคยผ่านเนื้อหาที่ผู้เรียนคุ้นเคย
8. ดึงดูดความสนใจและความกระหายใคร่รู้ของผู้เรียน
9. ให้ผู้เรียนทำงานปฏิบัติที่ทำหายแต่ไม่ยากเกินความสามารถของผู้เรียน
10. ให้รางวัลเมื่อผู้เรียนทำงานสำเร็จ
11. ให้รางวัลแก่ผู้เรียนที่มีความพยายาม
12. เป็นแบบอย่างที่ดีในการสร้างความสนใจในการเรียนรู้
13. ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน
14. ใช้วิธีการสอนที่หลากหลาย
15. เป็นมิตรกับผู้เรียน

สำหรับกลวิธีในสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษา โชลตัน ดอร์นเย และ กาทา ซิสเซอร์ (Zoltán Dörnyei and Kata Csizér, 1998 : 211-213) ได้แบ่งกลวิธีสร้างแรงจูงใจไว้โดยจำแนกกลวิธีสร้างแรงจูงใจจากแนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ ของ อาร์ ซี การ์ดเนอร์ (R.C. Gardner) ซึ่งแบ่งประเภทของแรงจูงใจทางภาษาออกเป็น 2 ด้าน ได้แก่ แรงจูงใจเชิงบูรณาการ และแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ และจากแนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจของ จอห์น เอ็ม เคลเลอร์ (John M. Keller) ซึ่งแบ่งองค์ประกอบของแรงจูงใจออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ความสนใจ ความเกี่ยวข้อง ความคาดหวัง และความพึงพอใจ ซึ่งกลวิธีสร้างแรงจูงใจของ โชลตัน ดอร์นเย และ กาทา ซิสเซอร์ (Zoltán Dörnyei and Kata Csizér) มีดังต่อไปนี้

1. กลวิธีในการเป็นแบบอย่างที่ดีในชั้นเรียน
2. กลวิธีในการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน
3. กลวิธีในการใช้งานปฏิบัติ
4. กลวิธีในการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้เรียน
5. กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน
6. กลวิธีในการสร้างความสนใจ
7. กลวิธีในการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง
8. กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียน
9. กลวิธีในการส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมาย
10. กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

อาจสรุปได้ว่า กลวิธีสร้างแรงจูงใจแบ่งเป็นด้านใหญ่ ๆ 4 ด้าน ได้แก่ กลวิธีในการสร้างความสนใจ กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียน กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน และกลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน สำหรับกลวิธีสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษานั้น ส่วนใหญ่มีความคล้ายคลึงกับกลวิธีทั้ง 4 ด้านที่กล่าวมาข้างต้นเนื่องจากสร้างขึ้นจากแนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจแนวคิดเดียวกัน อย่างไรก็ตาม ในการสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษานั้น กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาเป็นกลวิธีที่เพิ่มเติมเข้ามาเป็นพิเศษ อันเป็นลักษณะเฉพาะของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

3. การสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน

3.1 ความหมายของการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของการสังเกตไว้ ดังนี้

ชาร์ลส์ ดี ฮอปคินส์ และริชาร์ด แอล แอนท์ (Charles D. Hopkins and Richard L. Antes, 1990 : 70) ได้ให้ความหมายของการสังเกตไว้ว่า “การสังเกต หมายถึงวิธีการรวบรวมข้อมูล และกระบวนการที่พัฒนาขึ้นมา เพื่อให้การสังเกตนั้นเป็นกลางมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้”

ณอน บิลแมน และ แจนิซ เอ เซอร์แมน (Jean Billman and Janice A. Sherman, 1996 : 1) กล่าวว่า “การสังเกต หมายถึง ระบบหรือการวางแผน เพื่อดูพฤติกรรม”

สรุปได้ว่า การสังเกต หมายถึง วิธีการหรือระบบที่พัฒนาขึ้นมา เพื่อบันทึก พฤติกรรมที่เกิดขึ้น โดยต้องมีความเป็นกลางมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

สำหรับการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนนั้น มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

ริชาร์ด แอล โอเบอร์ เออร์เนสต์ แอล เบ็นทลีย์ และ อีดิธ มิลเลอร์ (Richard L. Ober, Ernest L. Bentley, and Edith Miller, 1971 : 16) ได้ให้คำจำกัดความของการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน สรุปได้ว่า หมายถึง วิธีการที่ได้รับการยอมรับซึ่งใช้ในการจัดระบบพฤติกรรมการเรียนการสอนที่สังเกตได้ โดยการยินยอมให้บุคคลที่ได้รับการฝึกฝนมา ทำตามกระบวนการในการสังเกต บันทึก และวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ ทั้งนี้ต้องมีความแน่นอนพอที่ผู้อื่นที่สังเกตสถานการณ์เดียวกันจะเห็นด้วยกับพฤติกรรมที่จดบันทึกไว้เช่นกัน

ดิค ออลส์ไรท์ (Dick Allwright, 1988 : xvi) ได้ให้คำนิยามของการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนว่า หมายถึง “กระบวนการในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องเหตุการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียน”

สรุปได้ว่า การสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน หมายถึง วิธีการในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนการสอนต่าง ๆ ในชั้นเรียน โดยต้องมีความแน่นอนและเป็นกลางมากที่สุดเท่าที่ผู้อื่นที่สังเกตสถานการณ์เดียวกันจะเห็นด้วยกับข้อมูลที่บันทึกไว้เช่นกัน

อาจสรุปการความหมายของการสังเกต โดยทั่วไปได้ว่า หมายถึง วิธีการหรือระบบที่พัฒนาขึ้นเพื่อบรรวบรวมข้อมูลโดยพยายามให้มีความเป็นกลางมากที่สุด ส่วนการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน ก็มีความหมายคล้ายคลึงกับการสังเกตทั่ว ๆ

ไป แต่มุ่งเน้นที่การเก็บรวบรวมข้อมูลที่เป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอน และผู้เรียน ในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียน

3.2 ความสำคัญของการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน

สำหรับความสำคัญของการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน มีผู้กล่าวถึงไว้ ดังต่อไปนี้

ปีเตอร์ แบนิสเตอร์ เริกา เบอร์แมน เอียน ปาร์คเกอร์ เมย์ เทย์เลอร์ และ แครอล ทินดอลล์ (Peter Banister, Erica Burman, Ian Parker, Maye Taylor, and Carol Tindall, 1994 : 29) กล่าวถึงความสำคัญของการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนว่า การสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนมีประโยชน์อย่างยิ่งในฐานะที่เป็นวิธีการวิธีหนึ่งที่ทำให้เกิดข้อมูลต่อไปอย่างกว้างขวาง โดยข้อมูลนั้นอาจเป็นผลที่ไม่ได้คาดคิดมาก่อน เนื่องจากการสังเกตการเรียนการสอนในชั้นเรียนเป็นวิธีการวิจัยที่เปิดกว้าง และนำไปสู่การค้นคว้าวิจัยอย่างอื่นต่อไป

เฟรด จีนซี และ จอห์น เอ อัฟเซอร์ (Fred Genesee and John A. Upshur, 1996 : 81) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนว่า ครูสามารถใช้ประโยชน์จากการสังเกตการเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยการพยายามสังเกตการเรียนรู้อของผู้เรียน และการสอนของตนเอง เพื่อที่จะได้นำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ในการวางแผนการสอนให้มีประสิทธิภาพ

ฌอน บิลแมน และ แจนิซ เอ เซอร์แมน (Jean Billman and Janice A. Sherman, 1996 : 3) ได้กล่าวไว้ว่า “การดูและบันทึกพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนทำให้ครูสามารถพบว่าผู้เรียนคิดและรู้สึกอย่างไร”

อาจสรุปได้ว่า การสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนมีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากทำให้ครูทราบว่าผู้เรียนมีความคิดเห็น และความรู้สึกอย่างไร อันจะนำไปสู่การวางแผนการสอนที่มีประสิทธิภาพ ทั้งยังก่อให้เกิดการค้นคว้าวิจัยอื่น ๆ ต่อไปอย่างกว้างขวาง

ในส่วนของความสำคัญของการสังเกตพฤติกรรมกรรมการเรียนการสอนในการเรียนการสอนภาษานั้น มีผู้กล่าวไว้ ดังนี้

ดิก ออล ไรท์ (Dick Allwright, 1988 : 1-42) ได้กล่าวถึงการสังเกตพฤติกรรมกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สรุปได้ว่า การสังเกตพฤติกรรมกรรมการเรียนการสอนเริ่มมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ราวปี พ.ศ. 2500 เมื่อมีผู้นำการสังเกตดังกล่าวมาใช้ในการเปรียบเทียบว่าวิธีสอนใดดีที่สุด ระหว่างวิธีสอนแบบดั้งเดิม (The Traditional Method) กับวิธีสอนแบบฟัง-พูด (The Audio-lingual Method) ในโครงการเพนซิลวาเนีย (The Pennsylvania Project) โคโลราโด ประเทศสหรัฐอเมริกา

นอกจากนี้ยังมีการนำการสังเกตพฤติกรรมกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาใช้ในการวิจัย เช่น ในงานวิจัยของเนด เอ แพลนเดอร์ (Ned A. Flanders) ที่ศึกษาแบบการสอน (Teaching Styles) และงานวิจัยของจี เอ จาร์วิส (G. A. Jarvis) ซึ่งค้นหาแนวคิดที่ชัดเจนที่สุดในการเรียนการสอนภาษา โดยเน้นความจำเป็นของระบบสังเกตว่าเป็นเครื่องสะท้อนคุณลักษณะพิเศษของชั้นเรียนภาษา

รูธ แวนริบ (Ruth Wajnryb, 1992 : 1) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการสังเกตพฤติกรรมกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนภาษาว่า เป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษากระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนภาษา

อาจสรุปความสำคัญของการสังเกตพฤติกรรมกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนได้ว่า เป็นสิ่งสำคัญในการศึกษากระบวนการเรียนรู้ของภาษาผู้เรียนภาษา ทั้งยังเป็นวิธีการที่มีประโยชน์อย่างยิ่งในการทำการวิจัยทางการเรียนการสอนภาษา

อาจสรุปได้ว่า การสังเกตพฤติกรรมกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนมีความสำคัญอย่างยิ่งทั้งในการเรียนการสอนทั่ว ๆ ไป และในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เนื่องจากเป็นวิธีการที่ทำให้ได้ข้อมูลอย่างกว้างขวาง เนื่องจากผู้วิจัยสามารถได้ข้อมูลโดยตรงว่า ตัวอย่างประชากรคิดและรู้สึกเช่นไร อันจะนำไปสู่การวางแผนการสอนที่ดีและมีประสิทธิภาพ และการทำการวิจัยต่อไปอย่างกว้างขวาง

3.3 วิธีการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน

วิธีการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน อาจแบ่งได้เป็น 2 วิธี ดังต่อไปนี้

3.3.1 การสังเกตที่ยึดผู้วิจัยเป็นหลัก ซึ่ง โซติริออส ซาแรนตาคอส (Sotirios Sarantacos, 1998 : 208) ได้แบ่งการสังเกตออกเป็น 2 วิธี ดังนี้

1) การสังเกตโดยผู้วิจัยเข้าไปมีส่วนร่วม (Participant Observation) หมายถึง การสังเกตที่ผู้วิจัยเข้าไปร่วมอยู่ในกลุ่มที่ตนศึกษา ซึ่งการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ทำให้ผู้วิจัยสามารถศึกษาโครงสร้าง กระบวนการ ปัญหา และทัศนคติ จากภายในกลุ่ม ในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของกลุ่ม โดยที่สมาชิกคนอื่น ๆ ของกลุ่มไม่รู้ถึงถึงความแปลกแยกของผู้วิจัย

2) การสังเกตโดยผู้วิจัยไม่เข้าไปมีส่วนร่วม (Non-Participant Observation) หมายถึง การสังเกตที่ผู้วิจัยมิใช่ส่วนหนึ่งของสิ่งแวดล้อมที่ผู้วิจัยต้องการศึกษา กล่าวคือ ผู้วิจัยมีความแตกต่างจากสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่ม และไม่เป็นที่สังเกตของสมาชิกภายในกลุ่ม ผู้วิจัยจึงมีฐานะเป็นเพียงผู้สังเกตการณ์เท่านั้น

3.3.2 การสังเกตที่ยึดโครงสร้างของการสังเกตเป็นหลัก ซึ่งไมเคิล เจ วอลเลซ (Michael J. Wallace, 1998 109-114) แบ่งการสังเกตออกเป็น 2 วิธี ดังนี้

1) การสังเกตแบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Observation) หมายถึง การสังเกตที่ผู้วิจัยไม่ได้กำหนดเรื่องหรือประเภทไว้แน่นอน ผู้วิจัยจึงบันทึกพฤติกรรมใด ๆ ก็ตามที่สำคัญและเกี่ยวข้องกับจุดประสงค์ของการสังเกต การสังเกตแบบนี้จึงค่อนข้างตรงไปตรงมา แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นการสังเกตที่อาจคล้อยตามความคิดของผู้วิจัยได้มากที่สุด ผู้วิจัยจึงควรจำไว้เสมอว่าให้บันทึกข้อมูลที่ตรงกับจุดประสงค์ของการสังเกตเท่านั้น ข้อดีของการสังเกตแบบไม่มีโครงสร้างอยู่ที่ความยืดหยุ่นในตัวเอง ไม่ว่าจะประเด็นของการสังเกตจะอยู่ที่ใด ในการสังเกตแบบไม่มีโครงสร้าง ผู้วิจัยย่อมจดบันทึกทุกอย่างได้ นับตั้งแต่สภาพของชั้นเรียนไปจนถึงข้อมูลป้อนกลับของครู และคำตอบของผู้เรียน ดังนั้นในประเด็นการสังเกตจึงกว้างและยืดหยุ่น อย่างไรก็ตามการสังเกตแบบไม่มีโครงสร้างควรมีผู้วิจัยมากกว่าหนึ่งคนขึ้นไป

2) การสังเกตแบบมีโครงสร้าง (Structured Observation) หมายถึง การสังเกตที่กำหนดไว้ก่อนว่าจะสังเกตเรื่องใดบ้าง โดยมีตารางสังเกตเพื่อให้ผู้สังเกตได้เก็บรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นระบบ การสังเกตแบบมีโครงสร้าง ยังแบ่งได้เป็น 2 ชนิด คือ

ก. การสังเกตแบบอิงระบบ (System-based) หมายถึง การสังเกตโดยการจัดระบบข้อมูลที่สังเกตได้ ในรายการของพฤติกรรมเฉพาะ โดยใช้เครื่องมือที่คิดค้นไว้แล้ว ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการสังเกตแบบอิงระบบ เช่น ระบบเอฟไอเอซี (The FIAC System) ของ เนด เอ แฟลนเดอร์ (Ned A. Flanders) การสังเกตแบบอิงระบบมีข้อดี คือ เป็นการสังเกตที่ระบบนั้นพร้อมอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องสร้างใหม่อีก แต่ก็มีข้อเสียคือ รายการของพฤติกรรมบางประเภทอาจไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ผู้วิจัยต้องการศึกษา นอกจากนี้ยังต้องอาศัยผู้สังเกต ครูไม่สามารถจดบันทึกเองได้

ข. การสังเกตแบบจุดประสงค์เฉพาะ (Ad Hoc) หมายถึง การสังเกตโดยการจัดระบบข้อมูลที่สังเกตได้ในรายการพฤติกรรมเฉพาะ โดยสร้างรายการของพฤติกรรมจากปัญหา หรือ ประเด็นในการวิจัยขึ้นเอง ทั้งนี้อาจสร้างรายการของพฤติกรรมโดยกำหนดประเด็นที่ต้องการศึกษา แล้วรวบรวมรายละเอียดทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับประเด็นดังกล่าว ซึ่งอาจทำได้โดยการอ่านหนังสือ ใช้ประสบการณ์ในการสอน หรือใช้ข้อมูลจากการสังเกตแบบไม่มีโครงสร้าง

อาจสรุปได้ว่า วิธีการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน แบ่งเป็น 2 วิธีใหญ่ ๆ คือ วิธีที่ยึดตัววิจัยเป็นหลัก จึงอาจแบ่งการสังเกตได้เป็น การสังเกตโดยผู้วิจัยเข้าไปมีส่วนร่วม และการสังเกตโดยผู้วิจัยไม่เข้าไปมีส่วนร่วม และวิธีที่ยึดโครงสร้างของการสังเกตเป็นหลักซึ่งอาจแบ่งการสังเกตได้เป็น การสังเกตแบบไม่มีโครงสร้าง และการสังเกตแบบมีโครงสร้าง ซึ่งการสังเกตแบบมีโครงสร้างยังแบ่งเป็นการสังเกตแบบอิงระบบ และการสังเกตแบบจุดประสงค์เฉพาะ

3.4 ระบบที่ใช้ในการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน

การสังเกตพฤติกรรมต้องมีระบบแบบแผนที่จัดไว้แน่นอนเพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความเที่ยงและความตรง ทั้งนี้ การจัดระบบการสังเกต หมายถึง การจำแนกพฤติกรรมที่ต้องการศึกษาออกเป็นประเภทต่าง ๆ โดยจะต้องมีเกณฑ์ในการตัดสินพฤติกรรมในแต่ละประเภทที่ชัดเจน ทั้งยังต้องมีการจำกัดขอบเขตและกำหนดพฤติกรรมที่ผู้วิจัยต้องการสังเกตให้ชัดเจนอีกด้วย

สำหรับระบบที่ใช้ในการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน ริชาร์ด แอล โอเบอร์ เออร์เนสต์ แอล เบ็นทลีย์ และ อีดิธ มิลเลอร์ (Richard L. Ober, Ernest L. Bentley, and Edith Miller, 1971 : 19-20) และ แครอล เอ คาร์ทไรท์ และ จี ฟิลลิป

คาร์ทไรท์ (Carol A. Cartwright and G. Phillip Cartwright, 1984 : 43) ได้แบ่งไว้เป็น 2 ระบบ ได้แก่

3.4.1 ระบบเครื่องหมาย (Sign System) เครื่องมือสังเกตการณ์การเรียนการสอนที่ใช้ระบบนี้จะประกอบด้วยรายการพฤติกรรมต่าง ๆ ซึ่งพฤติกรรมนั้น ๆ จะเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่สังเกตก็ได้ ผู้วิจัยจะบันทึกข้อมูลโดยการเลือกหรือทำเครื่องหมายอย่างใดอย่างหนึ่งลงในแบบสังเกตเพื่อแสดงว่ามีพฤติกรรมนั้น ๆ เกิดขึ้น การบันทึกข้อมูลด้วยระบบนี้ไม่คำนึงถึงความถี่ของพฤติกรรม ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะทำเครื่องหมายลงในแบบสังเกตเพียงหนึ่งครั้งต่อหนึ่งพฤติกรรม โดยไม่สนใจว่าพฤติกรรมนั้น ๆ เกิดขึ้นกี่ครั้งหรือเกิดขึ้นบ่อยเพียงใด ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ระบบนี้ เช่น เครื่องมือสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนของเบนจามิน บลูม (Benjamin Bloom) และนอร์ริส เอ็ม แซนเดอร์ (Norris M. Sanders)

3.4.2 ระบบแยกประเภท (Category System) เครื่องมือสังเกตการณ์การเรียนการสอนที่ใช้ระบบนี้จะจำแนกพฤติกรรมที่ต้องการศึกษาไว้เป็นประเภทต่าง ๆ แต่ละประเภทจะใช้หมายเลขเป็นรหัสแทนประเภทของพฤติกรรมนั้น ๆ โดยการสังเกตและบันทึกข้อมูลคำนึงถึงความถี่ของพฤติกรรมแต่ละประเภทที่เกิดขึ้นด้วย เช่น บันทึกพฤติกรรมที่เกิดขึ้นซ้ำทุก 3 วินาที เป็นต้น ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ระบบนี้ เช่น เครื่องมือสังเกตพฤติกรรมการสอนของครู ของ เจ วิทฮอลล์ (J. Withall)

นอกจากระบบที่ใช้ในการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนที่ได้กล่าวมาข้างต้น เฟรด จินซี และ จอห์น เอ อัปเชอร์ (Fred Genesee and John A. Upshur, 1996 : 86-93) ได้กล่าวเพิ่มเติมเกี่ยวกับระบบที่ใช้ในการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนไว้อีก 3 ระบบ ดังนี้

1) ระบบจดบันทึก (Anecdotal Records System) เป็นวิธีการบันทึกข้อมูลที่ได้จากการสังเกตแบบบรรยายหรือกระต่าย โดยบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้นว่าผู้วิจัยอยู่ที่ไหน และกำลังทำอะไร ทั้งนี้ ต้องระบุหัวข้อ และอธิบายรายละเอียดของปริบทในการสังเกตนั้น ๆ ลงไปด้วยเพื่อให้ผู้วิจัยแยกข้อมูลได้สะดวกในภายหลัง การสังเกตระบบจดบันทึกอาจเป็นแบบมีโครงสร้างหรือเป็นแบบปลายเปิดก็ได้ แต่ส่วนใหญ่การสังเกตระบบดังกล่าวมักเป็นแบบปลายเปิดมากกว่า เนื่องจากการจดบันทึกลงในแบบสังเกตแบบปลายเปิดเป็นประโยชน์ต่อการสังเกตที่ไม่อาจคาดเดาได้ หรือยากที่จะใช้ระบบในการสังเกตระบบอื่น อย่างไรก็ตาม

เนื่องจากการสังเกตแบบจุดบันทึกมีรายละเอียดมาก จึงใช้เวลาในการแยกข้อมูลมากตามไปด้วยเช่นกัน

2) ระบบเลือกตอบ (Checklists System) เครื่องมือการสังเกตการเรียนการสอนที่ใช้ระบบนี้จะมีรายการของพฤติกรรมเฉพาะอย่างในการเรียนการสอนระบุไว้ โดยผู้วิจัยเพียงแต่เลือกรายการของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น เครื่องมือสังเกตการเรียนการสอนระบบดังกล่าวจึงคล้ายคลึงกับคำถามประเภทเลือกตอบ (A Multiple-choice Question) ที่มีตัวเลือกเพียงสองตัวเท่านั้น คือ ใช่หรือไม่ใช่ การสังเกตระบบเลือกตอบต่างจากระบบจุดบันทึกที่ตรงที่มักเป็นแบบมีโครงสร้างและเป็นแบบปลายปิด ดังนั้น จึงทู้่นเวลาและแรงงานในการใช้เครื่องมือที่ใช้ระบบนี้มากกว่าเครื่องมือที่ใช้ระบบแรก แต่ก็ใช้เวลาสร้างมากกว่า เครื่องมือสังเกตการเรียนการสอนที่ใช้ระบบนี้เป็นประโยชน์ในการบันทึกข้อมูลเฉพาะสิ่งที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนและการแสดงออกของผู้เรียนลักษณะที่เฉพาะ

3) ระบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scales System) เครื่องมือสังเกตการเรียนการสอนที่ใช้ระบบนี้มีความคล้ายคลึงกับเครื่องมือสังเกตการเรียนการสอนที่ใช้ระบบเลือกตอบตรงที่จะมีรายการพฤติกรรมเฉพาะอย่างในการเรียนการสอนระบุไว้เช่นกัน โดยผู้วิจัยเลือกรายการของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น แต่เครื่องมือสังเกตการเรียนการสอนระบบมาตราส่วนประเมินค่าให้รายละเอียดที่มากกว่าการตอบว่า ใช่หรือไม่ใช่ โดยจะมีรายละเอียดของน้ำหนักของพฤติกรรม เช่น สม่าเสมอ บ่อย ๆ บางครั้ง นาน ๆ ครั้ง หรือ ไม่เคย ในกรณีเช่นนี้ ผู้วิจัยจึงสามารถเลือกน้ำหนักของพฤติกรรมให้เหมาะสมที่สุดกับสิ่งที่ผู้วิจัยสังเกตเห็น เครื่องมือสังเกตการเรียนการสอนที่ใช้ระบบนี้มักเป็นแบบมีโครงสร้างและเป็นแบบปลายปิดเช่นกัน จึงทู้่นเวลาและแรงงานในการใช้เครื่องมือดังกล่าว แต่ใช้เวลาสร้างมากกว่าเช่นเดียวกับเครื่องมือสังเกตการเรียนการสอนระบบเลือกตอบ ทั้งยังเป็นประโยชน์ในการบันทึกข้อมูลเฉพาะอย่างเช่นเดียวกันด้วย

อาจสรุปได้ว่า ระบบที่ใช้ในการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนโดยทั่ว ๆ ไปนั้นอาจแบ่งได้เป็น ระบบเครื่องหมาย ระบบแยกประเภท ระบบจุดบันทึก ระบบเลือกตอบ และระบบมาตราส่วนประเมินค่า ซึ่งผู้วิจัยสามารถเลือกใช้ระบบต่าง ๆ ในการสังเกตได้ตามความเหมาะสม

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยในประเทศ

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูไทยที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ ไม่พบว่าม้งานวิจัยที่ศึกษาเรื่องนี้โดยตรง แต่มีงานวิจัยที่ศึกษาพฤติกรรมด้านการจูงใจในวิชาต่าง ๆ ดังงานวิจัยต่อไปนี้

1. งานวิจัยที่ศึกษาพฤติกรรมด้านการจูงใจในวิชาภาษาไทย มีดังนี้

เอมอร เนียมน้อย (2524 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ศึกษาพฤติกรรมการสอนวิชาเอกภาษาไทยด้านการจูงใจของอาจารย์ในวิทยาลัยครูนครสวรรค์ วิทยาลัยครูกำแพงเพชร วิทยาลัยครูอุตรดิตถ์ และวิทยาลัยครูลำปาง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจะศึกษาว่าอาจารย์ในวิทยาลัยครูนครสวรรค์ วิทยาลัยครูกำแพงเพชร วิทยาลัยครูอุตรดิตถ์ และวิทยาลัยครูลำปางมีพฤติกรรมการสอนวิชาเอกภาษาไทยด้านการจูงใจในห้องเรียนเป็นอย่างไร โดยศึกษาตาม เพศ วุฒิ และประสบการณ์ในการสอน และเพื่อจะศึกษว่านักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์ในสี่วิทยาลัยครูต้องการพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจแบบใดกลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ อาจารย์ผู้สอนวิชาเอกภาษาไทย ในวิทยาลัยครูนครสวรรค์ วิทยาลัยครูกำแพงเพชร วิทยาลัยครูอุตรดิตถ์ และวิทยาลัยครูลำปาง จำนวน 19 คน และนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์ในกลุ่มประชากร จำนวน 333 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามวัดพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจของอาจารย์มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 3 ช่วง และแบบสอบถามพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจที่นักศึกษาต้องการ มีลักษณะเป็นการจัดลำดับตามคุณค่า

ผลการวิจัยพบว่าอาจารย์มีพฤติกรรมการสอนวิชาเอกภาษาไทยด้านการจูงใจโดยส่วนรวมในปริมาณแตกต่างกัน โดยอาจารย์มีพฤติกรรมในด้านแต่งกายเหมาะสมกับอาชีพเป็นปริมาณมากที่สุด พฤติกรรมที่อาจารย์มีปริมาณน้อยที่สุดคือ การเชิญวิทยากรมาให้ความรู้แก่นักศึกษา เมื่อพิจารณากการใช้พฤติกรรมของอาจารย์ในแต่ละด้าน พบว่าอาจารย์มีพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจด้านบุคลิกภาพเป็นปริมาณมากที่สุด ส่วนพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจที่อาจารย์มีเป็นปริมาณน้อยที่สุดคือ ด้านการให้รางวัล และการลงโทษสำหรับอาจารย์ที่มี เพศ วุฒิ และประสบการณ์ในการสอนต่างกัน พบว่ามีพฤติกรรมการสอนวิชาเอกภาษาไทยด้านการจูงใจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับความต้องการของนักศึกษาในพฤติกรรมส่วนรวม พบว่านักศึกษาต้องการให้อาจารย์

ใช้พฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจในด้านวิธีสอนมากที่สุด ส่วนพฤติกรรมที่ต้องการให้
 อาจารย์ใช้น้อยที่สุดคือ ด้านการให้รางวัลและการลงโทษ

เพ็ญนิภา เขาเทียน (2526 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติ
 กรรมการสอนวิชาภาษาไทยด้านการจูงใจของครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรม
 สำนัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร โดยมีจุดประสงค์ในการวิจัยเพื่อศึกษาพฤติกรรมการสอน
 วิชาภาษาไทยด้านการจูงใจ โดยศึกษาพฤติกรรมการสอนของครูที่มีอายุและประสบ
 การณ์การสอนต่างกัน และศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจ
 ของครูวิชาภาษาไทย รวมทั้งศึกษาความต้องการของนักเรียนเกี่ยวกับลักษณะพฤติกรรมการ
 สอนด้านการจูงใจ จากครูภาษาไทยในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสำัญศึกษา
 จังหวัดสมุทรสาคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นครูผู้สอนวิชาภาษาไทยรายวิชาบังคับ
 ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดกรมสำัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 36 คน
 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดกรมสำัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร
 จำนวน 551 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม 2 ชุด สำหรับครูและนัก
 เรียน มีลักษณะเป็นแบบประเมินค่า การจัดลำดับความต้องการ แบบเลือกตอบ และเติม
 คำวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ และเสนอผลการวิจัยในรูปของตาราง

ผลการวิจัยปรากฏว่า ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยรายวิชาบังคับแสดงพฤติกรรมการ
 สอนด้านการจูงใจเกี่ยวกับวิธีสอนอยู่ในลำดับน้อย ส่วนพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจเกี่ยว
 กับบุคลิกภาพ การให้นักเรียนรู้จุดมุ่งหมายก่อนเรียน การให้รางวัลและการลงโทษ การให้
 นักเรียนทราบผลสำเร็จในการเรียน ครูวิชาภาษาไทยแสดงออกในลำดับมาก ครูที่มีอายุต่าง
 กันแสดงพฤติกรรมการสอนด้านจูงใจเกี่ยวกับบุคลิกภาพ การให้นักเรียนรู้จุดมุ่งหมายก่อน
 เรียน การให้รางวัลและการลงโทษ และการให้นักเรียนทราบผลสำเร็จในการเรียน ไม่แตก
 ต่างกัน แต่พฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจเกี่ยวกับวิธีสอนต่างกัน ครูวิชาภาษาไทยที่มีอายุ
 ต่างกัน แสดงออกต่างกัน ส่วนครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน แสดงพฤติกรรมการสอน
 ด้านการจูงใจเกี่ยวกับบุคลิกภาพ วิธีสอน การให้นักเรียนรู้จุดมุ่งหมายก่อนเรียน การให้
 รางวัลและการลงโทษ และการให้นักเรียนทราบผลสำเร็จในการเรียนไม่แตกต่างกัน ครูวิชา
 ไทยส่วนใหญ่แสดงความเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการสอนด้านการ
 จูงใจว่ามีอยู่ในลำดับมาก ส่วนความต้องการของนักเรียนได้ผลว่า นักเรียนต้องการให้ครูวิชา

ภาษาไทยแสดงพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจเกี่ยวกับวิธีสอนเป็นลำดับแรก และการให้รางวัลและการลงโทษเป็นลำดับสุดท้าย

วิไล ฉัตตะวานิช (2526 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการสอนวิชาภาษาไทยด้านการจูงใจของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อศึกษาพฤติกรรมการสอนวิชาภาษาไทยด้านการจูงใจ โดยศึกษาพฤติกรรมการสอนของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ศึกษาพฤติกรรมการสอนของครูที่มีอายุต่างกัน รวมทั้งศึกษาความต้องการของนักเรียนเกี่ยวกับลักษณะพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจจากครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นครูและนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเชียงใหม่โดยเป็นครูผู้สอนวิชาภาษาไทยรายวิชาบังคับ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 23 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 2 มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 600 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามสำหรับครูและแบบสอบถามสำหรับนักเรียน มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ แบบมาตราส่วนประมาณค่าแบบค่าลำดับ และแบบเติมค่า การวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์โดยหาค่าร้อยละ และเสนอผลวิจัยในรูปของตาราง

ผลการวิจัยปรากฏว่า ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยรายวิชาบังคับ แสดงพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจเกี่ยวกับบุคลิกภาพ วิธีสอน การให้รางวัลและการลงโทษ การให้ทราบผลสำเร็จในการทำงานมาก ส่วนพฤติกรรมการให้นักเรียนรู้จุดมุ่งหมายก่อนเรียนครู แสดงพฤติกรรมน้อย ส่วนครูที่มีอายุต่างกัน พบว่า ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย วิชาบังคับ แสดงพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจเกี่ยวกับบุคลิกภาพ การให้รางวัลและการลงโทษ และการให้ทราบผลสำเร็จในการทำงานไม่แตกต่างกัน ส่วนพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจเกี่ยวกับวิธีสอน และการให้นักเรียนรู้จุดมุ่งหมายก่อนเรียน ครูที่มีอายุต่างกันแสดงพฤติกรรมต่างกัน ด้านความต้องการของนักเรียนผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนต้องการให้ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยแสดงพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจเกี่ยวกับการให้รู้จุดมุ่งหมายก่อนเรียน และวิธีสอนเป็นอันดับ 1 นักเรียนต้องการพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจเกี่ยวกับการให้รางวัลและการลงโทษเป็นอันดับ 5 หรืออันดับสุดท้าย

สุเจตน์ ส่งสัมพันธ์สกุล (2526 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการสอนวิชาภาษาไทยด้านการจูงใจ ของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจของครูวิชาภาษาไทย รวมทั้งศึกษาความต้องการของนักเรียนเกี่ยวกับลักษณะพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจจากครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดฉะเชิงเทรา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นครูผู้สอนวิชาภาษาไทยรายวิชาบังคับ จำนวน 25 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 597 คน ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดฉะเชิงเทรา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามสองชุดสำหรับครูและสำหรับนักเรียน มีลักษณะเป็นแบบประเมินค่า การจัดอันดับความต้องการ แบบเลือกตอบ และเติมคำ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ และเสนอผลการวิจัยในรูปของตาราง

ผลการวิจัยปรากฏว่าครูผู้สอนวิชาภาษาไทยรายวิชาบังคับ แสดงพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจเกี่ยวกับการให้นักเรียนรู้จุดมุ่งหมายก่อนเรียนอยู่ในอันดับมาก ส่วนพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจเกี่ยวกับบุคลิกภาพ วิธีสอนของครู การให้นักเรียนรู้ผลสำเร็จในการเรียน การให้รางวัลและการลงโทษ พบว่า ครูวิชาภาษาไทย แสดงออกในอันดับปานกลาง สำหรับครูที่มีอายุต่างกันพบว่าแสดงพฤติกรรมการสอนวิชาภาษาไทยด้านการจูงใจเกี่ยวกับบุคลิกภาพ วิธีสอน และการให้นักเรียนรู้ผลสำเร็จในการเรียนไม่แตกต่างกัน ส่วนพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจเกี่ยวกับการให้นักเรียนรู้จุดมุ่งหมายก่อนเรียน การให้รางวัลและการลงโทษ ครูวิชาภาษาไทยที่มีอายุต่างกันแสดงออกแตกต่างกัน ครูวิชาภาษาไทยส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจอยู่ในอันดับปานกลางมากที่สุด ด้านความต้องการของนักเรียนนั้นพบว่า นักเรียนต้องการให้ครูวิชาภาษาไทยแสดงพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจเกี่ยวกับวิธีสอน และการให้นักเรียนรู้จุดมุ่งหมายก่อนเรียนเป็นอันดับที่ 1 ต้องการให้ครูแสดงพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจเกี่ยวกับการให้รางวัลและการลงโทษเป็นอันดับที่ 5 ซึ่งเป็นอันดับสุดท้าย

อนง อัครบัณฑิต (2526 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการสอนวิชาภาษาไทยด้านการจูงใจ ของครูภาษาไทยในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาพฤติ

กรรมการสอนวิชาภาษาไทยด้านการจูงใจ โดยศึกษาพฤติกรรมการสอนของครูที่มีอายุต่างกัน และศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจของครูภาษาไทย รวมทั้งศึกษาความต้องการของนักเรียนเกี่ยวกับลักษณะพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจจากครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นครูและนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร เป็นครูผู้สอนวิชาภาษาไทยรายวิชาบังคับระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 27 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 675 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามสำหรับครู และสำหรับนักเรียน มีลักษณะเป็นแบบประเมินค่า การจัดอันดับความต้องการ แบบเลือกตอบ และแบบเติมคำ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ และเสนอผลวิจัยในรูปของตาราง

ผลการวิจัยปรากฏว่าครูผู้สอนวิชาภาษาไทยรายวิชาบังคับ แสดงพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจเกี่ยวกับการให้นักเรียนรู้จุดมุ่งหมายก่อนเรียน การให้นักเรียนรู้ผลสำเร็จในการเรียน การให้รางวัลและการลงโทษอยู่ในอันดับมาก ส่วนพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจเกี่ยวกับบุคลิกภาพและวิธีสอนของครู พบว่า ครูวิชาภาษาไทยแสดงออกในอันดับปานกลาง สำหรับครูที่มีอายุต่างกัน พบว่า แสดงพฤติกรรมการสอนวิชาภาษาไทยด้านการจูงใจเกี่ยวกับบุคลิกภาพ วิธีสอนไม่แตกต่างกัน ส่วนพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจเกี่ยวกับการให้นักเรียนรู้จุดมุ่งหมายก่อนเรียน การให้นักเรียนรู้ผลสำเร็จในการเรียน การให้รางวัลและการลงโทษ ครูวิชาภาษาไทยที่มีอายุต่างกันแสดงออกแตกต่างกัน ครูวิชาภาษาไทยส่วนใหญ่แสดงความเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจอยู่ในอันดับปานกลางมากที่สุด ด้านความต้องการของนักเรียนนั้นพบว่า นักเรียนต้องการให้ครูวิชาภาษาไทยแสดงพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจเกี่ยวกับวิธีสอน และการให้นักเรียนรู้จุดมุ่งหมายก่อนเรียนเป็นอันดับที่ 1 ต้องการให้ครูแสดงพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจเกี่ยวกับการให้รางวัลและการลงโทษเป็นอันดับที่ 5 ซึ่งเป็นอันดับสุดท้าย

2. งานวิจัยที่ศึกษาพฤติกรรมด้านการจูงใจในวิชาคณิตศาสตร์ มีดังนี้

นรา บุรณรัช (2518) ได้ทำการวิจัยเรื่อง พฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจและด้านปฏิสัมพันธ์ ระหว่างครูกับนักเรียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจ เมื่อแยกตามระดับชั้น เพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอน และ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนเมื่อ

แยกตามระดับชั้น เพศ วุฒิ และประสบการณ์การสอน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นครูที่สอนวิชาคณิตศาสตร์ ระดับประถมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ประจำปีการศึกษา 2517 กรุงเทพมหานคร จำนวน 51 คน และนักเรียนที่เรียนกับครูในกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสังเกตพฤติกรรม การสอนด้านการจูงใจ และด้านปฏิสัมพันธ์ ระหว่างครูกับนักเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ และนำเสนอผลการวิจัยในรูปของตาราง

ผลการวิจัยปรากฏว่า ปริมาณของพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจ ครูจะใช้แตกต่างกัน พฤติกรรมที่ครูใช้เป็นส่วนมาก คือ ประเภทการนำเทคนิค ขบวนการ และวิธีการสอนแบบต่าง ๆ มาใช้ และที่ใช้น้อยที่สุด คือ ประเภทยอมรับ หรือนำความคิดเห็นของนักเรียนมาใช้ ส่วนปริมาณของพฤติกรรมการสอนด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ครูจะใช้เป็นปริมาณต่าง ๆ กัน แต่พฤติกรรมที่ครูใช้มากที่สุด คือ พฤติกรรมที่ครูเป็นผู้กระตุ้นให้นักเรียนตอบ ส่วนพฤติกรรมที่ใช้น้อยที่สุด คือ พฤติกรรมที่นักเรียนเป็นผู้เริ่ม นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังพบว่า ครูที่สอนระดับชั้นประถมศึกษาจะมีพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจมากกว่าครูที่สอนระดับชั้นมัธยมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และครูเพศหญิงมีพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจมากกว่าครูชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนครูที่มีวุฒิต่างกัน และมีประสบการณ์การสอนต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับครูที่สอนระดับชั้นต่างกัน เพศต่างกัน วุฒิทางการศึกษาต่างกัน และประสบการณ์การสอนต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นก็คือ พฤติกรรมการสอนด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนนั้นไม่ขึ้นอยู่กับระดับชั้น เพศ วุฒิ และ ประสบการณ์ของครู แต่เป็นเรื่องของครูแต่ละคนมากกว่า

4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยต่างประเทศ พบงานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียน ดังนี้

ทิมโมธี เจ นิวบาย (Timothy J. Newby, 1991 : 196-198) ได้ศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูระดับปฐมวัย และประถมศึกษา ตัวอย่างประชากรเป็นครูระดับปฐมวัยและประถมศึกษา จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสังเกตพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า

ครูระดับปฐมวัยและประถมศึกษาใช้กลวิธีสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน (การให้รางวัล-การลงโทษ) มากที่สุด รองลงมาเป็นกลวิธีสร้างความสนใจ กลวิธีสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนและผู้เรียน และกลวิธีสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน ตามลำดับ โดยครูระดับปฐมวัยและประถมศึกษาใช้กลวิธีสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน ด้านการให้รางวัลมากกว่ากลวิธีอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เอ็ดวาร์ด ดับบลิว ฮูทสไตน์ (Edward W. Hootstein, 1995 : 23-26) ได้สำรวจกลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูที่สอนในระดับ 8 ตัวอย่างประชากรเป็นครูผู้สอนวิชาประวัติศาสตร์อเมริกันที่สอนในระดับ 8 จำนวน 18 คน และนักเรียนในระดับ 8 ที่เรียนวิชาประวัติศาสตร์อเมริกัน จำนวน 60 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์การใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาประวัติศาสตร์อเมริกัน สำหรับครู และแบบสอบถามการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาประวัติศาสตร์อเมริกัน สำหรับนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนที่ครูผู้สอนวิชาประวัติศาสตร์อเมริกันในระดับ 8 ใช้มากที่สุด 10 กลวิธี เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่

1. ให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติ
2. จัดโครงการที่เปิดโอกาสให้นักเรียนสร้างสรรค์ผลงาน
3. ให้นักเรียนเล่นเกม
4. เชื่อมโยงเนื้อหาวิชาให้เข้ากับเหตุการณ์ปัจจุบัน หรือชีวิตความเป็นอยู่ของนักเรียน
5. ให้นักเรียนอ่านนวนิยายอิงประวัติศาสตร์
6. ใช้คำถามที่กระตุ้นให้ผู้เรียนคิด
7. เชิญวิทยากรในชุมชนมาบรรยายเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาในชั้นเรียน
8. ให้นักเรียนคู่วิดีทัศน์และภาพยนตร์
9. จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ
10. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์เกี่ยวกับการสร้างสรรค์ผลงาน

นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังพบอีกว่า กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนที่นักเรียนในระดับ 8 ที่เรียนวิชาประวัติศาสตร์อเมริกันต้องการให้ครูใช้มากที่สุด 10 กลวิธี เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่

1. ให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติ

2. ให้นักเรียนอภิปรายในกลุ่มย่อยเกี่ยวกับแบบเรียนและวัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอนอื่น ๆ
3. ให้นักเรียนดูวีดิทัศน์และภาพยนตร์
4. ให้นักเรียนเล่นเกม
5. ทำให้นักเรียนสนใจบทเรียน
6. เชื่อมโยงเนื้อหาวิชาให้เข้ากับเหตุการณ์ปัจจุบันหรือความสนใจของนักเรียน
7. จัดโครงการที่เปิดโอกาสให้นักเรียนสร้างสรรค์ผลงาน
8. เล่าเรื่องตลกขบขัน
9. ให้นักเรียนใคร่ครวญเกี่ยวกับตนเอง
10. ให้ความสนิทสนมกับนักเรียน

โซลตัน ดอร์นเย และ กาดา ซิสเซอร์ (Zoltán Dörnyei and Kata Csizér, 1998 : 211-213) ได้สำรวจกลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ ตัวอย่างประชากรเป็นครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในประเทศไทย จำนวน 200 คน ซึ่งสอนตั้งแต่ระดับปฐมวัยจนถึงอุดมศึกษา โดยมีทั้งครูที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่เจ้าของภาษา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนที่ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ เห็นว่ามีความสำคัญมากที่สุด 10 กลวิธี เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่

1. กลวิธีในการเป็นแบบอย่างที่ดีในชั้นเรียน
2. กลวิธีในการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน
3. กลวิธีในการใช้งานปฏิบัติ
4. กลวิธีในการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้เรียน
5. กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน
6. กลวิธีในการสร้างความสนใจ
7. กลวิธีในการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง
8. กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียน
9. กลวิธีในการส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมาย
10. กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

จากงานวิจัยข้างต้น จะเห็นได้ว่า กลวิธีสร้างแรงจูงใจมีความสำคัญการเรียนการสอนในวิธีต่าง ๆ รวมทั้งในการเรียนการสอนในวิชาภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาค้นคว้า งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูไทย ที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ ไม่พบว่าม้งานวิจัยที่ศึกษาเรื่องนี้โดยตรง ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาพฤติกรรมการสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร” นี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) ประเภทการวิจัยภาคสนาม (Field Research) ซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ จากการศึกษาสังเกตพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษในชั้นเรียน วิธีดำเนินการวิจัยมีตามลำดับดังนี้

1. ประชากรและการสุ่มตัวอย่างประชากร
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

วิธีดำเนินการวิจัยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ประชากรและการสุ่มตัวอย่างประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2543 โดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi – stage Random Sampling) โดยมีขั้นตอนในการสุ่มดังนี้

1.1 รวบรวมรายชื่อโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร แล้วจำแนกโรงเรียนออกเป็น 8 กลุ่ม ตามกลุ่มโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จากนั้นใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย สุ่มโรงเรียนในแต่ละกลุ่ม มากลุ่มละ 1 โรงเรียน ได้จำนวนโรงเรียน 8 โรงเรียน (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ค)

1.2 สุ่มครูภาษาอังกฤษที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 จากโรงเรียนที่สุ่มได้มาระดับชั้นละ 1 คน ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ได้ตัวอย่างประชากรเป็นครูภาษาอังกฤษ โรงเรียนละ 3 คน รวม 24 คน

1.3 สํารวจห้องเรียนที่ครูในกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนสอน ถ้าสอนเพียง 1 ห้องเรียนใช้ห้องเรียนนั้นเป็นสนามของการสังเกต ถ้าสอนมากกว่า 1 ห้องเรียน สุ่มห้องเรียนมาจำนวน 1 ห้องเรียน ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย รวมจำนวนห้องเรียน 24 ห้องเรียน

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบสังเกตพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้น โดยดำเนินการสร้างดังนี้

2.1 ศึกษาค้นคว้าข้อมูล โดยดำเนินการดังนี้

2.1.1 ศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษจากหนังสือ บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ

2.1.2 ศึกษาหลักการ วิธีสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษจากหนังสือ บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ

2.2 สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยดำเนินการดังนี้

2.2.1 สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยได้ผสมผสานแนวคิดของ โซลตัน ดอร์นเย และ กาดา ซีสเซอร์ (Zoltán Dörnyei and Kata Csizér, 1998 : 203-209) และแนวคิดของ ทิมโมธี เจ นิวบาย (Timothy J. Newby, 1991 : 195-200) แบบสังเกตพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษมี 2 ตอน ตอนที่ 1 ประกอบด้วยกลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียน 5 ด้าน และ ตอนที่ 2 ประกอบด้วยกลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียน ซึ่งแบบสังเกตดังกล่าวมีพฤติกรรมย่อยที่สามารถสังเกตได้ ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียน ประกอบด้วย

1. การใช้กลวิธีในการสร้างความสนใจ

1.1 พุดจาฉะฉาน

1.2 เว้นระยะในการพูดเพื่อให้ผู้เรียนฟังทัน

1.3 ใช้การยกตัวอย่างที่ตลกขบขัน

1.4 เล่าเรื่องแปลก ๆ หรือเรื่องที่ตื่นเต้นเร้าใจ

- 1.5 ใช้วัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอน เช่น ของจริงหรือของจำลองรูปภาพและการ์ตูน บัตรอักษรและบัตรคำแถบบันทึกเสียง วีดิทัศน์ หรือคอมพิวเตอร์ ช่วยสอน
- 1.6 ใช้กิจกรรมการใช้ภาษา เช่น การแสดงบทบาทสมมติสถานการณ์จำลอง การแสดงละคร หรือการแสดงสด
- 1.7 อื่น ๆ
2. การใช้กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนและผู้เรียน
  - 2.1 ถามความรู้เดิมของผู้เรียนเพื่อเชื่อมโยงกับบทเรียนใหม่
  - 2.2 ให้ผู้เรียนเล่าประสบการณ์ของตนที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน
  - 2.3 บอกให้เห็นว่างานปฏิบัติและกิจกรรมการใช้ภาษานั้นๆ เกี่ยวข้องกับบทเรียน
  - 2.4 บอกให้เห็นประโยชน์และคุณค่าของงานปฏิบัติ กิจกรรมการใช้ภาษา หรือบทเรียน
  - 2.5 บอกให้เห็นคุณค่าของภาษาอังกฤษ
  - 2.6 อื่น ๆ
3. การใช้กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน
  - 3.1 ให้คำชมและข้อมูลป้อนกลับในทางบวกแก่ผู้เรียน
  - 3.2 บอกให้เห็นว่าความพยายามนำไปสู่ความสำเร็จ
  - 3.3 ให้ผู้เรียนกำหนดเป้าหมายที่สามารถปฏิบัติได้
  - 3.4 ให้ผู้เรียนทำงานเป็นคู่และทำงานเป็นกลุ่ม
  - 3.5 อื่น ๆ
4. การใช้กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน
  - 4.1 ให้งานที่เป็นสิ่งของ
  - 4.2 ให้ผู้เรียนเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการใช้ภาษา
  - 4.3 ให้ผู้เรียนเล่นเกมทางภาษา เช่น เกมตัวเลข เกมคำศัพท์ เกมโครงสร้าง เกมตัวสะกด เกมบทสนทนา หรือเกมการเขียน
  - 4.4 ให้ฟังเพลงที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียน
  - 4.5 อื่น ๆ
5. การใช้กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
  - 5.1 นำเสนอบทเรียนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาแทรกอยู่ด้วย

- 5.2 บอกให้เห็นถึงความสำคัญของการเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
- 5.3 เล่าประสบการณ์ของตนที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาให้ผู้เรียนฟัง
- 5.4 เชิญวิทยากรชาวต่างประเทศมาบรรยายเกี่ยวกับวัฒนธรรมในชั้นเรียน
- 5.5 อื่น ๆ

ตอนที่ 2 การใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียน ประกอบด้วย

1. การตกแต่งชั้นเรียนด้วยรูปภาพ
2. การจัดแสดงงานชิ้นเด่น ๆ ของผู้เรียน
3. การให้ผู้เรียนจัดป้ายนิเทศการที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและวันสำคัญต่าง ๆ ของเจ้าของภาษา
4. การจัดมุมหนังสือและเอกสารอื่น ๆ ไว้ให้ผู้เรียนศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ
5. อื่น ๆ

2.2.2 นำแบบสังเกตไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาความถูกต้องของเนื้อหาและความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ในแต่ละพฤติกรรม ตลอดจนรูปแบบของแบบสังเกต

2.2.3 นำแบบสังเกตที่ได้รับการแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน (ดูรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในภาคผนวก ก) พิจารณาความถูกต้องของเนื้อหาและความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ในแต่ละพฤติกรรม ตลอดจนรูปแบบของแบบสังเกตอีกครั้งหนึ่ง

2.2.4 ปรับปรุงแบบสังเกตตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ ดังนี้

ตอนที่ 1 การใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียน

1. การใช้กลวิธีในการสร้างความสนใจ
  - 1) แก้ไข พฤติกรรมที่ 1.1 จาก “พูดจาฉะฉาน” เป็น “ใช้การเน้นเสียง”
  - 2) แก้ไข พฤติกรรมที่ 1.4 จาก “เล่าเรื่องแปลก ๆ หรือเรื่องที่น่าสนใจ” เป็น “เล่าเรื่องแปลก ๆ หรือเรื่องที่น่าสนใจที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน”
  - 3) จำแนกวัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอนในพฤติกรรมการสอนในพฤติกรรมที่ 1.5 ออกเป็นรายการย่อย ๆ แทนการยกตัวอย่าง

- 4) จำแนกกิจกรรมการใช้ภาษาในพฤติกรรมที่ 1.6 ออกเป็นรายการย่อย ๆ แทนการยกตัวอย่าง
2. การใช้กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียน แก้ไขโดยจำแนกพฤติกรรมที่ 2.3 “บอกให้เห็นว่างานปฏิบัติและกิจกรรมการใช้ภาษานั้น ๆ เกี่ยวข้องกับบทเรียน” ออกเป็น พฤติกรรม ใหม่ 2 พฤติกรรม ได้แก่ “บอกให้เห็นว่างานปฏิบัตินั้น ๆ เกี่ยวข้องกับบทเรียน” และ “บอกให้เห็นว่ากิจกรรมการใช้ภาษานั้น ๆ เกี่ยวข้องกับบทเรียน”
3. การใช้กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน
  - 1) ย้ายพฤติกรรมที่ 3.1 “ให้คำชมและข้อมูลป้อนกลับในทางบวกแก่ผู้เรียน” ไปอยู่ในข้อ 4 ใหญ่
  - 2) เพิ่มเติมพฤติกรรม “บอกให้เห็นว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งท้าทาย” ในข้อ 3 ใหญ่
  - 3) แก้ไขพฤติกรรมที่ 3.2 จาก “บอกให้เห็นว่าความพยายามนำไปสู่ความสำเร็จ” เป็น “บอกให้เห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษไม่ใช่สิ่งที่ยากเกินความพยายามของผู้เรียน”
  - 4) แก้ไขพฤติกรรมที่ 3.2 จาก “ให้ผู้เรียนกำหนดเป้าหมายที่สามารถปฏิบัติได้” เป็น “สอนให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมายที่ทำได้ในการเรียน ภาษาอังกฤษ”
  - 5) ตัดพฤติกรรมที่ 3.5 “ให้ผู้เรียนทำงานเป็นคู่และทำงานเป็นกลุ่ม”
4. การใช้กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน แก้ไขโดยจำแนกเกมทางภาษาในพฤติกรรมที่ 4.3 ออกเป็นรายการย่อย ๆ แทนการยกตัวอย่าง
5. การใช้กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา แก้ไขโดยเพิ่มเติมพฤติกรรม “ให้ผู้เรียนอภิปรายเกี่ยวกับวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษา”

ตอนที่ 2 การใช้กลวิธีในการสร้างสิ่งแวดล้อมในห้องเรียน

- 1) แก้ไขรายการที่ 1 จาก “ตกแต่งชั้นเรียนด้วยรูปภาพ” เป็น “ตกแต่งชั้นเรียนด้วยสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ”

2) แกไขรายการที่ 2 จาก “จัดแสดงงานชิ้นเด่นๆ ของผู้เรียน” เป็น “จัดแสดงผลงานของผู้เรียน”

(ดูรายละเอียดของเครื่องมือในภาคผนวก จ)

2.2.5 นำแบบสังเกตที่ได้รับการแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้วไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาความถูกต้องและความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ ตลอดจนรูปแบบของแบบสังเกตอีกครั้งหนึ่ง

2.2.6 แบบสังเกตมีลักษณะเป็นแบบแยกประเภท (Category) ซึ่งจะมีรายการพฤติกรรมที่ต้องการศึกษาประเภทต่าง ๆ ไว้ให้ผู้วิจัยทำเครื่องหมายลงในช่องลักษณะของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ทั้งนี้ในแบบสังเกต ตอนที่ 1 กลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียน ผู้วิจัยบันทึกข้อมูลโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องลักษณะของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในแบบสังเกต โดยบันทึกพฤติกรรมที่เกิดขึ้นทุก ๆ 1 นาที ส่วนในแบบสังเกต ตอนที่ 2 กลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียน เมื่อการเรียนการสอนในคาบเรียนนั้น ๆ เสร็จสิ้นลง ผู้วิจัยบันทึกข้อมูลโดยพิจารณาการจัดชั้นเรียนด้านกายภาพในภาพรวมว่ามีกลวิธีใดเกิดขึ้นบ้าง โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องลักษณะของกลวิธีที่เกิดขึ้นในแบบสังเกตเพียงหนึ่งครั้งต่อหนึ่งพฤติกรรมในแต่ละคาบเรียน

2.2.7 นำแบบสังเกตที่ได้รับการแก้ไขปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ โดยสังเกตและบันทึกข้อมูลพร้อมทั้งใช้วิธีทัศนัยบันทึกการสอนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนราชวินิต มัธยม จำนวน 1 คน ที่สอนวิชาภาษาอังกฤษมาตรฐานพื้นฐานตอนกลาง เป็นเวลา 1 คาบเรียน แล้วนำวิธีทัศนัยให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านกลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ท่าน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านกลวิธีสร้างแรงจูงใจทั่ว ๆ ไปหนึ่งท่าน และเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านกลวิธีสร้างแรงจูงใจทางการสอนภาษาอังกฤษหนึ่งท่าน (ดูรายชื่อผู้เชี่ยวชาญทางด้านกลวิธีสร้างแรงจูงใจในภาคผนวก ก) สังเกตและบันทึกการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษในคราวเดียวกับผู้วิจัย แล้วนำมาหาค่าความสอดคล้องของการสังเกตระหว่างผู้วิจัยกับผู้เชี่ยวชาญทั้ง 2 ท่าน (Inter-observer Reliability) ด้วยวิธีคำนวณของสก๊อต (The Scott Formula) ได้ค่าความสอดคล้องของการสังเกตเท่ากับ 0.85 และ 0.86 ตามลำดับ จากนั้นหาค่าความเที่ยงของข้อมูลที่ได้จากการสังเกตโดยตัวผู้วิจัยเองในช่วงเวลาที่ต่างกัน (Intra-observer Reliability) โดยผู้วิจัยสังเกตและบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูจากวิธีทัศนัยเดิมอีก 1 ครั้ง โดยมีระยะเวลาห่างกัน 1 สัปดาห์ แล้วนำข้อมูลที่ได้มาหาค่าความเที่ยงด้วย

วิธีคำนวณของสก๊อต (The Scott Formula) ได้ค่าความเที่ยงของการสังเกตเท่ากับ 0.93 ทั้งนี้ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ความสอดคล้องของการสังเกตให้มีค่าตั้งแต่ 0.85 ขึ้นไป ตามเกณฑ์ของเนด เอ แฟลนเดอร์ (Ned A. Flanders, 1967 : 165) (ดูรายละเอียดการคำนวณในภาคผนวก ง)

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล โดยดำเนินการดังนี้

3.1 นำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถึงอธิบดีกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อให้กรมสามัญศึกษาออกหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยไปยังผู้อำนวยการของโรงเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากร

3.2 นำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยไปติดต่อกับโรงเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากรด้วยตนเอง เพื่อขออนุญาตสังเกตและบันทึกการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ และเพื่อนัดวันเวลาในการสังเกตและบันทึกการใช้กลวิธีดังกล่าว

3.3 สังเกตและบันทึกการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษที่เป็นตัวอย่างประชากร จำนวน 24 คน คนละ 4 ครั้ง รวม 96 ครั้ง

3.4 ในการบันทึกข้อมูลแต่ละครั้ง ทุก 1 นาที ผู้วิจัยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในตารางสังเกต ตอนที่ 1 ให้ตรงกับช่องลักษณะการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียน การสอนในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ การใช้กลวิธีในการสร้างความสนใจ การใช้กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนและผู้เรียน การใช้กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน การใช้กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน และการใช้กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา จากนั้น เมื่อการเรียนการสอนในคาบเรียนนั้น ๆ เสร็จสิ้น ผู้วิจัยทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ตารางสังเกต ตอนที่ 2 ให้ตรงกับช่องลักษณะการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียน ทั้งนี้ในการสังเกตการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษในแต่ละครั้ง ผู้วิจัยใช้แถบบันทึกเสียงบันทึกการสอนของครูที่เป็นตัวอย่างประชากรไว้ด้วย

3.5 นำแถบบันทึกเสียงที่ผู้วิจัยใช้บันทึกการสอนของครูที่เป็นตัวอย่างประชากรในแต่ละครั้งมาวิเคราะห์ลักษณะการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของการบันทึกข้อมูลในชั้นเรียนอีกครั้งหนึ่ง

ผู้วิจัยใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งสิ้น 2 เดือน 3 สัปดาห์

3.6 จากการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยพบการใช้กลวิธีอื่น ๆ เพิ่มเติม ในแต่ละด้าน ดังนี้

ตอนที่ 1 กลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียน

1. กลวิธีในการสร้างความสนใจ
  - 1) ใช้แผนที่ และเครื่องฉายข้ามศีรษะในข้อ 1.5
  - 2) เคาะโต๊ะ
2. กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียนพูดเชื่อมโยงบทเรียนกับสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวผู้เรียน
3. กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียนบอกให้เห็นว่าข้อผิดพลาดเป็นเรื่องปกติในการเรียนรู้
4. กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียนบอกผู้เรียนว่าจะให้คะแนนเพิ่มเมื่อตอบถูก
5. กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาตามความผู้เดิมของผู้เรียนเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการสังเกตและบันทึกการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษที่เป็นตัวอย่างประชากร จำนวน 24 คน คนละ 4 ครั้ง รวม 96 ครั้ง มาวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

4.1 หาค่าความถี่ของการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นทั้ง 5 กลวิธี ได้แก่ การใช้กลวิธีในการสร้างความสนใจ การใช้กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนและผู้เรียน การใช้กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน การใช้กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน และการใช้กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา แล้วนำค่าความถี่ที่ได้มาคำนวณหาค่าร้อยละ (Percentage) ของการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียน จากนั้นนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ทั้งในภาพรวม และแยกตามระดับชั้น ในรูปของตารางประกอบความเรียง

4.2 หาค่าความถี่ของการของการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียน แล้วนำค่าความถี่ที่ได้มาคำนวณหาค่าร้อยละ (Percentage) จากนั้นนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจด้านสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ทั้งในภาพรวม และแยกตามระดับชั้น แล้วนำเสนอข้อมูลในรูปแบบของตารางประกอบความเรียง

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

5.1 ค่าร้อยละ (Percentage) ของการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนของรายการนั้น}}{\text{จำนวนของรายการนั้นทั้งหมด}} \times 100$$

(ประคอง กรรณสูต, 2542 : 63)

5.2 ค่าความสอดคล้องของการสังเกตการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษระหว่างผู้วิจัยกับผู้เชี่ยวชาญทางด้านกลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ท่าน (Inter-observer Reliability) และค่าความเที่ยงของข้อมูลที่ได้จากการสังเกตโดยตัวผู้วิจัยเองในช่วงเวลาที่ต่างกัน (Intra - observer Reliability) โดยใช้วิธีคำนวณของสก็อต (The Scott Formula) จากสูตร

$$\text{ค่าความสอดคล้อง} = \frac{Po - Pe}{1.00 - Pe}$$

เมื่อ

Po แทน อัตราส่วนของ Probability (ความน่าจะเป็น) ของการสังเกตพฤติกรรมได้ตรงกันของผู้สังเกต 2 คน ซึ่งหาได้จากผลต่างระหว่าง 1.00 กับค่าผลรวมของผลต่างระหว่างร้อยละของค่าสังเกตพฤติกรรมของผู้สังเกต 2 คน

Pe แทน อัตราส่วนของ Probability (ความน่าจะเป็น) ของการ
สังเกตพฤติกรรมได้ตรงกันที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญของผู้
สังเกต 2 คน ซึ่งหาได้จากสัดส่วนของคะแนนพฤติกรรม
ที่มีจำนวนสูงสุดและรองลงมา โดยเลือกจากผู้สังเกตคน
ใดคนหนึ่งก็ได้ นำค่าทั้งสองมายกกำลังสองแล้วนำมา
รวมกัน

(พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540 : 127 - 128)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สังเกตและบันทึกการใช้กลยุทธ์สร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษมาตรฐานพื้นฐานตอนกลาง ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 24 คน คนละ 4 คาบเรียน รวม 96 คาบเรียน คาบเรียนละประมาณ 50 นาที ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 8 โรงเรียน โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการใช้กลยุทธ์สร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ข้อมูลที่ได้จากการบันทึกการใช้กลยุทธ์สร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูผู้สอน จะนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบความเรียง ตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 ค่าความถี่ และค่าร้อยละของพฤติกรรมการใช้กลยุทธ์สร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียน ใน 5 ด้าน ได้แก่ การใช้กลยุทธ์ในการสร้างความสนใจ การใช้กลยุทธ์ในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียน การใช้กลยุทธ์ในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน การใช้กลยุทธ์ในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน และการใช้กลยุทธ์ในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา นำเสนอในตารางที่ 1-6

ตอนที่ 2 ค่าความถี่ และค่าร้อยละของการใช้กลยุทธ์สร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียน นำเสนอในตารางที่ 7

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 ค่าความถี่ และค่าร้อยละของพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจ ในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียน ใน 5 ด้าน ได้แก่ การใช้กลวิธีในการสร้างความสนใจการใช้กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียน การใช้กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน การใช้กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน และการใช้กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา นำเสนอในตารางที่ 1-6

ตารางที่ 1 ค่าความถี่ และค่าร้อยละของพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจ ในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียน

พฤติกรรมการใช้กลวิธี	ม.1		ม.2		ม.3		รวม	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
ของครูภาษาอังกฤษ								
1. การใช้กลวิธีในการสร้าง ความสนใจ	602	18.59	702	21.68	678	20.94	1982	61.21
2. การใช้กลวิธีในการสร้าง ความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียน	72	2.21	116	3.60	81	2.50	269	8.31
3. การใช้กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน	25	0.77	19	0.59	11	0.34	55	1.70
4. การใช้กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน	247	7.63	238	7.34	352	10.88	837	25.85
5. การใช้กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	51	1.57	26	0.80	18	0.56	95	2.93
รวม	997	30.77	1101	34.01	1140	35.22	3238	100.00

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียนทั้ง 5 ด้าน จำนวน 3,238 ครั้ง โดยครูภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้าง

แรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียนทั้ง 5 ด้าน มากที่สุด จำนวน 1,140 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 35.22 ส่วนครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียนทั้ง 5 ด้าน รองลงมา จำนวน 1,101 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34.01 สำหรับครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียนทั้ง 5 ด้าน น้อยที่สุด จำนวน 997 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.77

เมื่อพิจารณาพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษเป็นรายด้าน พบว่า ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความสนใจ มากที่สุด จำนวน 1,982 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 61.21 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน รองลงมา จำนวน 837 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.85 และมีพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน น้อยที่สุด จำนวน 55 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.7 ตามลำดับ

ทั้งนี้ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 และครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความสนใจ มากที่สุด มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน รองลงมา และมีพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน น้อยที่สุด เหมือนกัน ทั้ง 3 ระดับชั้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 ค่าความถี่ และค่าร้อยละของพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความสนใจ

พฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความสนใจ	ม. 1		ม. 2		ม. 3		รวม	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1. ใช้การเน้นเสียง	228	7.04	254	7.84	204	6.30	686	21.18
2. เว้นระยะในการพูดเพื่อให้ผู้เรียนฟังทัน	205	6.33	339	10.48	352	10.88	896	27.69
3. ใช้การยกตัวอย่างที่ตลกขบขัน	17	0.53	21	0.65	14	0.43	52	1.61
4. เล่าเรื่องแปลก ๆ หรือเรื่องที่น่าสนใจที่เกี่ยวกับบทเรียน	9	0.28	11	0.34	6	0.19	26	0.81
5. ใช้วัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอน	94	2.90	50	1.54	54	1.66	198	6.10
5.1 ของจริง	2	0.06	1	0.03	5	0.15	8	0.24
5.2 ของจำลอง	-	-	-	-	-	-	-	-
5.3 รูปภาพหรือการ์ตูน	11	0.34	24	0.74	19	0.59	54	1.67
5.4 บัตรอักษรหรือบัตรคำ	4	0.12	-	-	9	0.28	13	0.40
5.5 แถบประโยค	7	0.22	-	-	5	0.15	12	0.37
5.6 ผังภูมิ	1	0.03	-	-	-	-	1	0.03
5.7 แผนที่	2	0.06	-	-	-	-	2	0.06
5.8 เครื่องฉายข้ามศีรษะ	2	0.06	2	0.06	11	0.34	15	0.46
5.9 แถบบันทึกเสียง	65	2.01	23	0.71	5	0.15	93	2.87
5.10 วีดิทัศน์	-	-	-	-	-	-	-	-
5.11 คอมพิวเตอร์-ช่วยสอน	-	-	-	-	-	-	-	-
6. ใช้กิจกรรมการใช้ภาษา	49	1.51	22	0.68	33	1.02	104	3.21
6.1 กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์	49	1.51	22	0.68	33	1.02	104	3.21

ตารางที่ 2 (ต่อ)

พฤติกรรมการใช้กลวิธีในการ สร้างความสนใจ	ม. 1		ม. 2		ม. 3		รวม	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
6.2 กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อ								
การปฏิสัมพันธ์ในสังคม	-	-	-	-	-	-	-	-
- การแสดงบทบาท								
สมมติ	-	-	-	-	-	-	-	-
- สถานการณ์จำลอง	-	-	-	-	-	-	-	-
- การแสดงละคร	-	-	-	-	-	-	-	-
- การแสดงสด	-	-	-	-	-	-	-	-
7. เคาะโต๊ะ	-	-	5	0.15	15	0.46	20	0.61
รวม	602	18.59	702	21.68	678	20.94	1982	61.21

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความสนใจ จำนวน 1,982 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 61.21 โดยครูภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความสนใจ มากที่สุด จำนวน 702 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.68 ส่วนครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความสนใจ รองลงมา จำนวน 678 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.94 สำหรับครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความสนใจ น้อยที่สุด จำนวน 602 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.59

เมื่อพิจารณาพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความสนใจของครูภาษาอังกฤษในแต่ละพฤติกรรมย่อย พบว่า ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีพฤติกรรมการเว้นระยะเพื่อให้ผู้เรียนฟังทัน มากที่สุด จำนวน 896 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.69 มีพฤติกรรมการใช้การเน้นเสียง รองลงมา จำนวน 686 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.18 และมีพฤติกรรมเคาะโต๊ะ น้อยที่สุด จำนวน 20 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.61

ทั้งนี้ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 และครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมการเว้นระยะเพื่อให้ผู้เรียนฟังทัน มากที่สุด เหมือนกัน ส่วนครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 มีพฤติกรรมใช้การเน้นเสียง มากที่สุด และครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 และครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมใช้การเน้นเสียง รองลงมา เหมือนกันทั้ง 2 ระดับชั้น ส่วนครูภาษาอังกฤษ

ระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 มีพฤติกรรมการณ์ว่ในระยะในการพูดเพื่อให้ผู้เรียนฟังทัน รองลงมา นอกจากนี้ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 ไม่มีพฤติกรรมการณ์เคาะโต๊ะ ส่วนครู ภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 มีพฤติกรรมการณ์เคาะโต๊ะ น้อยที่สุด สำหรับครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมการณ์เล่าเรื่องแปลก ๆ หรือเรื่องที่น่าสนใจ ที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน น้อยที่สุด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 ค่าความถี่ และค่าร้อยละของพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียน

พฤติกรรมการใช้กลวิธีในการ สร้างความเชื่อมโยงระหว่าง บทเรียนกับผู้เรียน	ม. 1		ม. 2		ม. 3		รวม	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1. ถามความรู้เดิมของผู้เรียน เพื่อเชื่อมโยงกับบทเรียนใหม่	44	1.36	81	2.51	41	1.27	166	5.14
2. ให้ผู้เรียนเล่าประสบการณ์ ของตนที่เกี่ยวข้องกับ บทเรียน	5	0.15	7	0.22	9	0.28	21	0.65
3. บอกให้เห็นว่างานปฏิบัติ นั้นๆ เกี่ยวข้องกับบทเรียน	4	0.12	7	0.22	3	0.09	14	0.43
4. บอกให้เห็นว่ากิจกรรมการ ใช้ภาษานั้น ๆ เกี่ยวข้องกับ บทเรียน	4	0.12	1	0.03	-	-	5	0.15
5. ชี้ให้เห็นประโยชน์และ คุณค่าของงานปฏิบัติกิจ กรรมการใช้ภาษาและบท เรียน	4	0.12	3	0.09	12	0.37	19	0.58
6. บอกให้เห็นคุณค่าของ ภาษาอังกฤษ	1	0.03	-	-	1	0.03	2	0.06
7. พุดเชื่อมโยงบทเรียนกับ สิ่งที่อยู่ใกล้ตัวผู้เรียน	10	0.31	17	0.53	15	0.46	42	1.30
รวม	72	2.21	116	3.60	81	2.50	269	8.31

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียน จำนวน 269 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.31 โดยครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียนมากที่สุด จำนวน 116 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.6 ส่วนครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียน รองลงมา จำนวน 81 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.5

สำหรับครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียน น้อยที่สุด จำนวน 72 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.21

เมื่อพิจารณาพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียนของครูภาษาอังกฤษในแต่ละพฤติกรรมย่อย พบว่า ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีพฤติกรรมการถามความรู้เดิมของผู้เรียนเพื่อเชื่อมโยงกับบทเรียนใหม่ มากที่สุด จำนวน 166 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.14 มีพฤติกรรมการเชื่อมโยงบทเรียนกับสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวผู้เรียน รองลงมา จำนวน 42 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.3 และมีพฤติกรรมการบอกให้เห็นคุณค่าของภาษาอังกฤษ น้อยที่สุด จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.06

ทั้งนี้ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 และครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมการถามความรู้เดิมของผู้เรียนเพื่อเชื่อมโยงกับบทเรียนใหม่ มากที่สุด และมีพฤติกรรมการพูดเชื่อมโยงบทเรียนกับสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวผู้เรียนรองลงมา เหมือนกันทั้ง 3 ระดับชั้น นอกจากนี้ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 มีพฤติกรรมการบอกให้เห็นคุณค่าของภาษาอังกฤษ น้อยที่สุด ส่วนครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 ไม่มีพฤติกรรมการบอกให้เห็นคุณค่าของภาษาอังกฤษ สำหรับครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ไม่มีพฤติกรรมการบอกให้เห็นว่ากิจกรรมการใช้ภาษานั้น ๆ เกี่ยวข้องกับบทเรียน

ตารางที่ 4 ค่าความถี่ และค่าร้อยละของพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน

พฤติกรรมการใช้กลวิธีในการ	ม. 1		ม. 2		ม. 3		รวม	
สร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1. บอกให้เห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งท้าทาย	1	0.03	-	-	-	-	1	0.03
2. บอกให้เห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษไม่ใช่สิ่งที่ยากเกินความพยายามของผู้เรียน	13	0.40	13	0.40	5	0.15	31	0.95
3. สอนให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมายที่ทำได้ในการเรียนภาษาอังกฤษ	-	-	-	-	-	-	-	-
4. บอกให้เห็นว่าข้อผิดพลาดเป็นเรื่องปกติในการเรียนรู้	11	0.34	6	0.19	6	0.19	23	0.72
รวม	25	0.77	19	0.59	11	0.34	55	1.70

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน จำนวน 55 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.70 โดยครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน มากที่สุด จำนวน 25 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.77 ส่วนครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน รองลงมา จำนวน 19 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.59 สำหรับครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน น้อยที่สุด จำนวน 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.34

เมื่อพิจารณาพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในแต่ละพฤติกรรมย่อย พบว่า ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีพฤติกรรมบอกรู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษไม่ใช่สิ่งที่ยากเกินความพยายามของผู้เรียน มากที่สุด จำนวน 31 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.95 รองลงมา คือ พฤติกรรมบอกรู้สึกว่าข้อผิดพลาดเป็นเรื่องปกติในการเรียนรู้ จำนวน 23 ครั้ง คิดเป็น

ร้อยละ 0.72 และพฤติกรรมกรรมการบอกรู้เห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งท้าทาย จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.03 ส่วนพฤติกรรมกรรมการสอนให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมายที่ทำได้ในการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่พบพฤติกรรมดังกล่าว

ทั้งนี้ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 และครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 มีพฤติกรรมบอกรู้เห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษไม่ใช่สิ่งที่ยากเกินความพยายามของผู้เรียน มากที่สุด เหมือนกันทั้ง 2 ระดับชั้น ส่วนครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมบอกรู้เห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นเรื่องปกติในการเรียนรู้ มากที่สุด และครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 และครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 มีพฤติกรรมบอกรู้เห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นเรื่องปกติในการเรียนรู้ รองลงมา เหมือนกันทั้ง 2 ระดับชั้น ส่วนครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมบอกรู้เห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษไม่ใช่สิ่งที่ยากเกินความพยายามของผู้เรียน รองลงมา นอกจากนี้ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 ไม่มีพฤติกรรมบอกรู้เห็นให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมายที่ทำได้ในการเรียนภาษาอังกฤษ ส่วนครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ไม่มีพฤติกรรมบอกรู้เห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งท้าทาย และพฤติกรรมกรรมการสอนให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมายที่ทำได้ในการเรียนภาษาอังกฤษ เหมือนกันทั้ง 2 ระดับชั้น

ตารางที่ 5 ค่าความถี่ และค่าร้อยละของพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้

พฤติกรรมการใช้กลวิธี ในการสร้างความพึงพอใจ ในการเรียนรู้ของผู้เรียน	ม. 1		ม. 2		ม. 3		รวม	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1. ให้รางวัลที่เป็นสิ่งของ	1	0.03	1	0.03	3	0.09	5	0.15
2. ให้คำชมและข้อมูลป้อน กลับในทางบวกแก่ผู้เรียน	233	7.20	227	7.01	304	9.40	764	23.61
3. ให้ผู้เรียนเสนอความคิด เห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการใช้ ภาษา	1	0.03	2	0.06	3	0.09	6	0.18
4. ให้ผู้เรียนเล่นเกมทาง ภาษา	1	0.03	4	0.12	16	0.50	21	0.65
4.1 เกมตัวเลข	-	-	-	-	-	-	-	-
4.2 เกมคำศัพท์	-	-	1	0.03	6	0.19	7	0.22
4.3 เกมโครงสร้าง	-	-	2	0.06	3	0.09	5	0.15
4.4 เกมตัวสะกด	1	0.03	-	-	-	-	1	0.03
4.5 เกมบทสนทนา	-	-	-	-	-	-	-	-
4.6 เกมการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน	-	-	1	0.03	7	0.22	8	0.25
5. ให้ฟังเพลงที่อยู่ในความ สนใจของผู้เรียน	9	0.28	2	0.06	-	-	11	0.34
6. บอกผู้เรียนว่าจะให้ คะแนนเพิ่ม เมื่อตอบถูก	2	0.06	2	0.06	26	0.80	30	0.92
รวม	247	7.63	238	7.34	352	10.88	837	25.85

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่าครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน จำนวน 837 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.85 โดยครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน มากที่สุด จำนวน 352 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.88 ส่วนครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน รองลงมา จำนวน 247 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ

7.63 สำหรับครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปี 2 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน น้อยที่สุด จำนวน 238 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.34

เมื่อพิจารณาพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียนของครูภาษาอังกฤษในแต่ละพฤติกรรมย่อย พบว่า ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีพฤติกรรมให้คำชมและข้อมูลป้อนกลับในทางบวกแก่ผู้เรียน มากที่สุด จำนวน 764 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.61 มีพฤติกรรมการบอกผู้เรียนว่าจะให้คะแนนเพิ่มเมื่อตอบถูกรองลงมา จำนวน 30 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.92 และมีพฤติกรรมทำให้รางวัลที่เป็นสิ่งของ น้อยที่สุด จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.15 ตามลำดับ

ทั้งนี้ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 และครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมให้คำชมและข้อมูลป้อนกลับในทางบวกแก่ผู้เรียน มากที่สุด เหมือนกันทั้ง 3 ระดับชั้น และครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 มีพฤติกรรมให้ฟังเพลงที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียน รองลงมา ส่วนครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีพฤติกรรมให้ผู้เรียนเล่นเกมทางภาษา รองลงมา สำหรับครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมให้คะแนนเพิ่ม รองลงมา นอกจากนี้ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 มีพฤติกรรมให้รางวัลที่เป็นสิ่งของ พฤติกรรมให้ผู้เรียนเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการใช้ภาษา และพฤติกรรมให้ผู้เรียนเล่นเกมทางภาษา น้อยที่สุด ส่วนครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีพฤติกรรมให้รางวัลที่เป็นสิ่งของ น้อยที่สุด สำหรับครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ไม่มีพฤติกรรมให้ผู้เรียนฟังเพลงที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียน

ตารางที่ 6 ค่าความถี่ และค่าร้อยละของพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

พฤติกรรมการใช้กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	ม. 1		ม. 2		ม. 3		รวม	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1. นำเสนอบทเรียนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาแทรกอยู่ด้วย	49	1.51	25	0.77	17	0.53	91	2.81
2. ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	-	-	-	-	1	0.03	1	0.03
3. เล่าประสบการณ์ของตนที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาให้ผู้เรียนฟัง	-	-	1	0.03	-	-	1	0.03
4. ให้ผู้เรียนอภิปรายเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	-	-	-	-	-	-	-	-
5. เชิญวิทยากรชาวต่างประเทศมาบรรยายเกี่ยวกับวัฒนธรรมในชั้นเรียน	-	-	-	-	-	-	-	-
6. ถามความรู้เดิมของผู้เรียนเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	2	0.06	-	-	-	-	2	0.06
รวม	51	1.57	26	0.80	18	0.56	95	2.93

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา จำนวน 95 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.93 โดยครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา มากที่สุด จำนวน 51 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.57 ส่วนครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา รองลงมา จำนวน 26 ครั้ง คิดเป็น

ร้อยละ 0.80 สำหรับครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา น้อยที่สุด จำนวน 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.56

เมื่อพิจารณาพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาในแต่ละพฤติกรรมย่อย พบว่า ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีพฤติกรรมการนำเสนอบทเรียนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาแทรกอยู่ด้วย มากที่สุด มีพฤติกรรมการถามความรู้เดิมของผู้เรียนเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา รองลงมา สำหรับพฤติกรรมการให้ผู้เรียนอภิปรายเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และพฤติกรรมการเชิญวิทยากรชาวต่างประเทศมาบรรยายเกี่ยวกับวัฒนธรรมของในชั้นเรียน ไม่พบพฤติกรรมดังกล่าว

ทั้งนี้ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 และครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมการนำเสนอบทเรียนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาแทรกอยู่ด้วย มากที่สุด เหมือนกันทั้ง 3 ระดับชั้น และครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 มีพฤติกรรมการถามความรู้เดิมของผู้เรียนเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา รองลงมา ส่วนครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 มีพฤติกรรมการเล่าประสบการณ์ของตนที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาให้ผู้เรียนฟัง รองลงมา สำหรับ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมการชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา รองลงมา นอกจากนี้ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 ไม่มีพฤติกรรมการชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา พฤติกรรมการเล่าประสบการณ์ของตนที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาให้ผู้เรียนฟัง พฤติกรรมการให้ผู้เรียนอภิปรายเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และพฤติกรรมการเชิญวิทยากรชาวต่างประเทศมาบรรยายเกี่ยวกับวัฒนธรรมของในชั้นเรียน ส่วนครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 ไม่มีพฤติกรรมการชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา พฤติกรรมการให้ผู้เรียนอภิปรายเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา พฤติกรรมการเชิญวิทยากรชาวต่างประเทศมาบรรยายเกี่ยวกับวัฒนธรรมของในชั้นเรียน และพฤติกรรมการถามความรู้เดิมของผู้เรียนเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาสำหรับครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ไม่มีพฤติกรรมการเล่าประสบการณ์ของตนที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาให้ผู้เรียนฟัง พฤติกรรมการให้ผู้เรียนอภิปรายเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา พฤติกรรมการ

เชิญวิทยากรชาวต่างประเทศมาบรรยายเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาในชั้นเรียน และ
พฤติกรรมคำถามความรู้เดิมของผู้เรียนเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 ค่าความถี่ และค่าร้อยละของการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียน นำเสนอในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ค่าความถี่ และค่าร้อยละของการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียน

รายการการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียน	ม. 1		ม. 2		ม. 3		รวม	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1. ตกแต่งห้องเรียนด้วยสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ	15	21.43	12	17.14	14	20.00	41	58.57
2. จัดแสดงผลงานของผู้เรียน	-	-	1	1.43	-	-	1	1.43
3. ให้ผู้เรียนจัดป้ายนิทรรศการเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและวันสำคัญต่าง ๆ ของเจ้าของภาษา	3	4.29	6	8.57	8	11.43	17	24.29
4. จัดมุมหนังสือและเอกสารอื่น ๆ ไว้ให้ผู้เรียนศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ	-	-	5	7.14	6	8.57	11	15.71
5. อื่น ๆ	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม	18	25.72	24	34.28	28	40.00	70	100.00

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่า ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียน จำนวน 70 ครั้ง โดยครูภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียนมากที่สุด จำนวน 28 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40 ส่วนครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 มีการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียน รองลงมา จำนวน 24 ครั้ง คิด

เป็นร้อยละ 34.28 สำหรับครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 มีการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียน น้อยที่สุด จำนวน 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.72

เมื่อพิจารณาการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษในแต่ละกลวิธีย่อย พบว่า ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีการตกแต่งห้องเรียนด้วยสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ มากที่สุด จำนวน 41 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 58.87 รองลงมา คือ การให้ผู้เรียนจัดป้ายนิทรรศการเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และวันสำคัญต่าง ๆ จำนวน 17 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.29 การจัดมุมหนังสือและเอกสารอื่น ๆ ใ้ให้ผู้เรียนศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.71 และการจัดแสดงผลงานของผู้เรียน จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.43 ตามลำดับ

ทั้งนี้ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 และครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ใช้การตกแต่งห้องเรียนด้วยสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ มากที่สุด และใช้การให้ผู้เรียนจัดป้ายนิทรรศการเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และวันสำคัญต่าง ๆ ของเจ้าของภาษา รองลงมาเหมือนกันทั้ง 3 ระดับชั้น นอกจากนี้ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 ไม่ใช้การจัดแสดงผลงานของผู้เรียน และการจัดมุมหนังสือและเอกสารอื่น ๆ ใ้ให้ผู้เรียนศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ ส่วนครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 ใช้การจัดแสดงผลงานของผู้เรียน น้อยที่สุด สำหรับครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ไม่ใช้การจัดแสดงผลงานของผู้เรียน

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร” มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ใน 5 ด้าน คือ

- 1.1 กลวิธีในการสร้างความสนใจ
- 1.2 กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียน
- 1.3 กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน
- 1.4 กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน
- 1.5 กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

2. เพื่อศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างประชากรเป็นครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่สอนในภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2543 ด้วยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi – Stage Random Sampling) โดยผู้วิจัยสุ่มกลุ่มตัวอย่างโรงเรียน จาก 8 กลุ่มโรงเรียน มากลุ่มละ 1 โรงเรียน ในแต่ละโรงเรียนที่สุ่มได้ ผู้วิจัยสุ่มครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมา ระดับชั้นละ 1 คน ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ได้กลุ่มตัวอย่างครูภาษาอังกฤษโรงเรียนละ 3 คน รวมทั้งหมด 24 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสังเกตพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยผสมผสานแนวคิดของ โชลตัน ดอร์นีย์ และ กาดา ชิสเซอร์ (Zoltán Dörnyei and Kata Csizér, 1998 : 203-209) และแนวคิดของ ทิมโมธี เจ นิวบาย (Timothy J. Newby, 1991 : 195-200) และได้รับ

การตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ในแต่ละพฤติกรรม ตลอดจนรูปแบบของแบบสังเกต จากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน จากนั้นนำไปทดลองใช้ และหาค่าความสอดคล้องของการสังเกตระหว่างผู้วิจัยกับผู้เชี่ยวชาญทางด้านกลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียน จำนวน 2 ท่าน ได้ค่าความสอดคล้อง เท่ากับ 0.85 และ 0.86 ตามลำดับ ผู้วิจัยหาค่าความเที่ยงของการสังเกต จำนวน 2 ครั้ง โดยตัวผู้วิจัยเองในช่วงเวลาที่ต่างกัน ได้ค่าความเที่ยงของการสังเกต เท่ากับ 0.93

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยนำแบบสังเกตพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ไปสังเกตและบันทึกการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูที่เป็นตัวอย่างประชากร จำนวน 24 คน คนละ 4 คาบเรียน คาบเรียนละประมาณ 50 นาที รวมการสังเกตทั้งหมด 96 คาบเรียน พร้อมทั้งใช้แถบบันทึกเสียงบันทึกการสอนของครูผู้สอนไว้ จากนั้น ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยหาค่าความถี่ของการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ และหาค่าร้อยละของการใช้กลวิธีที่ปรากฏ

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. พฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในแต่ละระดับชั้นและรวมทุกระดับชั้น ที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ พฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความสนใจ รองลงมา คือ พฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน พฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียน พฤติกรรมการใช้กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน ตามลำดับ ทั้งนี้ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนทั้ง 5 ด้าน มากที่สุด รองลงมา คือ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 และครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 ตามลำดับ

2. การใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ การตกแต่งห้องเรียนด้วยสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ รองลงมา คือ การให้ผู้เรียนจัดป้ายนิทรรศการเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และวันสำคัญต่าง ๆ ของเจ้าของภาษา การจัดมุมหนังสือและเอกสาร

อื่น ๆ ไว้ให้ผู้เรียนศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ และการจัดแสดง ผลงานของผู้เรียน ตามลำดับ ทั้งนี้ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีการ ใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียน มากที่สุด รองลงมา คือ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 และครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 ตาม ลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าว มีประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. จากผลการวิจัยที่พบว่า พฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการ เรียนการสอนในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ พฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความสนใจ (ร้อยละ 61.21) ทั้งนี้เป็นเพราะ การ เรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศเป็นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษา ต่างประเทศ ภาษาอังกฤษจึงไม่ใช่ภาษาที่ผู้เรียนใช้ในชีวิตประจำวัน หรือคุ้นเคยเหมือน ภาษาแม่ ด้วยเหตุนี้ ในการจัดการเรียนการสอนจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องกระตุ้น ความสนใจของผู้เรียน โดยทำให้ชั้นเรียนภาษาน่าตื่นเต้นและแปลกใหม่อยู่เสมอ ดังที่ ไชล ทัน ดอร์นเย และ กาทา ชิซเซอร์ (Zoltán Dörnyei and Kata Csizér, 1998 : 216) กล่าวถึงความสำคัญของการสร้างความสนใจสรุปได้ว่า ครูต้องทำให้ชั้นเรียนภาษาน่าสนใจ เนื่องจากการสร้างความสนใจ เป็นการสร้างประสบการณ์ที่ดีและมีคุณค่าในการเรียนรู้ให้แก่ผู้ เรียนภาษาซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนต่อไป และสอดคล้องกับคำกล่าวของ เทสซา วูดวาร์ด (Tessa Woodward, 1991 : 50-53) ที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของการสร้าง ความสนใจสรุปได้ว่า การสร้างความสนใจเป็นปัจจัยสำคัญในการจัดการชั้นเรียน ครูจึงควร แน่ใจว่าตนได้กระตุ้นความสนใจของผู้เรียนด้วยวิธีการต่าง ๆ และในช่วงเวลาต่าง ๆ ในชั้น เรียน นอกจากนี้การที่ครูมีพฤติกรรมการใช้กลวิธีดังกล่าวมากที่สุด อาจเป็นเพราะผู้เรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นวัยที่มีความเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทางด้านการเรียนรู้ และทางด้านอารมณ์ เป็นอย่างมาก ดังที่ จูดิธ แอล ชรัม และ อีลีน ดับบลิว กลิสัน (Judith L. Shrum and Eileen W. Glisan, 2000 : 101) กล่าวว่า “ผู้ เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นแตกต่างจากผู้เรียนระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา ตอนปลาย ในหลาย ๆ ด้าน ทั้งทางด้านกายภาพ ทางด้านการเรียนรู้ และทางด้านอารมณ์

ซึ่งมักเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ในระยะเวลาสั้น ๆ” จึงเป็นวัยที่ครูต้องใช้วิธีการต่าง ๆ อย่างหลากหลายเพื่อให้ผู้เรียนสนใจบทเรียน และมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้

สำหรับผลการวิจัยที่พบว่า พฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่เกิดขึ้นน้อยที่สุด คือ พฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน (ร้อยละ 1.70) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของทิมโมธี เจ นิวบาย (Timothy J. Newby, 1991 : 196) ที่ศึกษาการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจของครูผู้สอนระดับปฐมวัยและประถมศึกษา พบว่า การใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจของครูที่เป็นตัวอย่างประชากรที่เกิดขึ้นน้อยที่สุด คือ การใช้กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน ซึ่งการที่ครูไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการใช้กลวิธีดังกล่าว ทิมโมธี เจ นิวบาย (Timothy J. Newby, 1991 : 198) ได้ให้เหตุผลว่าเป็นเพราะ “ครูไม่ค่อยมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียนเท่าใดนัก รวมทั้งครูยังเห็นว่าการใช้กลวิธีดังกล่าวเป็นเรื่องที่ปฏิบัติได้ยาก นอกจากนี้ครูยังมีความคิดที่ว่า การสร้างความมั่นใจในตนเองเป็นหน้าที่ของผู้เรียนไม่ใช่หน้าที่ของครูผู้สอน” ด้วยเหตุนี้จึงจะเลยการใช้กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน ทั้ง ๆ ที่ในความเป็นจริงแล้วกลวิธีดังกล่าวมีความสำคัญอย่างยิ่งในการสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน

สำหรับผลการวิจัยที่พบว่า พฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจอื่น ๆ ในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่เกิดขึ้น ได้แก่ พฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน (ร้อยละ 25.85) พฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียน (ร้อยละ 8.31) และพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (ร้อยละ 2.93) ซึ่งมีพฤติกรรมที่เกิดขึ้นน้อย อาจนำมาอภิปรายได้ดังนี้

สำหรับพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เกิดขึ้นรองลงมาจากพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความสนใจ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นวัยที่ชอบความสนุกสนานและเพลิดเพลิน ดังที่ สุชา จันทน์เอม (2536 : 146) ได้กล่าวถึงลักษณะของวัยรุ่นสรุปได้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีอารมณ์สนุกสนานและสนใจสิ่งที่ทำให้เกิดความผ่อนคลายและเพลิดเพลิน จึงทำให้ครูภาษาอังกฤษต้องใช้กลวิธีใน

การสร้างควมพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียนเพื่อทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกผ่อนคลายสบายใจ รวมทั้งเกิดความสุขสนทนและเพลิดเพลินไปกับกิจกรรมการเรียนการสอนต่าง ๆ ในชั้นเรียน อย่างไรก็ตาม การที่ครูภาษาอังกฤษใช้กลวิธีในการสร้างควมพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียนในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะ กลวิธีดังกล่าวซึ่งประกอบไปด้วย การให้รางวัลที่เป็นสิ่งของ การให้คำชมและข้อมูลป้อนกลับในทางบวกแก่ผู้เรียน การให้ผู้เรียนเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการใช้ภาษา การให้ผู้เรียนเล่นเกมทางภาษา การให้ฟังเพลงที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียน และการบอกผู้เรียนว่าจะให้คะแนนเพิ่มเมื่อตอบถูก เป็นการให้รางวัลที่เป็นปัจจัยภายนอก ซึ่งการให้รางวัลที่เป็นปัจจัยภายนอกมากเกินไปอาจส่งผลให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอนเพราะต้องการได้รับรางวัลดังกล่าวมากกว่าที่จะเป็นเพราะความต้องการหรือความชอบของตัวเอง ดังที่ เอ็ดมันด์ ที เอ็มเมอร์ แคโรลิน เอ็มเมอร์ บาร์บารา เอส คลีเมนต์ และ เมอร์เรย์ อี วอร์แชม (Edmund T. Emmer, Carolyn M. Evertson, Barbara S. Clement, and Murry E. Worsham, 1994 : 124) กล่าวว่า “ครูต้องระมัดระวังในการให้รางวัลที่เป็นปัจจัยภายนอก เนื่องจาก การให้รางวัลที่เป็นปัจจัยภายนอกอาจส่งผลให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้เพราะสนใจรางวัลดังกล่าวมากกว่าที่จะต้องการทำกิจกรรมนั้น ๆ ด้วยความสนใจหรือความชอบโดยส่วนตัว” ครูภาษาอังกฤษจึงต้องระมัดระวังในการใช้กลวิธีดังกล่าว ซึ่งส่งผลให้ครูภาษาอังกฤษใช้กลวิธีในการสร้างควมพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียนในระดับปานกลาง

ส่วนพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างควมเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียนที่เกิดขึ้นน้อยนั้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ทิมโมธี เจ นิวบาย (Timothy J. Newby, 1991 : 196) ที่ศึกษาการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจของครูผู้สอนระดับปฐมวัยและประถมศึกษาพบว่า การใช้กลวิธีในการสร้างควมเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียนเกิดขึ้นน้อย ซึ่งการที่ครูไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการใช้กลวิธีดังกล่าว อาจจะเป็นเพราะ กลวิธีนี้เป็นกลวิธีที่เน้นการบอกให้เห็นว่าบทเรียนเป็นสิ่งที่ผู้เรียนคุ้นเคยและไม่ใช่อะไรที่ไกลตัว ซึ่งการที่ครูจะบอกให้ผู้เรียนเห็นว่าบทเรียนเป็นเรื่องที่ผู้เรียนคุ้นเคย และเป็นเรื่องใกล้ตัวนั้น ครูต้องมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียนและพื้นความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิมของผู้เรียนอย่างแท้จริง จึงจะสามารถเชื่อมโยงให้ผู้เรียนเห็นถึงความเกี่ยวข้องระหว่างบทเรียนและตัวผู้เรียนได้ ซึ่งเป็นเรื่องที่ปฏิบัติได้ยาก เพราะการเชื่อมโยงหรือการบอกให้ผู้เรียนเห็นว่าบทเรียนเป็นเรื่องที่คุ้นเคยและเป็นเรื่องใกล้ตัว ครูจะต้องรู้ว่าผู้เรียนแต่ละคนมีพื้นความรู้ในบทเรียนที่เรียนอย่างไร ด้วยเหตุนี้ครูจึงไม่สามารถใช้กลวิธีนี้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละคนได้ และครูทราบว่าคุณผู้เรียน

แต่แต่ละคนย่อมมีพื้นฐานความรู้แตกต่างกัน จึงส่งผลให้ครูภาษาอังกฤษมีพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียนน้อย

สำหรับพฤติกรรมการใช้กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่เกิดขึ้นน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูภาษาอังกฤษไม่ค่อยมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการสอนวัฒนธรรมเท่าใดนัก ดังผลการวิจัยของ เตือนตา ไม้จันท์ (2528 : 112) ที่พบว่า ครูมัธยมศึกษาส่วนใหญ่ไม่เคยเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการเรียนการสอนวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เป็นเหตุให้ครูภาษาอังกฤษไม่ค่อยมีความมั่นใจในการสอนวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา จึงใช้กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาน้อย

2. จากผลการวิจัยที่พบว่า การใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในห้องเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ การตกแต่งห้องเรียนด้วยสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ (ร้อยละ 58.57) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกลวิธีดังกล่าวเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษซึ่งถือเป็นภาษาเป้าหมาย อีกทั้งยังเป็นการหล่อหลอมให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษอีกด้วย อันจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ต่อไป ดังที่ คลิฟฟอร์ด เอช เอ็ดเวิร์ด (Clifford H. Edwards, 1997 : 392) กล่าวไว้ว่า “สิ่งแวดล้อมในห้องเรียนมีผลกระทบโดยตรงต่อตัวผู้เรียน ครูจึงมีหน้าที่สร้างสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ซึ่งครูสามารถปรับปรุงสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ได้โดยการตกแต่งห้องเรียนด้วยสิ่งต่าง ๆ ที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน” และสอดคล้องกับที่ เอ็ดมันด์ ที เอ็มเนอร์ แคโรลีน เอ็ม เอเวอร์ทสัน บาร์บารา เอส คลีเมนต์ และ เมอร์เรย์ อี วอร์แชม (Edmund T. Emmer, Carolyn M. Evertson, Barbara S. Clement, and Murray E. Worsham, 1994 : 3-4) กล่าวว่า “ในการจัดชั้นเรียน ครูควรคำนึงถึงการตกแต่งห้องเรียนด้วยสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียน รวมทั้งทำให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับบทเรียน” นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาในแง่ของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งอยู่ในวัยที่มีความสนใจไม่คงที่ และเกิดความเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์ได้ง่าย การที่ครูใช้การตกแต่งห้องเรียนด้วยสิ่งต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่เหมาะสมกับลักษณะของผู้เรียนที่มีความอยากรู้อยากเห็น และสนใจสิ่งรอบ ๆ ตัว ดังที่ เค อีแกน (K. Egan, 1979 cited in Judith L. Shrum and Eileen W. Glisan, 2000 : 101) กล่าวไว้ว่า “ผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นผู้เรียนที่มีอารมณ์ละเอียดอ่อน พร้อมจะรับความรู้ด้วยความเพลิดเพลิน และชอบสำรวจ อยากรู้อยาก

เห็นเกี่ยวกับห้องเรียนของตน” ดังนั้น ผู้เรียนในวัยนี้จึงให้ความสำคัญกับสภาพแวดล้อมทางกายภาพและการประดับตกแต่งห้องเรียน จึงเป็นเหตุให้ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนิยมจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ โดยมุ่งเน้นที่การตกแต่งห้องเรียนด้วยสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ ตัวอย่างเช่น รูปภาพและสำนวนต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับภาษาเป้าหมาย

สำหรับผลการวิจัยที่พบว่า การใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่เกิดขึ้นน้อยที่สุด (ร้อยละ 1.43) คือ การจัดแสดงผลงานของผู้เรียน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ โชลตัน ดอร์นไย และ กาดา ซิสเซอร์ (Zoltán Dörnyei and Kata Csizér, 1998 : 213) ที่ศึกษาการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจของครูภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ระดับปฐมวัยจนถึงอุดมศึกษา พบว่า ครูภาษาอังกฤษที่เป็นตัวอย่างประชากรใช้การจัดแสดงผลงานของผู้เรียนในระดับน้อยมาก ทั้งนี้เป็นเพราะผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นวัยที่สนใจตนเอง และกังวลสนใจกับภาพของตนเองในสายตาผู้อื่น ดังที่ สุรางค์ ไคว้ตระกูล (2541: 88-90) กล่าวถึงลักษณะของผู้เรียนวัยนี้ สรุปได้ว่า ผู้เรียนวัยนี้เป็นวัยที่สนใจในตนเอง ยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง และห่วงภาพลักษณ์ของตนเองในสายตาผู้อื่น จึงอาจทำให้ครูผู้สอนต้องระมัดระวังเป็นพิเศษเกี่ยวกับการใช้กลวิธีดังกล่าว ทั้งนี้เป็นเพราะผลงานที่ได้รับการจัดแสดงมักเป็นผลงานที่ได้รับคำชม หรือมีความโดดเด่นเป็นพิเศษ ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้ว ผลงานดังกล่าวมักเป็นผลงานที่อยู่ในกลุ่มผู้เรียนที่เรียนดี ผู้เรียนที่มีผลการเรียนปานกลางหรือค่อนข้างอ่อนจึงไม่ค่อยมีส่วนร่วมในการใช้กลวิธีนี้เท่าใดนัก ครูจึงไม่นิยมใช้การจัดแสดงผลงานของผู้เรียนเพื่อหลีกเลี่ยงการก่อให้เกิดความรู้สึกเหลื่อมล้ำในหมู่ผู้เรียน ซึ่งอาจนำไปสู่ความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ และลงโทษว่าตนเองไม่มีความสามารถ นอกจากนี้ การที่ครูภาษาอังกฤษใช้การจัดแสดงผลงานน้อย อาจเป็นเพราะในสภาพการจัดการเรียนการสอนจริง ๆ ห้องเรียนส่วนใหญ่เป็นห้องเรียนที่ใช้เพื่อจัดการเรียนการสอนร่วมกับวิชาอื่น ๆ ด้วย เช่น วิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา เป็นต้น ดังนั้นครูจึงไม่อาจใช้พื้นที่หรือบอร์ดที่มีอยู่ในห้องเรียนเพื่อการจัดสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษได้อย่างเต็มที่ เพราะต้องใช้ร่วมกับครูที่สอนวิชาอื่น ๆ ด้วย จึงเป็นเหตุให้ครูภาษาอังกฤษใช้การจัดแสดงผลงานของผู้เรียนน้อยมาก

3. จากผลการวิจัยที่พบว่า ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียน ทั้ง 5 ด้าน และมีการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียนมากกว่าครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 และครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการเรียนการสอนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีเนื้อหาสาระที่ซับซ้อนและยากมากที่สุดในบรรดาการจัดการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ดังที่ปรากฏในหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 (กรมวิชาการ, 2539 : 23) มีใจความว่า “ความยากง่ายของเนื้อหาสาระจะซับซ้อนเพิ่มขึ้นตามระดับที่เรียน ทั้งในด้านเสียง ศัพท์ ไวยากรณ์ และการใช้ภาษา ในการสื่อความหมายในบริบทภาษาตามสถานการณ์ต่าง ๆ” ด้วยเหตุนี้จึงอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่าบทเรียนเป็นเรื่องที่ทำความเข้าใจได้ยากจึงเกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายและไม่ค่อยสนใจที่มีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอนเท่าใดนัก ดังคำกล่าวของ โทมัส แอล กูด และ เจียร์ อี โบรफी (Thomas L. Good and Jere E. Brophy, 1987 : 310) ที่ว่า “บทเรียนที่มีความยากทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายและขาดแรงจูงใจในการเรียนรู้” ด้วยเหตุนี้ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 จึงต้องใช้กลวิธีต่าง ๆ เพื่อที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ และมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอน มากกว่าครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 และครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับการศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

จากผลการวิจัยที่พบว่า พฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่เกิดขึ้นน้อยที่สุด คือ พฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน และจากผลการวิจัยที่พบว่า การใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่เกิดขึ้นน้อยที่สุด คือ การจัดแสดงผลงานของผู้เรียน นั้น ผู้บริหารควรส่งเสริมให้ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษใช้กลวิธีดังกล่าวเพิ่มขึ้น ดังนี้

1.1 ควรสนับสนุนให้ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการใช้กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน และการจัดแสดงผลงานของผู้เรียน

1.2 ควรสนับสนุนให้มีการจัดสัมมนาเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ และความคิดเห็น ตลอดจนประสบการณ์ของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในการใช้กลวิธีสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน และการจัดแสดงผลงานของผู้เรียน

1.3 ควรสนับสนุนให้ครูผู้สอนได้สังเกตพฤติกรรมการสอน ตลอดจนสำรวจสภาพแวดล้อมในการจัดชั้นเรียน ระหว่างครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษด้วยกัน เพื่อจะได้้นำการใช้กลวิธีสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน และการจัดแสดงผลงานของผู้เรียนของเพื่อนครูมาปรับปรุงการใช้กลวิธีดังกล่าวของตน

1.4 ควรจัดให้มีบอร์ดในห้องเรียนเพิ่มขึ้น เพื่อให้ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษได้จัดแสดงผลงานของผู้เรียนให้มากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ

2.1 จากผลการวิจัยที่พบว่าพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่เกิดขึ้นน้อยที่สุด คือ พฤติกรรมการใช้กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน นั้น ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษควรใช้กลวิธีดังกล่าวให้มากขึ้น ซึ่งอาจทำได้โดยครูผู้สอนบอกให้ผู้เรียนเห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งท้าทาย การเรียนภาษาอังกฤษไม่ใช่สิ่งที่ยากเกินความพยายามของผู้เรียน และสอนให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมายที่ทำได้ในการเรียนภาษาอังกฤษ ตลอดจนบอกให้ผู้เรียนเห็นว่าข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นเรื่องปกติในการเรียนรู้ รวมทั้งให้กำลังใจผู้เรียนอยู่เสมอ

2.2 จากผลการวิจัยที่พบว่า การใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่เกิดขึ้นน้อยที่สุด คือ การจัดแสดงผลงานของผู้เรียน นั้น ครูผู้สอนควรใช้กลวิธีดังกล่าวให้มากขึ้น โดยการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ผลัดเปลี่ยนกันแสดงผลงานของตนจนครบทุกคน

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรมีการศึกษาการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ในลักษณะอื่นเพิ่มเติม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความชัดเจนและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น เช่น การสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อที่จะได้ข้อมูลและรายละเอียดเพิ่มขึ้นว่า ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษมีความเห็นว่าตนใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจกลวิธีใดบ้าง และบ่อยครั้งเพียงใด

3.2 ควรมีการศึกษาเรื่องกลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนปลาย และอุดมศึกษา เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์

3.3 ควรมีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ กับตัวแปรอื่น ๆ เช่น ความสนใจในการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- ชเนติ สวัสดิฤกษ์. **ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม นิสัยทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.
- เดือนตา ไม้จันทน์. **ความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนหัวข้อวัฒนธรรมในแบบเรียนภาษาอังกฤษ.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- ธีรพงศ์ แก่นอินทร์. **รูปแบบของความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและตัวแปรบางตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น.** วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- นรา บุรณรัช. **พฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจและด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2518.
- นิตยา กาญจนววรรณ. "มองไทยใหม่." มติชนสุดสัปดาห์ 20,1051 (ตุลาคม) : 61.
- บัญชา อิงสกุล. "การเสริมสร้างการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน." **วารสารวิชาการ** 1,2 (กุมภาพันธ์ 2541) : 63-71.
- ประคอง กรวรรณสุต. **สถิติประยุกต์สำหรับครู.** กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์, มหาวิทยาลัย2542.

ปราโมทย์ ครอบบุญศรี. **ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังนักเรียน แรงจูงใจ และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร.** วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

ปรุง พวงนั้ดดา, "สอนภาษาอังกฤษกันเถอะ" **วารสารวิชาการ** 1,11 (พฤศจิกายน) : 41-44.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. **วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ และสังคมศาสตร์.** พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2540.

เพ็ญนิภา เขาเทียน. **การศึกษาพฤติกรรมการสอนวิชาภาษาไทยด้านการจูงใจของครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร.** วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.

มาลินี จันทวิมล อ้อยทิพย์ กรมกุล และกิ่งกมน ทวีชาติวิทกุล. **รายงานการวิจัยเรื่องการสำรวจความต้องการ และเจตคติของบุคคลในสาขาอาชีพต่างๆ เกี่ยวกับความสำคัญของภาษาอังกฤษ ในงานอาชีพ และชีวิตประจำวัน.** กรุงเทพมหานคร : สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.

วรวรรณ เหมชะญาติ. "เด็กที่รู้สองภาษาในสหัสวรรษใหม่." **วารสารครุศาสตร์** 28,1 (กรกฎาคม-ตุลาคม) : 28-37.

วิชาการ, กรม. **หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533).** กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2540.

- วิไล นัตตะวานิช. การศึกษาพฤติกรรมการสอนวิชาภาษาไทยด้านการจูงใจของครู
 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัด
 เชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชาการศึกษา บัณฑิต
 วิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.
- สุชา จันทน์เอม. จิตวิทยาพัฒนาการ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพา
 นิช, 2536.
- สุเจตต์ ส่งสัมพันธ์สกุล. การศึกษาพฤติกรรมการสอนวิชาภาษาไทยด้านการจูงใจ
 ของครูโรงเรียน มัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัด
 เชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชาการศึกษาบัณฑิต
 วิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.
- สุพัฒน์ สุขมกลสันต์. รายงานการวิจัยเรื่องอภิวิเคราะห์ และการสังเคราะห์งานวิจัย
 เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในระหว่างปี พ.ศ. 2515-
 2530. กรุงเทพมหานคร : สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532. (อัด
 สำเนา)
- สุमितรา อังวัฒนกุล. “ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์ใน
 การเรียนภาษาอังกฤษ ในระหว่างปี พ.ศ. 2515 – 2530.” วารสารครุศาสตร์
 24,3 (มกราคม – มีนาคม 2539) : 57 – 77.
- สุमितรา อังวัฒนกุล. วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร :
 โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์ฯ โค้วตระกูล. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4.
 กรุงเทพมหานคร. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- หน่วยศึกษานิเทศก์, กรมสามัญศึกษา. การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอน
 วิชาภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา.
 เอกสารอัดสำเนา, 2540.

เอนก อัครบัณฑิต. การศึกษาพฤติกรรมการสอนวิชาภาษาไทย ด้านการจูงใจของ
ครูภาษาไทย ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา
ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาการ
ศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.

เอมอร เนียมน้อย. ศึกษาพฤติกรรมการสอนวิชาเอกภาษาไทยด้านการจูงใจของ
อาจารย์ในวิทยาลัยครูนครสวรรค์ วิทยาลัยครูกำแพงเพชร วิทยาลัยครู
อุตรดิตถ์ และวิทยาลัยครูลำปาง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาค
วิชาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.

ภาษาอังกฤษ

Allen, Larue, and Santrock, W. *Psychology : The Contexts of Behavior*.

Dubuque, Ia. : Wm.C.Brown, 1993.

Allwright, Dick. *Observation in the Language Classroom*. Harlow : Longman,
1988.

Ball, Samuel. Motivation. *Encyclopedia of Educational Research* 3. 5 th ed.
(1982) : 1256-1263.

Banister, Peter, Burman, Erica, Parker, Ian, Taylor, Maye, and Tindall, Carole.

Qualitative Methods in Psychology : A research. Buckingham : Open
University Press, 1994.

Baron, Robert A. *Psychology : The Essential Science*. Boston : Allyn and
Bacon, 1989.

Billman, Jean, and Sherman, Janice A. *Observation and Participation in Early
Childhood Setting : A Practicum Guide*. Boston : Allyn and Bason,
1996.

Brophy, Jere E. "Synthesis of Research on Strategies for Motivating Students to
Learn." *Educational Leadership* 45,2 (October 1987) : 40-48.

- Brophy, Jere E., and Kher, Neelam. Teacher Socialization as a Mechanism for Developing Student Motivation to Learn. In Robert S. Feldman (eds.), **The Social Psychology of Education**. pp.254-288. Cambridge : Cambridge University Press, 1986.
- Brown, Douglas H. **Principles of Language Learning and Teaching**. New Jersey : Prentice-Hall, 1980.
- Buck, Ross. **Human Motivation and Emotion**. 2 nd ed. New York : John Wiley & Sons, 1988.
- Carlson, Neil R. **Psychology : The Science of Behavior**. 4 th ed. Boston : Allyn and Bacon, 1993.
- Cartwright, Carol A., and Cartwright G. Phillip. **Developing Observation Skills**. 2 nd ed. New York : McGraw-Hill, 1984.
- Coon, Dennis. **Essentials of Psychology : Exploration and Application**. 6 th ed. St. Paul / Minneapolis : West, 1994.
- Crookes, Graham, and Schmidt, Richard W. "Motivation : reopening the research agenda." **Language Learning** 41,4 (December 1991) : 459-512.
- Dörnyei, Zoltán, and Csizér, Kata. "Ten commandments for motivating language learners : results of an empirical study." **Language Teaching Research** 2,3 (September 1998) : 203-229.
- Dörnyei, Zoltán. "Motivation and motivating in the foreign language classroom." **The Modern Language Journal** 78,3 (Autumn 1994) : 273-284.
- Edwards, Clifford H. **Classroom Discipline and Management**. Englewood Cliffs, N.J. : Prentice-Hall, 1997.
- Emmer, Edmund T., Evertson, Carolyn M., Clements, Barbara S., and Worsham, Murray E. **Classroom Management for Secondary Teachers**. 3 rd ed. Boston : Allyn and Bacon, 1994.

- Feldman, Robert S. **Understanding Psychology**. 4 th ed. New York : McGraw-Hill, 1996.
- Flanders, Ned A. The Problems of Observer Training and Reliability. In Edmund J. Amidon, and John Hough (eds.), **Interaction analysis : Theory, Research and Application**. pp. 158-166. Reading : Addison-Wesley Publishing Company, 1967.
- Gardner, R. C. **Social Psychology and Second Language Learning : The Role of Attitudes and Motivation**. London : Edward Arnold, 1985.
- Gardner, Robert C., and MacIntyre, Peter D. "A student's contributions to second language learning. Part II : affective variables." **Language Teaching** (January 1993) : 1-11.
- Genesee, Fred, and Upshur, John A. **Classroom-based Evaluation in Second Language Education**. Cambridge : Cambridge University press, 1996.
- Good, Thomas L., and Brophy, Jere E. **Looking in Classroom**. New York : Harper and Row, 1987.
- Grossnickle, Don R., and Thiel, William B. **Promoting Effective Student Motivation in School and Classroom : A Practitioner ' s Perspective**. Virginia : National Association of Secondary School Principals, 1988.
- Hootstein, Edward W. "Classroom teacher' s idea notebook." **Social Education** 59,1 (January 1995) : 23-26.
- Hootstein, Edward W. "Motivating the unmotivated child." **Teaching Pre K-8** 29,3 (November-December 1998) : 58-59.
- Hopkins, Charles D., and Antes, Richard L. **Classroom Measurement and Evaluation**. 3 rd ed. Itasca : F.E. Peacock, 1990.
- Kalat, James W. **To Psychology**. 2 nd ed. Belmont, California : Wadsworth, 1990.

- Lefton, Lester A. **Psychology**. 6 th ed. Boston : Allyn and Bacon, 1997.
- Lumsden, Linda S. (1994). **Student Motivation to Learn** [CD-ROM]. Full Text from : Ed File : Eric Item : Ed 370200.
- McCombs, Barabara L, and Pope, James E. **Motivating Hard to Reach Students**. Washington, DC : American Psychological Association, 1994.
- Mckeachie, Wilbert J. **Teaching Tips : Strategies, Research, and Theory for College and University Teachers**. 9 th ed. D.C. Heath : Lexington, 1994.
- McMillan, James H., and Forsyth, Donelson R. What Theories of Motivation Say About Why Learners Learn. In Robert S. Menges, and Marilla D. Svinicki (eds.), **College Teaching : From Theory to Practice**. pp.39-52. San Francisco : Jossey-Bass, 1991.
- Meesri, Ra-share. Authentic Learning in a Thoughtful English Classroom. ใน พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ ลัดดาภูเกียรติ และสุวัฒนา สุวรรณเขตนิกม (บรรณาธิการ), **ประมวลบทความนวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้ สำหรับครูยุคปฏิรูปการศึกษา**. หน้า 103-126. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.
- Myers, David G. **Psychology**. 3 rd ed. New York : Worth, 1992.
- Newby, Timothy J. "Classroom motivation : strategies of first-year teacher." **Journal of Educational Psychology** 83,2 (June 1991) : 195-200.
- Ober, Richard L. Bentley, Ernest L., and Miller, Edith. **Systematic Observation of Teaching : An Interaction Analysis-Instructional Strategy Approach**. Englewood Cliffs, N.J. : Prentice-Hall, 1971.
- Oxford, Rebecca, and Shearin, Jill. "Language learning motivation : expanding the theoretical framework." **The Modern Language Journal** 78,1 (Spring 1994) : 12-28.

- Palardy, Michael J. "Some strategies for motivating students." **NAAP Bulletin** 83, 604 (February 1999): 116-121.
- Raffini, James P. **Winners Without Losers : Structures and Strategies for Increasing Student Motivation to Learn**. Boston : Allyn and Bacon, 1993.
- Reeve, Johnmarshall. **Motivating Others : Nurturing Inner Motivational Resources**. Boston : Allyn and Bacon, 1996.
- Richards, Jack C., and Lockhart, Charles. **Reflective Teaching in Second Language Classrooms**. Cambridge : Cambridge University Press, 1994.
- Sarantacos, Sotirios. **Spical Research**. 2 nd ed. Hong Kong : Macmillan, 1998.
- Sdorow, Lester. **Psychology**. Dubuque, Ia. : Wm.C.Brown, 1990.
- Shrum, Judith L., and Eileen W. Glisan. **Teacher's Handbook : Contextualized Language Instruction**. New York : Heinle and Heinle, 2000.
- Spaulding, Cheryel. **Motivation in the Classroom**. New York : McGraw-Hill, 1992.
- Stephens, J,M., and Evans, E.D. **Development and Classroom Learning : An Introduction to Educational Psychology**. New York : Holt, Rinehart and Winston, 1973.
- Ur, Penny. **A Course in Language Teaching : Practice and Theroy**. Cambridge : Cambridge University Press, 1996.
- Wajnryb, Ruth. **Classroom Observation Tasks : A Resource Book for Language Teachers and Trainers**. Cambridge : Cambridge University Press, 1992.
- Wallace, Michael J. **Action Research for Language Teachers**. Cambridge : Cambridge University Press, 1998.

Wlodkowski, Raymond J. **Enhancing Adult Motivation to Learn : A Guide to Improving Instruction and Increasing Learner Achievement.** San Francisco : Jossey-Bass, 1985.

Woodward, Tessa. **Models and Metaphors in Language Teacher Training : Loop Input and Others Strategies.** Cambridge : Cambridge University Press, 1991.

Woolfolk, Anita E. **Education Psychology.** 3 rd ed. Englewood Cliffs , N.J. : Prentice-Hall, 1987.

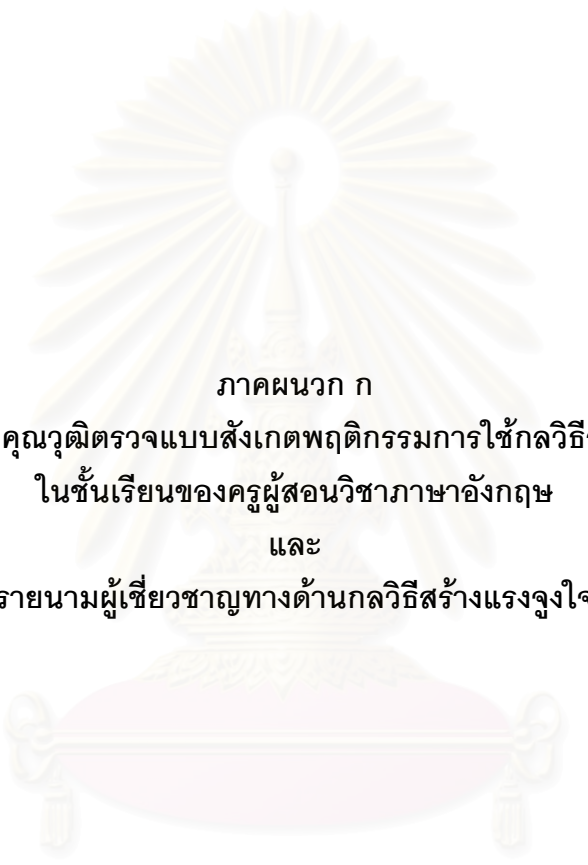

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสังเกตพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจ

ในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ

และ

รายนามผู้เชี่ยวชาญทางด้านกลวิธีสร้างแรงจูงใจ

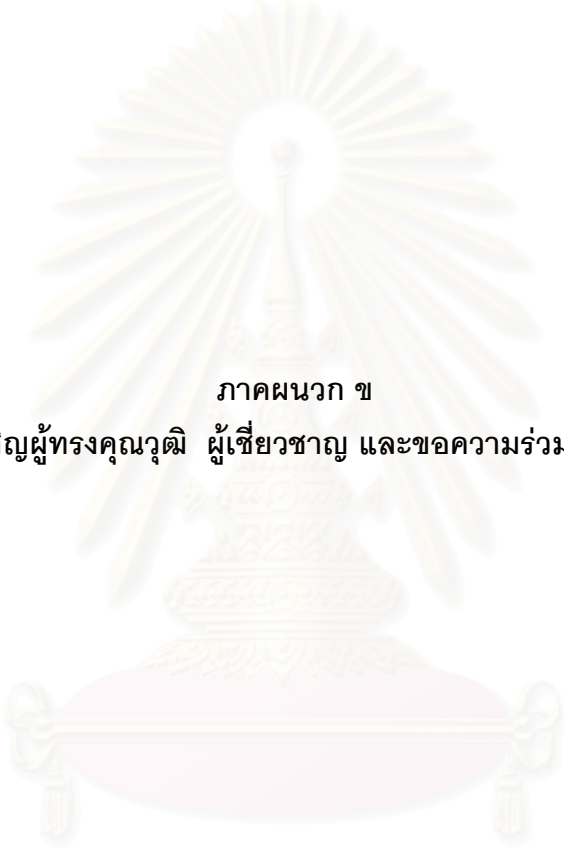
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

**รายนามผู้ทรงคุณวุฒิที่ตรวจแบบสังเกตพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจ
ในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ**

1. รองศาสตราจารย์ ดร. อัจฉรา วงศ์โสธร	ผู้อำนวยการสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. รองศาสตราจารย์ ดร. อารี พันธุ์มณี	อาจารย์ประจำภาควิชาการแนะแนวและ จิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พิมพันธ์ เดชะคุปต์	ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย และ อาจารย์ประจำภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศักดิ์นางค์ มณีศรี	รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ และอาจารย์ประจำคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. แม้นมาศ ลีลัสต์ยกุล	อาจารย์ประจำภาควิชาการศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์

รายนามผู้เชี่ยวชาญทางด้านกลวิธีสร้างแรงจูงใจ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พิมพันธ์ เดชะคุปต์	ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย และ อาจารย์ประจำภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. อาจารย์ ดร. สมพิศ ป. สัตยารักษ์	คณบดีคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

ภาคผนวก ข
หนังสือขอเชิญผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้เชี่ยวชาญ และขอความร่วมมือในการวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(สำเนา)
บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา คณะครุศาสตร์ โทร. 218-2682

ที่ ทม.0302 (2770.0603) 1294

วันที่ 19 กรกฎาคม 2543

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ด้วย นางสาวจาริณี จันทร์ศรี นิสิตชั้นปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ อยู่ในระหว่างการทำนิตงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาทฤษฎีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สุมิตรา อังวัฒนกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัยที่นิสิตสร้างขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

เรจรัชนี้ นิ่มนวล
(รองศาสตราจารย์ ดร. เรจรัชนี้ นิ่มนวล)

รองคณบดีฝ่ายจัดการศึกษา
ปฏิบัติราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

(สำเนา)
บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา คณะครูศาสตร์ โทร. 218-2682

ที่ ทม.0302 (2770.0603) 1296 วันที่ 19 กรกฎาคม 2543

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พิมพันธ์ เดชะคุปต์

ด้วย นางสาวจาริณี จันทศรี นิสิตชั้นปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาพฤติกรรมการสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สุเมิตรา อังวัฒนะกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในกรณีนี้ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัยที่นิสิตสร้างขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าว เพื่อ ประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

เรจรัชนี้ นิ่มนวล

(รองศาสตราจารย์ ดร. เรจรัชนี้ นิ่มนวล)

รองคณบดีฝ่ายจัดการศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดีคณะครูศาสตร์

(สำเนา)

ที่ ทม 0302(2770.0603)1295

สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา

คณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถนนพญาไท

กรุงเทพฯ 10330

17 สิงหาคม 2543

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวจาริณี จันทร์ศรี นิสิตชั้นปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สุมิตรา อังวัฒนกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์ ดร. อารี พันธุ์มณี เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัยที่นิสิตสร้างขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ รองศาสตราจารย์ ดร. อารี พันธุ์มณี เป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

เจริญนี้ นิ่มนวล

(รองศาสตราจารย์ ดร. เจริญนี้ นิ่มนวล)

รองคณบดีฝ่ายจัดการศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา (ระดับบัณฑิตศึกษา)

โทร. 218-2682

(สำเนา)
บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา คณะครุศาสตร์ โทร. 218-2682

ที่ ทม.0302 (2770.0603) 1297 วันที่ 19 กรกฎาคม 2543

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน คณบดีคณะจิตวิทยา

ด้วย นางสาวจาริณี จันทร์ศรี นิสิตชั้นปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาพฤติกรรมการสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สุมิตรา อังวัฒนกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คัดนางค์ มณีศรี เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัยที่นิสิตสร้างขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คัดนางค์ มณีศรี เป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

เจริญ นิ่มนวล

(รองศาสตราจารย์ ดร. เจริญ นิ่มนวล)

รองคณบดีฝ่ายจัดการศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

(สำเนา)

ที่ ทม 0302(2770.0603)1298

สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา

คณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถนนพญาไท

กรุงเทพฯ 10330

19 กรกฎาคม 2543

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. แม้นมาศ ลีลสัตยกุล

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวจาริณี จันทร์ศรี นิสิตชั้นปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สุมิตรา อังวัฒนะกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัยที่นิสิตสร้างขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

เรจรัชนี้ นิ่มนวล

(รองศาสตราจารย์ ดร. เรจรัชนี้ นิ่มนวล)

รองคณบดีฝ่ายจัดการศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา (ระดับบัณฑิตศึกษา)

โทร. 218-2682

(สำเนา)
บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา คณะครูศาสตร์ โทร. 218-2682
ที่ ทม.0302 (2770.0603) 1772 วันที่ 5 ตุลาคม 2543
เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นเชี่ยวชาญ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พิมพันธ์ เดชะคุปต์

ด้วย นางสาวจาริณี จันท์ศรี นิสิตชั้นปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัย
วิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาพฤติกรรมการสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยม
ศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร” โดยมี
รองศาสตราจารย์ ดร.สุเมิตรา อังวัฒนะกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ขอเรียนเชิญท่าน
เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านพฤติกรรมการสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ตามเอกสารที่
แนบมา

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้เชี่ยวชาญดังกล่าว เพื่อ
ประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

เรจรัชนี้ นิ่มนวล

(รองศาสตราจารย์ ดร. เรจรัชนี้ นิ่มนวล)

รองคณบดีฝ่ายจัดการศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดีคณะครูศาสตร์

(สำเนา)

ที่ ทม 0302(2770.0603)2166

สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา

คณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถนนพญาไท

กรุงเทพฯ 10330

16 ตุลาคม 2543

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านกลวิธีสร้างแรงจูงใจ

เรียน คณบดีคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวจาริณี จันทร์ศรี นิสิตชั้นปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สุมิตรา อังวัฒนะกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านกลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ที่นิสิตสร้างขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้เชี่ยวชาญดังกล่าว เพื่อ ประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

เรจรัชนี้ นิ่มนวล

(รองศาสตราจารย์ ดร. เรจรัชนี้ นิ่มนวล)

รองคณบดีฝ่ายจัดการศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา (ระดับบัณฑิตศึกษา)

โทร. 218-2682

(สำเนา)

ที่ ทม 0302(2770.0603)1576

สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา

คณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถนนพญาไท

กรุงเทพฯ 10330

3 สิงหาคม 2543

เรื่อง ขออนุญาตทดลองใช้เครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนราชวินิต มัชฌิม

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวจาริณี จันทร์ศรี นิสิตชั้นปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สุมิตรา อังวัฒนกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในกรณีนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องทดลองใช้เครื่องมือวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 1 คน ทั้งนี้ นิสิตจะประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวจาริณี จันทร์ศรี ดำเนินการดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

เจริญนี้ นิ่มนวล

(รองศาสตราจารย์ ดร. เจริญนี้ นิ่มนวล)

รองคณบดีฝ่ายจัดการศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา (ระดับบัณฑิตศึกษา)

โทร. 218-2682

(สำเนา)

ที่ ทม 0302(2770.0603)1574

สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา

คณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถนนพญาไท

กรุงเทพฯ 10330

17 สิงหาคม 2543

เรื่อง ขอความร่วมมือในการทดลองใช้เครื่องมือวิจัย

เรียน อธิบดีกรมสามัญศึกษา

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. รายชื่อโรงเรียนที่จะทำการทดลอง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวจาริณี จันทรศรี นิสิตชั้นปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สุมิตรา อังวัฒนกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องทดลองใช้เครื่องมือวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 1 คน จากโรงเรียนราชวินิต มัธยม ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดกับโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวจาริณี จันทรศรี ได้ทำการทดลองใช้เครื่องมือกับโรงเรียนดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

เรจรัชนี้ นิ่มนวล

(รองศาสตราจารย์ ดร. เรจรัชนี้ นิ่มนวล)

รองคณบดีฝ่ายจัดการศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา (ระดับบัณฑิตศึกษา)

โทร. 218-2682

(สำเนา)

ที่ ทม 0302(2770.0603)1575

สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา

คณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถนนพญาไท

กรุงเทพฯ 10330

17 สิงหาคม 2543

เรื่อง ขอความร่วมมือในการวิจัย

เรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวจาริณี จันทร์ศรี นิสิตชั้นปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สุมิตรา อังวัฒนกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 3 คน ทั้งนี้ นิสิตจะประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวจาริณี จันทร์ศรี ดำเนินการดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

เรจรัชนี้ นิ่มนวล

(รองศาสตราจารย์ ดร. เรจรัชนี้ นิ่มนวล)

รองคณบดีฝ่ายจัดการศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา (ระดับบัณฑิตศึกษา)

โทร. 218-2682

(สำเนา)

ที่ ทม 0302(2704)1679

ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถนนพญาไท
เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

29 พฤศจิกายน ๒๕๕๓

เรื่อง ขอความร่วมมือในการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนจันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวจาริณี จันทร์ศรี นิสิตชั้นปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาการสอน
ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย ซึ่งอยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษากลวิธีสร้างแรง
จูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด
กรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สุมิตรา อังวัฒนกุล เป็น
อาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัยโดยการ
สังเกตการเรียนการสอนของอาจารย์ในหมวดวิชาภาษาต่างประเทศซึ่งสอนในระดับมัธยม
ศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนของท่าน จำนวน 3 คน คนละ 4 ครั้ง ตามรายชื่อดังนี้

1. อาจารย์นวลจันทร์ พันธุ์แสงอร่าม ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. อาจารย์รุ่งทิพย์ ปิ่นประดับ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2
3. อาจารย์ศิริพา วัฒนศิริ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3

ทั้งนี้ นิสิตจะประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวจาริณี
จันทร์ศรี ดำเนินการดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

จันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช

(รองศาสตราจารย์ ดร.จันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช)

หัวหน้าภาควิชามัธยมศึกษา

ภาควิชามัธยมศึกษา

โทร./โทรสาร 2182625

(สำเนา)

ที่ ทม 0302(2770.0603)1573

สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา

คณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถนนพญาไท

กรุงเทพฯ 10330

3 สิงหาคม 2543

เรื่อง ขอความร่วมมือในเก็บข้อมูลเครื่องมือวิจัย

เรียน อธิบดีกรมสามัญศึกษา

สิ่งที่ส่งมาด้วย รายชื่อโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 โรงเรียน

ด้วย นางสาวจาริณี จันทร์ศรี นิสิตชั้นปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สุมิตรา อังวัฒนกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในกรณีนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 24 คน ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดกับโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวจาริณี จันทร์ศรี เก็บรวบรวมข้อมูลในโรงเรียนดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

เรจรัชนี้ นิมนวล

(รองศาสตราจารย์ ดร. เรจรัชนี้ นิมนวล)

รองคณบดีฝ่ายจัดการศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา (ระดับบัณฑิตศึกษา)

โทร. 218-2682

(สำเนา)

ที่ ศธ 0812/5584

สำนักงานสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร
กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร 10300

1 ธันวาคม 2543

เรื่อง ขอความร่วมมือในการทดลองใช้เครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนราชวินิต มัธยม

ด้วย นางสาวจาริณี จันทร์ศรี นิสิตชั้นปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กำลังดำเนินการวิจัยเรื่อง “การศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร” มีความประสงค์ที่จะทดลองใช้เครื่องมือวิจัยกับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนของท่าน

สำนักงานสามัญศึกษากรุงเทพมหานครพิจารณาแล้วเห็นว่า การวิจัยดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนต่อไปสมควรให้การสนับสนุน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

เฉลิมชัย รัตนประยูร

(นายเฉลิมชัย รัตนประยูร)

ผู้อำนวยการสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร

กลุ่มงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพ ฯ

โทร. 282-3834 ต่อ 108,109

โทรสาร 281-9997 ต่อ 113, 116

(สำเนา)

ที่ ศธ 0812/5802

สำนักงานสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร
กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร 10300

15 ธันวาคม 2543

เรื่อง ขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียน

ด้วย นางสาวจาริณี จันทร์ศรี นิสิตชั้นปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กำลังดำเนินการวิจัยเรื่อง “การศึกษากลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร” มีความประสงค์ที่จะเก็บรวบรวมข้อมูลกับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนของท่าน

สำนักงานสามัญศึกษากรุงเทพมหานครพิจารณาแล้วเห็นว่า การวิจัยดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนต่อไปสมควรให้การสนับสนุน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

เฉลิมชัย รัตนประยูร

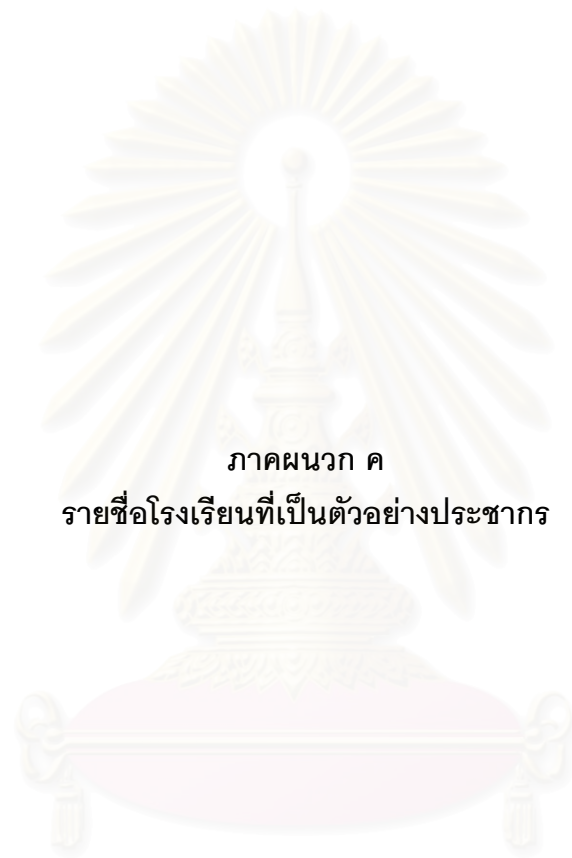
(นายเฉลิมชัย รัตนประยูร)

ผู้อำนวยการสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร

กลุ่มงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพ ฯ

โทร. 282-3834 ต่อ 108,109

โทรสาร 281-9997 ต่อ 113, 116

ภาคผนวก ค
รายชื่อโรงเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายชื่อโรงเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากร

กลุ่มโรงเรียน	โรงเรียน
1.	โรงเรียนโยธินบูรณะ
2.	โรงเรียนนนทรีวิทยา
3.	โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย
4.	โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี
5.	โรงเรียนเทพศิลา
6.	โรงเรียนมัธยมวัดดุสิตาราม
7.	โรงเรียนบางปะกอกวิทยาคม
8.	โรงเรียนจันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง

**การหาค่าความสอดคล้องของแบบสังเกตพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจ
ในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ**

1. ค่าความถี่และค่าร้อยละของความแตกต่างในการสังเกตและบันทึกการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษของผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญ
2. ค่าความถี่และค่าร้อยละของความแตกต่างในการสังเกตและบันทึกการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษของผู้วิจัย จำนวน 2 ครั้ง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 8 ความถี่ และค่าร้อยละของความแตกต่างในการสังเกตและบันทึกการใช้
กลวิธีของผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญทางด้านกลวิธีสร้างแรงจูงใจคนที่ 1

กลวิธี	ความถี่ ของผู้วิจัย	ความถี่ของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1	ร้อยละ ของผู้วิจัย	ร้อยละของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1	ร้อยละของ ความแตกต่าง
ตอนที่ 1					
1.1	30	38	22.39	23.75	1.36
1.2	37	38	<u>27.61</u>	23.75	3.86
1.3	-	-	-	-	-
1.4	-	-	-	-	-
1.5	19	23	14.18	14.37	0.19
1.6	-	-	-	-	-
1.7	-	-	-	-	-
2.1	5	7	3.73	4.38	0.65
2.2	4	7	2.99	4.38	1.39
2.3	1	1	0.75	0.62	0.13
2.4	-	-	-	-	-
2.5	-	-	-	-	-
2.6	-	-	-	-	-
2.7	-	-	-	-	-
3.1	-	-	-	-	-
3.2	-	-	-	-	-
3.3	-	-	-	-	-
3.4	-	-	-	-	-
4.1	-	-	-	-	-
4.2	35	38	<u>26.12</u>	23.75	2.37
4.3	-	-	-	-	-
4.4	3	8	2.23	5	2.77
4.5	-	-	-	-	-

ตารางที่ 8 (ต่อ)

กลวิธี	ความถี่ ของผู้วิจัย	ความถี่ของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1	ร้อยละ ของผู้วิจัย	ร้อยละของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1	ร้อยละของ ความแตกต่าง
4.6	-	-	-	-	-
5.1	-	-	-	-	-
5.2	-	-	-	-	-
5.3	-	-	-	-	-
5.4	-	-	-	-	-
5.5	-	-	-	-	-
5.6	-	-	-	-	-
ตอนที่ 2					
6.1	-	-	-	-	-
6.2	-	-	-	-	-
6.3	-	-	-	-	-
6.4	-	-	-	-	-
6.5	-	-	-	-	-
รวม	134	160	100	100	12.72

หมายเหตุ ค่าร้อยละที่ขีดเส้นใต้ คือ ค่าร้อยละสูงสุด และรองลงมาของกลวิธีในการสังเกต
และบันทึกของผู้วิจัย

$$r = \frac{Po - Pe}{1.00 - Pe}$$

$$Po = 1.00 - \frac{(12.72)}{100} = 1.00 - 0.13 = 0.87$$

$$Pe = \frac{(27.61)^2}{100} + \frac{(26.12)^2}{100} = 0.28^2 + 0.26^2 = 0.08 + 0.07 = 0.15$$

$$r = \frac{0.87 - 0.15}{1.00 - 0.15} = \frac{0.72}{0.85} = 0.85$$

ตารางที่ 9 ความถี่ และค่าร้อยละของความแตกต่างในการสังเกตและบันทึกการใช้
กลวิธีของผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญทางด้านกลวิธีสร้างแรงจูงใจคนที่ 2

กลวิธี	ความถี่ ของผู้วิจัย	ความถี่ของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2	ร้อยละ ของผู้วิจัย	ร้อยละของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2	ร้อยละของ ความแตกต่าง
ตอนที่ 1					
1.1	30	27	22.39	24.55	2.16
1.2	37	25	<u>27.61</u>	22.73	4.88
1.3	-	-	-	-	-
1.4	-	-	-	-	-
1.5	19	17	14.18	15.45	1.28
1.6	-	-	-	-	-
1.7	-	-	-	-	-
2.1	5	3	3.73	2.73	1.00
2.2	4	4	2.99	3.64	0.65
2.3	1	2	0.75	1.82	1.07
2.4	-	-	-	-	-
2.5	-	-	-	-	-
2.6	-	-	-	-	-
2.7	-	-	-	-	-
3.1	-	-	-	-	-
3.2	-	-	-	-	-
3.3	-	-	-	-	-
3.4	-	-	-	-	-
4.1	-	-	-	-	-
4.2	35	29	<u>26.12</u>	26.36	0.24
4.3	-	-	-	-	-
4.4	3	3	2.23	2.73	0.49
4.5	-	-	-	-	-

ตารางที่ 9 (ต่อ)

กลวิธี	ความถี่ ของผู้วิจัย	ความถี่ของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2	ร้อยละ ของผู้วิจัย	ร้อยละของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2	ร้อยละของ ความแตกต่าง
4.6	-	-	-	-	-
5.1	-	-	-	-	-
5.2	-	-	-	-	-
5.3	-	-	-	-	-
5.4	-	-	-	-	-
5.5	-	-	-	-	-
5.6	-	-	-	-	-
ตอนที่ 2					
6.1	-	-	-	-	-
6.2	-	-	-	-	-
6.3	-	-	-	-	-
6.4	-	-	-	-	-
6.5	-	-	-	-	-
รวม	134	110	100	100	11.76

หมายเหตุ ค่าร้อยละที่ขีดเส้นใต้ คือ ค่าร้อยละสูงสุด และรองลงมาของกลวิธีในการสังเกต
และบันทึกของผู้วิจัย

$$r = \frac{P_o - P_e}{1.00 - P_e}$$

$$P_o = 1.00 - \frac{(12.76)}{100} = 1.00 - 0.12 = 0.88$$

$$P_e = \frac{(27.61)^2}{101} + \frac{(26.12)^2}{100} = 0.28^2 + 0.26^2 = 0.08 + 0.07 = 0.15$$

$$r = \frac{0.88 - 0.15}{1.00 - 0.15} = \frac{0.73}{0.85} = 0.86$$

ตารางที่ 10 ความถี่ และค่าร้อยละของความแตกต่างในการสังเกตและบันทึกการใช้
กลวิธีทั้งสองครั้งของผู้วิจัย

กลวิธี	ความถี่ ของผู้วิจัย ครั้งที่ 1	ความถี่ ของผู้วิจัย ครั้งที่ 2	ร้อยละ ของผู้วิจัย ครั้งที่ 1	ร้อยละ ของผู้วิจัย ครั้งที่ 2	ร้อยละของ ความแตกต่าง
ตอนที่ 1					
1.1	30	31	22.39	24.60	2.21
1.2	37	33	<u>27.61</u>	26.19	1.42
1.3	-	-	-	-	-
1.4	-	-	-	-	-
1.5	19	18	14.18	14.29	0.11
1.6	-	-	-	-	-
1.7	-	-	-	-	-
2.1	5	4	3.73	3.17	0.56
2.2	4	3	2.99	2.38	0.61
2.3	1	1	0.75	0.80	0.05
2.4	-	-	-	-	-
2.5	-	-	-	-	-
2.6	-	-	-	-	-
2.7	-	-	-	-	-
3.1	-	-	-	-	-
3.2	-	-	-	-	-
3.3	-	-	-	-	-
3.4	-	-	-	-	-
4.1	-	-	-	-	-
4.2	35	34	<u>26.12</u>	26.98	0.86
4.3	-	-	-	-	-
4.4	3	2	2.23	1.59	0.64
4.5	-	-	-	-	-

ตารางที่ 10 (ต่อ)

กลวิธี	ความถี่ ของผู้วิจัย ครั้งที่ 1	ความถี่ ของผู้วิจัย ครั้งที่ 2	ร้อยละ ของผู้วิจัย ครั้งที่ 1	ร้อยละ ของผู้วิจัย ครั้งที่ 2	ร้อยละของ ความแตกต่าง
4.6	-	-	-	-	-
5.1	-	-	-	-	-
5.2	-	-	-	-	-
5.3	-	-	-	-	-
5.4	-	-	-	-	-
5.5	-	-	-	-	-
5.6	-	-	-	-	-
ตอนที่ 2					
6.1	-	-	-	-	-
6.2	-	-	-	-	-
6.3	-	-	-	-	-
6.4	-	-	-	-	-
6.5	-	-	-	-	-
รวม	134	126	100	100	6.46

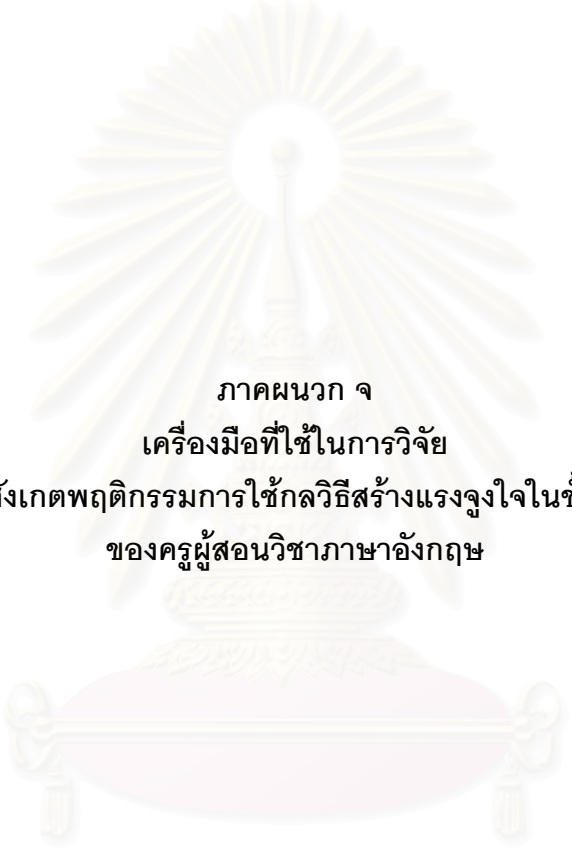
หมายเหตุ ค่าร้อยละที่ขีดเส้นใต้ คือ ค่าร้อยละสูงสุด และรองลงมาของกลวิธีในการสังเกต
และบันทึกครั้งแรกของผู้วิจัย

$$r = \frac{Po - Pe}{1.00 - Pe}$$

$$Po = 1.00 - \frac{(6.46)}{100} = 1.00 - 0.06 = 0.94$$

$$Pe = \frac{(27.61)^2}{102} + \frac{(26.12)^2}{100} = 0.28^2 + 0.26^2 = 0.08 + 0.07 = 0.15$$

$$r = \frac{0.94 - 0.15}{1.00 - 0.15} = \frac{0.79}{0.85} = 0.93$$

ภาคผนวก จ
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
แบบสังเกตพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียน
ของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2

รายการการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครู ภาษาอังกฤษ	การใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ	
	มี	ไม่มี
การใช้กลวิธีสร้างสิ่งแวดล้อมในห้องเรียน 1. ตกแต่งห้องเรียนด้วย สิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ 2. จัดแสดงผลงานของผู้เรียน 3. ให้ผู้เรียนจัดปิ่นปักผมหรือเครื่องประดับเกี่ยวกับ วัฒนธรรม ของเจ้าของภาษาและวันสำคัญต่าง ๆ ของเจ้าของ ภาษา 4. จัดมุมหนังสือและเอกสารอื่น ๆ ไว้ให้ผู้เรียนศึกษา หาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ 5. อื่น ๆ		
รวมทั้งสิ้น		

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียน

นางสาวจาริณี จันทศรี เกิดวันที่ 15 เมษายน พ.ศ. 2518 ที่กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีอักษรศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับ 2) วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทภาษาฝรั่งเศส คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2540 และเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็น ภาษาต่างประเทศ ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2541 ระหว่างศึกษาต่อได้รับทุนโครงการส่งเสริมผู้มีความ สามารถพิเศษเป็นอาจารย์ในคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (วิทยาเขตหาดใหญ่)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย